

Qifu A

KHÔNG GÌ
ĐẸP BẰNG
RÁNG LÀM CHIỀU

Table of Contents

- Chương 1 Cuộc tình bất đắc dĩ
- Chương 2 Không thể quên được đôi mắt mê hồn trong lần đầu gặp mặt
- Chương 3 Hình bóng của đấng ấy không thể nào phai nhòa trong tâm tưởng
- Chương 4 Năm tay đấng ấy mới ấm áp làm sao!
- Chương 5 Nghẹn ngào
- Chương 6 Tớ sẽ nâng niu sự hồn nhiên của đấng ấy
- Chương 7 Thấy đấng ấy tủi thân mà tớ đau lòng lắm thay!
- Chương 8 Không dám dựa vào “đấng ấy” quá gần bởi sợ rằng “tớ” sẽ yêu...
- Chương 9 Chẳng thể cho đấng ấy điều gì, yêu đấng ấy cần có dũng khí...
- Chương 10 Chỉ sợ một ngày nào đó tớ chẳng thể kìm nén nỗi tình yêu với đấng ấy
- Chương 11 Nỗi nhớ chỉ làm ta đau
- Chương 12 Tình yêu không thể kìm nén
- Chương 13 Vì sao ta gặp lại nhau?
- Chương 14 Thật lòng không muốn sa vào lưới tình
- Chương 15 Hey you mr q, em quá đáng yêu
- Chương 16 Lòng ta như thác đổ, càng ngày càng mạnh
- Chương 17 Ngốc nghếch, hồn nhiên – nét đáng yêu thiên bẩm của đấng ấy
- Chương 18 Bước nhanh hơn nào!
- Chương 19 Vì hạnh phúc của tớ mà đấng ấy bắt đầu ăn chay
- Chương 20 Từ bỏ cả cánh rừng để chăm sóc một gốc cây
- Chương 21 Tớ có hy sinh cả đời cũng không đủ
- Chương 22 Từ nay đã có đấng ấy giúp tớ vượt qua mọi nỗi sợ hãi
- Chương 23 Yêu đấng ấy như đặt cược, nhưng tớ chẳng sợ thua

Chương 24 Hết cả ca từ

Chương 25 Hết cả ca từ

Chương 26 Dù đã hết ca từ cũng không sao, vì đây đã là chương cuối cùng

Mọi người đều nói thanh, thiếu niên là mặt trời mới lên vào buổi sáng... Còn người già thì sao, họ chính là vầng mặt trời đã chìm mất một nửa dưới đường chân trời.

Bạn mai rất rực rỡ, nhưng phải đâu hoàng hôn kia là không thể rực rỡ, không thể phổ lên “tình khúc xế chiều” tuyệt vời trước khi tắt nắng?

Nghe có vẻ phức tạp, nhưng chẳng qua chỉ là chuyện sau khi một người phụ nữ qua đời, ông chồng cũ và ông chồng sau này của bà ta “qua lại” với nhau mà thôi.

Nói thẳng ra đây chỉ là “câu chuyện tình” của hai ông già.

Chương I

Cuộc tình bất đắc dĩ

Giao sư Trầ̀n là một trí thức từ Mỹ trở về̀, năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, thân thể vẫn còn rất dẻo dai. Ông làm nghệ thuật cả đời, là một bậc thầy trong làng nghệ thuật, nhưng tuổi đã cao nên cũng không có hoạt động gì lớn nữa.

Mấy năm trước trường Đại học A ở Trung Quốc muốn mời ông về̀ Trường dạy những môn đại loại như về̀ lịch sử nghệ thuật, tiền lương rất cao, lại có chế độ y tế, bảo hiểm và cả nhà ở. Giáo sư Trầ̀n thấy rất hợp lý nên đã nhận lời. Sau khi ông đến Mỹ, từ thập niên 60, vẫn chưa về̀ lại Trung Quốc, nay tuổi đã cao nên cũng nhớ nhung quê nhà. Thế nên từ năm năm trước ông đã bắt đầu giảng dạy tại trường A, trừ kỳ nghỉ hè về̀ Mỹ thăm con cháu, thì thời gian còn lại ông đều ở Trung Quốc. Sinh nhật sáu mươi tuổi của ông, con trai ông cũng phải đáp máy bay sang chúc mừng.

Thật thoát đã một năm mười tháng.

Cứ đến cuối tuần, Giáo sư Trầ̀n lại dùng webcam của MSN để nhìn mặt con cháu ở tận trời Mỹ xa xôi. Cháu của Giáo sư Trầ̀n mới hơn bốn tuổi, rất thông minh và đáng yêu, nhưng còn nhỏ nên cũng chưa hiểu chuyện. Đói với nó, Giáo sư Trầ̀n trên màn hình máy tính chẳng thể đẹp bằng chú bé bọt biển trên ti vi. Thế nên chẳng mấy chốc mà khuôn mặt bầu bĩnh của đứa cháu đã được thay bằng khuôn mặt góc cạnh của con trai ông.

Tiểu Kiều làm xong việc rồi à?

Giáo sư Trậ̀n nhìn vào màn hình máy tính mỉm cười, một tiếng gọi âm áp và thân tình biệ́t bao.

Con trai của Giáo sư Trậ̀n tên là Trậ̀n Tạ Kiệ̀u, cái tên nghe rậ́t văn chương, câu thơ của Án Kỳ Đạo “Mộng hộ̀n quán đậ́c vô câu kiếm, hựu đạ̣p dương hoa quá Tạ Kiệ̀u” (Mộng hộ̀n quen vẫn không câu thúc; lại đạ̣p dương hoa quá Tạ Kiệ̀u - ND: Nguyễn Chí Viễn) lãng mạn và thơ mộng đệ́n vậy, nhưng cũng không ngăn đượ̣c việc Giáo sư Trậ̀n cứ “tiểu Kiệ̀u, tiểu Kiệ̀u” mà gọi, thệ́ này thì còn lãng mạn với thơ mộng nôi gì.

Trậ̀n Tạ Kiệ̀u đã là một người đàn ông trưởng thành hơn ba mươi tuổi còn bị gọi là “tiểu Kiệ̀u” thì quả là mậ́t hệ́t khí phách nam nhi. Lúc nhỏ gọi mậ́y tiếng đã đành, bây giờ lớn thệ́ rộ̀i mà vẫn bị gọi tên cúng cơm, đã thệ́ “tiểu Kiệ̀u” lại đợ̀ng âm với “Tiểu Kiệ̀u”. Người không biệ́t lại nghĩ là Giáo sư Trậ̀n sinh đượ̣c cô con gái đẹp như hoa như ngọc, hóa ra lại là một anh chàng đẹp trai cao hơn một mét tám.

Tuy Trậ̀n Tạ Kiệ̀u có chút phản cảm với cách gọi của Giáo sư Trậ̀n, nhưng chưa bao giờ nói gì vệ̀ điệ̀u này. Vợ của Giáo sư Trậ̀n họ Tạ, đã mậ́t từ khi sinh Trậ̀n Tạ Kiệ̀u. Vì vậy Giáo sư Trậ̀n đã đau buộ̀n rậ́t lâu, đệ́n tên của con cũng mang theo họ của vợ, người tinh ý mới nghe đã biệ́t nguyên do. Trậ̀n Tạ Kiệ̀u cũng không phải kẻ ngộ́c, từ lúc hiểu chuyện anh đã biệ́t người trong bức ảnh treo trên tường là mẹ mình, thệ́ nên không hệ́ đem chuyện cái tên ra nói qua, nói lại với cha, vả lại đã gọi như thệ́ hơn ba mươi năm rộ̀i thì cứ thệ́ mà gọi thôi.

Trậ̀n Tạ Kiệ̀u ngắt lời Giáo sư Trậ̀n, báo cáo đại thể:

Ba à, con ở bên này tộ̀t lậ́m, công việc tuy bận nhưng vẫn xoay sở đượ̣c, tiểu Hào cũng không quậ̣y.

Anh nhanh chóng chuyển chủ đề :

Ba có một mình bên đó phải chú ý đến sức khỏe. Ba cũng lớn tuổi rồi, nhà lại chẳng thiếu tiền, ba về lại bên này với chúng con đi.

Trần Tạ Kiêu sinh ra và lớn lên ở Mỹ, từ nhỏ đã tiếp thu nền văn hóa di dân của Mỹ nhiều hơn là văn hóa truyền thống của Trung Quốc, nên khó lòng hiểu rõ nỗi nhớ quê hương của Giáo sư Trần, cộng thêm việc anh rất quan tâm đến cha mình, nên cứ mười câu nói thì có đến ba câu là muốn ông trở về.

Giáo sư Trần cứ khoát tay, không để ý:

Tiểu Kiêu, ba ở bên này tốt lắm, con không thấy từ khi ba về bên này, sống với đám thanh niên lâu rồi nên cũng hoạt bát hơn nhiều sao?

.... Cậu học sinh tên là “Đan Nhât” gì đó đã chuyển trường chưa ạ?

Giáo sư Trần trầm ngâm, rồi nói.

.... Thực ra ngoài việc suốt ngày làm ba bực mình đến đau dạ dày ra, thì đó là một học trò rất tốt.

Trần Tạ Kiêu thở dài, lấy tay gãi trán:

Con biết ba dạy nghệ thuật, chắc chắn là kiểu học sinh nào cũng phải gặp, huống hồ người học nghệ thuật vốn dĩ đã mang trong mình máu nông cuồng. Ba cũng lớn tuổi rồi, thế nào cũng có lúc trăn trở, hay là tìm lấy một người cùng tuổi đi dạo, nghe nhạc hay tâm sự cho vui.

Ngoài việc khuyên cha quay về, thì việc thứ hai mà Trần Tạ Kiêu quan tâm là thuyết phục ông tìm “ráng đỏ hoàng hôn”, “mùa

xuân thứ hai”.

Giáo sư Trầ`n cũng biế`t ý tồ`t của con trai, nhưng chuyện này phải xem duyên số`. Với lại ông cũng một mình lẻ bóng hơn ba mươi năm nay rồ`i, sớm đã quen với cuộc số`ng độc thân rồ`i. Thế` nên ông ngắ`t lời con trai:

Tiểu Kiề`u...

Ba đừng có suồ`t ngày “tiểu Kiề`u, tiểu Kiề`u” nữa...

Trầ`n Tạ Kiề`u nói:

Ba mau tìm lấ`y một “Đại Kiề`u” bên đó mới đúng. Con không đễ` ý đế`n việc hơn ba mươi tuổi mới có mẹ đâu, thế` nên ba cứ yên tâm, đừng cảm mà tìm bạn già đi!

Giáo sư Trầ`n cười ha ha:

“Đại Kiề`u”? Ba từng này tuổi rồ`i không dám tìm “Đại Kiề`u” gì đó đâu, tìm được “lão Kiề`u” là đã tồ`t lấ`m rồ`i...

Nói không chừng ngày mai ba ra đường sẽ gặp được một “lão Kiề`u” đấ`y.

Trầ`n Tạ Kiề`u cũng cười theo.

Giáo sư Trầ`n cũng cười gượng gạo:

Ha, cái này ai mà biế`t được nào.

Đúng vậy, chuyện này ai mà biế`t được nào.

Chương 2

Không thể quên được đôi mắt mê hồn trong lần đầu gặp mặt

Lão Ngô sinh năm 1950, lớn lên ở nông thôn Đường Sơn, lúc nhỏ chẳng có tên. Trước khi bố mẹ đưa lão về miền nam, năm ấy lão bảy tuổi, mới đặt cho một cái tên là Ngô Đại Kiêu để làm họ khẩu. Vì năm ấy đúng dịp thông xe cây cầu lớn

[1](#)

qua sông Trường Giang ở Vũ Hán, việc này được cả nước ăn mừng, bố mẹ lão cũng ăn mừng theo, ăn mừng đến mức đặt cho lão Ngô cái tên như thế.

Tuy cái tên này rất kỳ cục, nhưng so với năm 1956 làm họ khẩu đặt tên cho anh trai lão là Ngô Khí Xa^[2], thì cái tên Ngô Đại Kiêu vẫn còn chấp nhận được.

Không biết ai đó từng nói mỗi người già trên thế giới này đều giống một quyển sách (nếu không thì cũng là một vở kịch). Nhưng tóm lại cuộc đời của mỗi người già đều rất có ý nghĩa, có lẽ cũng hay như một quyển tiểu thuyết ngôn tình vậy. Câu này rất có lý, nhưng không cần phải đợi đến lúc già. Ngay bây giờ tôi cũng biết cuộc đời mình chắc chắn là một quyển sách, mà còn là một quyển tuyệt hay giống như tuyển tập truyện trào phúng vậy, nhưng không biết sẽ được đăng bao nhiêu số.

Quay về chủ đề chính, cuộc đời của lão Ngô cũng là một quyển sách, mà lời văn phần trước và phần sau rất khác nhau, mới đọc qua đã thấy giống như hai người viết vậy.

Lão theo bố mẹ và anh trai đến phía nam làm việc năm bảy tuổi, mới đầu do tuổi nhỏ nên chỉ có thể làm việc vặt. Đến năm mười một, mười hai tuổi, bố mẹ tìm cho lão một chân chăm sóc vườn hoa cho một phú hộ trong vùng. Lão theo người ta học việc, chạy vặt một tháng cũng kiếm được một, hai đồng.

Phú hộ đó họ Tạ, ngày trước là một nhà tư bản ở Thượng Hải, thời kì Công tư hợp doanh^[3] năm 1954, đã giao lại công ty của mình rồi chuyên về quê ở phía nam, tìm khu đất đẹp xây một tòa biệt thự nhỏ, dựng máy bức tường quây lại thành vườn hoa. Lúc đó, cậu bé Ngô Đại Kiên đi theo thầy dạy nghề xén cỏ, cắt hoa, cuộc sống cũng rất tốt.

Cho đến lúc đó thì đời lão vẫn giống một vở kịch lịch sử trong sáng.

Nhà họ Tạ có một tiểu thư rất xinh đẹp, tính tình lại dịu dàng, khiến cho một kẻ chưa biết thế nào là “cái đẹp của phụ nữ” như Ngô Đại Kiên lần đầu tiên biết phụ nữ là như thế nào. Hấn thấy mái tóc dài như mây, dung mạo thanh thoát, đủ kiểu váy áo lộng lẫy, bộ ngực đầy đặn và vòng eo nhỏ nhắn... sao chẳng giống mẹ hấn chút nào.

Ngô Đại Kiên chẳng hiểu vì sao tiểu thư nhà họ Tạ lại đẹp và nhỏ nhắn đến thế, vì sao cô ấy ngồi đọc sách, uống trà ở vườn hoa đẹp? Vì sao mẹ hấn chỉ có thể có mái đầu bạc, những nếp nhăn hằn sâu, cả đời chỉ có thể mặc những bộ quần áo bằng vải thô, rồi hay dùng bàn tay thô ráp như giầy nhám nhéo tai của hấn và hỏi hấn chạy rong ở đâu về.

Ngô Đại Kiên chẳng biết vì sao. Nên lúc có thể nhìn thấy tiểu thư Tạ là hấn lại nhìn chăm chú, lúc không nhìn thấy thì hấn lại ngồi suy nghĩ. Hấn cứ hết nhìn lại suy nghĩ như vậy từ khi hấn

mười một tuổi đến khi mười lăm rồi, từ khi cô ấy mười sáu tuổi đến khi cô mười chín tuổi.

Thầy dạy việc của hắn nói:

Mới tý tuổi đâu không lo học hỏi, tương tư cô nào chẳng được, Tạ tiểu thư là người mà mày có thể để ý sao? Cho dù mày có thích cô ấy, thì cũng đừng suốt ngày nhìn chằm chằm vào ngực người ta chứ!

Thằng nhóc mười lăm tuổi Ngô Đại Kiêu chớp chớp mắt, trong lòng vô cùng tủi thân. Hắn từng nhìn thấy mẹ hắn cho em gái hắn bú. Ti của mẹ hắn nhăn nheo, chảy xệ. Em hắn ngậm đầu ti, bú được mấy miếng là đã chẳng còn gì, chỉ còn cách khóc toáng lên cho hết âm ức. Hắn chỉ nghĩ đơn giản, nếu như dùng “ti” của Tạ tiểu thư cho em bú, thì em bé chắc chắn sẽ không đói, nói không chừng còn no tròn mắt.

Chẳng cần đợi Ngô Đại Kiêu thanh minh, một tiếng nói nhẹ nhàng, nho nhã vang lên:

Con trai mà, hiểu kỳ về người khác giới là đúng thôi.

Em trai, em làm việc ở đây à?

Người chủ của tiếng nói đó đã đến trước mặt Ngô Đại Kiêu. Nói thật lòng lão Ngô sớm đã quên mặt người đó trông như thế nào, nhưng vẫn còn nhớ rõ lúc đó mình đã phẫn khích như thế nào – trên thế giới này sao lại có người tuấn tú như vậy!

Người đó là con rể tương lai của nhà họ Tạ, là con nhà dòng dõi trâm anh, cũng có không ít tài sản, trước nay vẫn đi học ở nước ngoài, đẹp trai lại biết ăn nói, có khí chất... Tóm lại ngày nay cũng khó kiếm được người con rể như vậy. Mấy năm nữa anh ta sẽ chính thức kết hôn với Tạ tiểu thư, nên cũng rất chăm chỉ đến đây. Tuy Ngô

Đại Kiêu biết người này, nhưng chưa từng nhìn gần như vậy, lần này lại đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, lại tuấn tú nhường ấy, lịch sự nhường ấy... khiến cho hắn vô cùng căng thẳng, tim đập loạn xạ.

Ngô Đại Kiêu không biết người này tên gì, chỉ nghe mọi người gọi anh ta là “Trình thiêu gia”, nên cũng vội chào:

Chào Tr...ình... Trình thiêu gia!

Trình thiêu gia lớn hơn Tạ tiểu thư vài tuổi, nhìn Ngô Đại Kiêu như nhìn cậu em hàng xóm. Anh xoa đầu hắn vừa nói, vừa cười:

Ê, chú em để ý vợ anh à?

Trong trí nhớ mông lung của lão Ngô, thì lúc đó anh chàng nhìn mình cười lác cả mắt. Nếu mà là bây giờ, chắc hẳn lão Ngô sẽ choảng lại một câu: “cười cái gì mà cười”, rồi chọc tức anh ta cho bỏ ghét, nhưng lúc đó Ngô Đại Kiêu còn non nớt quá, non nớt như một đóa cúc dại, mặt đỏ lừ, ra sức lặc đầu:

Không có, không có...

Ai dè Trình thiêu gia còn cười vui hơn, lại còn đưa tay vỗ vai hắn:

Em trai ơi, lúc anh không có ở đây, em có thể giúp anh chăm sóc vợ anh được không?

Tim Ngô Đại Kiêu đập thành thình. Hắn có chút do dự, nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Đến đây, câu chuyện này đã chuyển một bước rất rõ ràng sang một mô hình tình huống lãng mạn, nhưng đáng tiếc là người ta rất dễ ngộ nhận về giới tính của nhân vật chính thứ hai này.

Chương 3

Hình bóng của đấng ấy không thể nào phai nhòa trong tâm tưởng

Từ đó về sau Ngô Đại Kiêu cũng không gặp lại Trình thiếp u gia nữa. Tính tuổi, rồi lại nghĩ đến thời buổi loạn lạc lúc ấy, lão Ngô hiểu rằng không chừng người đó đã qua đời rồi, tiếc là không gặp lại lần nào nữa. Nếu như còn sống có lẽ cũng đã rất giàu có, chắc cũng chẳng còn cơ hội kỳ ngộ. Mấy mươi năm rồi, lão đã gần như quên hẳn Trình thiếp u gia, có lúc vô tình nghĩ lại, cũng chỉ là một suy nghĩ thoáng qua “lúc mười lăm tuổi, mình cũng đã gặp một người như vậy”, còn có cố gắng nhớ lại cũng chẳng nhớ thêm gì nữa.

Lão Ngô cưới vợ năm mười sáu tuổi. Vợ lão theo lão mười năm, sau đó bỏ đi biệt tăm biệt tích, chỉ để lại cho lão một mảnh giấy nhỏ với vắn vắn một dòng chữ, không đầu, không cuối: “Đại Kiêu, cảm ơn anh”. Bên cạnh tờ giấy là một cái phong bì trong đó có một xấp đô la. Gặp phải chuyện như vậy thì ai cũng phải phát điên. Thế nên Ngô Đại Kiêu đã giận sôi máu, mắt đỏ rực, thẳng tay ném năm tiền đến cả mấy ngàn đô la vào lửa, đốt sạch, rồi ngày nào cũng cầm tờ giấy đó mà dầy vò.

Sau đó, cha mẹ và anh em của lão chuyển về Đường Sơn thì gặp phải động đất, chết không còn một người. Lão cầm năm tiền hỗ trợ trong tay, mà nước mắt không rơi nổi. Lão quỳ bên năm mộ tập thể một ngày một đêm, trong lòng cứ mong đợi có một người sẽ xuất hiện bên mình, vỗ vai lão, rồi gọi lớn: “Đại Kiêu, đi thôi, anh lái xe

dẫn chú đi miền nam, để chú tận mắt nhìn thấy cây cầu lớn ở Trường Giang. Bố mẹ và mọi người đều đang đợi trên xe đấy!”

Mà người đó tất nhiên sẽ không bao giờ xuất hiện, nếu như có xuất hiện thì đó chỉ là ảo giác mà thôi. Cuối cùng thì lão đã nắm rạp xuống bên nệm mộ.

Thế rồi Ngô Đại Kiêu đem tiền hỗ trợ đi đổi thành máy chiếc xe tải đồ chơi. Lão lấy cành cây chằm mực viết lên đầu mỗi chiếc xe hai chữ “Giải phóng”. Rồi lại nặn máy hình nộm bằng đất để vào xe, trên đó viết mấy chữ lộn xộn, nghiêng ngả: “nóng tính”, “véo tai”, “tây dơ”... sau đó bắt xe đi từ Đường Sơn đến Vũ Hán, đứng trên cây cầu lớn ở Trường Giang, rồi cứ thế ném những chiếc xe đồ chơi xuống dòng sông.

Sau đó lão ngồi bên sông một buổi sáng, lúc ra đi lão để lại một mảnh giấy vụn nhăn nheo. Nếu như trải phẳng ra vẫn có thể đọc được năm chữ không đầu, không cuối.

Ngô Đại Kiêu cũng không phải là kẻ cực đoan. Tự lão cũng nghĩ thông suốt, không cha mẹ, không anh em, không vợ, chỉ còn mình lão, sau này cũng chẳng phải lo nghĩ gì nữa. Nên từ đó đến nay lão Ngô sống rất thoải mái. Nhưng cứ nghĩ đến xã Đô la và mẫu giấy đó là lão lại bực mình cả ngày - lúc đó đầu óc mình đúng là có vấn đề, dù thế nào thì cũng nên đốt mẫu giấy đi và giữ lại tiền mới đúng chứ?

Lão Ngô làm bảo vệ ở ký túc xá nam của Học viện nghệ thuật, Đại học A từ lúc năm mươi tuổi. Từ đó cuộc sống của lão cũng có nhiều điều thú vị hơn. Lúc chẳng có việc gì làm, lão Ngô thường đọc tiểu thuyết mượn được ở ký túc xá - chỉ tiếc là quan niệm sống suốt năm mươi năm qua của lão Ngô đã bị đám nam sinh yêu nghiệt của khoa nghệ thuật ở ký túc xá bôi xóa hoàn toàn.

Lúc mới đầu người ta toàn cho lão mượn tiểu thuyết của Đường Gia Tam Thiệu. Quyền nào cùng đầu ngón tình. Quyền nào cũng nhiều “nữ quái”, chỉ cần các chàng “xuất chiêu” là các nàng say như điếu đổ, tóm lại toàn là “máy bay chiến đấu” với “phi công”.

Lão Ngô hỏi:

Mấy cậu có tiểu thuyết nào ít cô nàng hơn không?

Mấy cậu trai ngoan ở khoa điều khiển thường cho ông mượn sách lịch đầu nguây nguây.

Mấy anh chàng mảnh mai khoa múa phòng bên nghe thấy liền bẽn lẽn hỏi:

Bác Ngô ơi, chỗ bọn cháu có mấy quyển tiểu thuyết không có nhân vật nữ, bác có đọc không?

Lão Ngô chẳng nghĩ gì nhiều, nhủ thà chỉ cần không có mấy mối quan hệ nam nữ lành lành, phức tạp là được, thế nên gật đầu ngay. “Kho hàng” của mấy cậu này cũng nhiều thật. Lão Ngô chẳng xem phần tóm tắt truyện, cũng chẳng ngó đến bìa sách, cứ thế lấy hết quyển này đến quyển khác khiến mấy anh chàng vội ngăn ông lại:

Bác ơi, bác lấy nhiều thế đọc không hết đâu.

Lão Ngô cười ha ha:

Có gì mà đọc không hết chứ!

Cái điệu cười của lão hồn nhiên không thể tả, nụ cười ấy toát lên vẻ gần gũi như một bác hàng xóm tinh quái, miệng cười mà tay lão cứ thế lấy sách. Để được hai mươi quyển, lão bỏ vào cái túi, rồi

xách về phòng bảo vệ. Lúc lão đi, mấy anh chàng yếu điệu còn dặn với theo:

Bác Ngô ơi, nếu bác thấy không đọc được thì đừng đọc nhé, không cần bác mang đến trả đâu, bọn cháu sẽ đến chỗ bác lấy về.

Nhờ có hai mươi quyển sách ấy mà lão Ngô cũng vui được hai mươi ngày.

Mà cũng thật khéo quyển sách đầu tiên mà lão lấy ra đọc lại viết về chuyện tình đồng tính. Truyện kể về ba đôi quân nhân, nhân vật được miêu tả rất sống động, cuộc sống trong quân ngũ được kể rất hấp dẫn. Đây là một quyển truyện đạo bản của “sĩ binh đột kích”, bố cục cảnh và tư liệu đều dựa theo mô típ “sĩ binh đột kích” được thể hiện rất chân thực. Thời trẻ lão Ngô từng đi tòng quân ba năm ở Mãn Châu Lý (một địa danh ở vùng Đông Bắc), nên cũng không thiếu kinh nghiệm về cuộc sống trong quân ngũ. Lão thấy quyển truyện này quả thực viết rất gần gũi, nên có hứng đọc tiếp.

Đến đoạn miêu tả cảnh anh chàng A lợi dụng nửa đêm mò sang giường của anh chàng B, rồi làm “chuyện ấy”, lão Ngô khoái chí vỗ đùi đen đét, rồi lẩm bẩm:

Chắc hẳn thằng cha này phải ở trong quân đội lâu lắm, nên đến cái chuyện “cơ mật” trong quân doanh cũng biết rõ thế, xem cách mà hắn viết thì đúng là chân thực quá..

Nói rồi lão ôm lấy sách mà đọc quên ăn, quên ngủ.

Từ đó quan niệm của lão Ngô bắt đầu bị thay đổi...

Lúc lão Ngô vừa buông quyển sách cuối cùng xuống, thì đám sinh viên ồn ã của khoa múa cho lão mượn truyện đã vây quanh,

rồi nhìn lão chăm chú.

Lão nở một nụ cười thân thiện và gật gù:

Còn sớm thôi mà đã đến lấy sách rồi à?

Vừa nói lão vừa sắp xếp lại sách, bỏ vào túi rồi trả lại cho thầy anh chàng, miệng hỏi:

À này, bộ truyện “Tìm tâm” (“Đi tìm tình yêu”) của Linh Báo Tư rồi t cuộc có bao nhiêu quyển vậy?

Đám nam sinh có vẻ ngạc nhiên.

Bác thầy quyển “Cực tinh tri ngã tâm” (Vì sao thầy hiểu lòng tôi) thế nào? Bác có “hấp thụ” được không?

Lão Ngô nghe xong, đưa tay gãi đuôi mắt, đưa mắt nhìn vô định, rồi than rằng:

Viết rất hay, nhưng mà “anh chàng” trong truyện “sức vóc” còn kém quá.

Từ đó, quyển sách về cuộc đời lão Ngô chuyển sang cho “QiFu A” này viết. Và lão Ngô bắt đầu bước trên con đường đầy sắc màu của tình yêu đôi nam giới.

Chương 4

Nắm tay đằng ấy mới ấm áp làm sao!

Trường Đại học A ở thành phố A cũng được xem là một trong những trường Đại học tốt nhất. Thế nên lúc mới được mời đến dạy môn Lịch sử nghệ thuật, Giáo sư Trần cứ ngỡ là kiếm được một công việc nhẹ nhàng. Chẳng ngờ đám yêu nghiệt ở Học viện nghệ thuật của trường Đại học A lại nhiều vô kể, thoắt cái lại nhảy ra mấy sinh vật quái dị, đầu óc chẳng giống người bình thường chút nào. Trừ việc chúng cùng sống trên quả địa cầu này ra thì bạn thực sự chẳng thể tìm ra điểm tương đồng nào giữa chúng với đồng loại của chúng ta.

Trong đám động vật lạ này, thì Đan Nhất (cậu học trò mà Giáo sư Trần đang dạy) là kì quái nhất. Giáo sư Trần vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên gặp mặt Đan Nhất cách đây hai năm về trước. Hôm đó là ngày gặp mặt tân sinh viên, trời cao xanh ngắt, hồ nước trong veo. Giáo sư Trần ăn mặc chỉnh chu, mặt mày rạng rỡ đi đến Học viện nghệ thuật. Ông phát hiện ra cổng của Học viện đã đặt một bức tượng mới.

Để thể hiện rõ đặc điểm của các khoa, trường Đại học A thường đặt các vật biểu trưng tại cổng của mỗi Học viện. Ví dụ như ở Học viện y thì đặt hai bộ xương người, Học viện kinh tế thì đặt một cái bàn tính lớn... còn Học viện nghệ thuật thì đặt một tác phẩm điêu khắc để thể hiện sự tôn tại của nghệ thuật.

Giáo sư Trần còn nhớ học kỳ trước vẫn để tượng “Người suy tư” của Auguste Rodin, thế mà kỳ này đã trưng bày một tác phẩm điêu khắc khác. Đó là bức tượng khỏa thân của một người đàn ông châu Á

tay cầm một quả tạ tạo dáng đầy tạ, nét mặt nghiêm nghị, mắt nhìn về phía trước (phần nhạy cảm được che bằng một chiếc lá sen). Toàn bộ tác phẩm thể hiện tinh thần và dáng vẻ của một vận động viên cường tráng, tỉ lệ hình thể vô cùng hoàn mỹ, có thể nói là một tác phẩm rất xuất sắc.

Giáo sư Trần gật đầu tỏ vẻ hài lòng, đi lòng vòng quanh bức tượng, miệng khen ngợi không dứt. Học kỳ trước ông có phản ánh với lãnh đạo rằng: tuy điều khác quốc tế rất xuất sắc, nhưng nếu trưng bày một tác phẩm điều khác mang chủ đề về người châu Á thì sẽ khiến sinh viên thấy gợn gợn hơn, lại có thể giáo dục thêm về chủ nghĩa yêu nước. Không ngờ lãnh đạo nhà trường lại xem trọng ý kiến của ông như vậy nên đã nhanh chóng thay ngay một tác phẩm mới.

Giáo sư Trần còn đang hớn hờ, thì một giọng nói đàn ông đột ngột vang lên:

Thầy đừng có lượn qua lượn lại nữa.

Giáo sư Trần gật mình, đứng lại, nhìn trước nhìn sau chẳng thấy bóng ai. Ông cứ ngỡ mình nghe nhầm, nên cứ tiếp tục đi lòng vòng quanh bức tượng.

Lúc này, hai cánh tay cầm tạ của bức tượng đột nhiên động đậy. “Bịch” quả tạ tuột khỏi tay bức tượng, rơi xuống thảm cỏ, một tay bức tượng để lên trán một tay vịn vào vai Giáo sư Trần, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn ông và nói:

Thầy lượn làm em váng hết cả đầu.

Lúc này chiếc lá sen che phần nhạy cảm của anh chàng bị rút xuống bụi để tượng, trong khi Giáo sư Trần còn đang há hốc mồm, thì bức tượng “Người suy tư” bỗng đột ngột đến được giá sau

gốc cây đã được mang ra, bức tượng nặng trĩu đó lại được đặt lên đài đặt tượng.

Làm xong mọi việc thì “bức tượng” hả hê nhìn Giáo sư Trần vẫy tay, nói:

Em đi trước đây, gặp lại thầy sau nhé.

Nói rồi anh chàng vừa vung vẩy “cái áy” (cái vừa được che bằng chiếc lá sen) vừa đi từ từ vào Học viện nghệ thuật.

Lúc này Giáo sư Trần mới bắt đầu cảm nhận rằng tai họa sắp giáng xuống đầu mình rồi.

Quay về chủ đề chính, cuối cùng Giáo sư Trần trở thành thầy dạy lịch sử nghệ thuật của “bức tượng”, tức là anh chàng yêu “hành vi nghệ thuật” Đan Nhát. Rồi sau đó với tần suất mỗi tháng một lần, anh ta lại làm cho ông tức đến đau dạ dày. Tuy anh chàng có những “hành vi nghệ thuật” rất là “biến thái”, nhưng anh ta thực sự có tố chất nghệ thuật rất tốt, một phong cách nghệ thuật không lẫn vào đâu được. Tóm lại là khiến Giáo sư Trần vừa yêu vừa giận, và cũng chẳng biết làm thế nào để đối phó với những trò tai quái của anh ta.

Hôm đó ông nhận email bài tập của sinh viên, lúc nhận được bài của Đan Nhát, mới nhìn đến tên đề tài bài luận, máu đã dồn lên não, suýt tý nữa thì hô ì máu cơ tim mà chết. Tôi xin không nói đến tên đề tài này để tránh khiến độc giả “thăng thiên” sớm.

Tuy Giáo sư Trần đã trấn tĩnh lại, nhưng ông vẫn tức đến mức muốn nổ tung. Ông cũng đã nói nhiều lần rằng ông đã già rồi không chịu được kích động, sao Đan Nhát cứ thích dùng cái kiểu “nhát ma” này với ông chứ?

Thế là Giáo sư Trầ`n vội vàng thay quầ`n áo, ra khỏi nhà và đi thẳng đế`n ký túc xá của Đan Nhấ`t. Nhưng lúc đế`n ký túc xá rồ`i mới sực nhớ ra ông không biế`t số` phòng Đan Nhấ`t ở. Vì đang tức điên lên nên ông chẳng còn đễ` ý gì đế`n tác phong nho nhã ngày thường của mình nữa, cứ thế` mà hét to tên của Đan Nhấ`t.

Son... Ám... Y!!!! Thắ`ng ranh con mau ra đây!!!

Trước lúc Giáo sư Trầ`n nổi trận lôi đình đế`n gọi Đan Nhấ`t, lão Ngô đang đọc đoạn kế`t cuố`n truyện mới của Qi Fu A – “*Tình yêu và dục vọng*”. Trong truyện đôi tình nhân đờ`ng tính dắ`t nhau đế`n nhà bồ` mẹ “anh chồ`ng”, đọi đêm đế`n sẽ “hành sự”. Không ngờ lúc hai người đang “kéo cưa lừa xẻ” thì bị bồ` của “anh chồ`ng” phát hiện... Đọc đế`n đoạn này lão Ngô hồ`i hộp đế`n toát cả mồ` hôi, chỉ sợ hai người này không mau mồm, mau miệng chẳng biế`t giải thích, sẽ bị bồ` mẹ “anh chồ`ng” đuổi ra khỏi nhà giữa đêm hôm khuya khoắ`t thì biế`t làm sao?

Tóm lại, đúng lúc lão Ngô đang tập trung cao độ, đờ`n mọi mớ`i quan tâm vào hai nhân vật á`y thì đột nhiên nghe thắ`y tiế`ng la hét của Giáo sư Trầ`n, thế` là lão mắ`t hế`t cả hứng.

Lão Ngô đập quyển sách trong tay xuồ`ng, mặt hắ`m hắ`m sát khí, đẩy cửa bước ra, hướng về` phía Giáo sư Trầ`n mà quát:

Này, này, này, ông kia làm cái gì đấ`y hả?

Giáo sư Trầ`n bị tiế`ng quát tháo á`y làm cho giật mình. Ông vớ`n là nhân vật đứ`c cao vọng trọng trong giới nghệ thuật khắ`p trong và ngoài nước, thuộc loại người luôn là nhân vật trung tâm, người người ngưỡng mộ, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa... tóm lại là ai ai cũng phải tôn trọng, nâng niu còn hơn cả cỏ vật.

Con người này luôn được mọi người tôn sùng, phục tùng, lúc gọi ông thì ai cũng mở miệng “please”, ngậm miệng “thưa ngài”, ai ai cũng phải một mực tôn kính.

Đây là lần đầu tiên ông bị người ta gọi là “này”. Ngay cả thời kỳ cách mạng văn hóa, người ta cũng phải gọi đủ tên họ của ông. Từ sau cách mạng văn hóa đến nay, đây là lần đầu tiên ông bị đố i đái một cách thiế u tôn trọng như vậy.

Nhờ ánh sáng mờ mờ bên ngoài mà lão Ngô cũng đoán được đây là dân trí thức. Đồ veston, giày da, đầu tóc gọn gàng, tay cầm sỏ, lại còn đeo kính gọng vàng, kiểu ăn mặc này rấ t giố ng với trí thức đi tây về . Đây chấ c phải là câ p Giáo sư chứ chắ ng chơi. Nhưng mà... chưa gặp bao giờ.

Tuy lão Ngô đã gác công mấ y năm rồ i, nhưng cũng chưa gặp được mấ y vị Giáo sư, vả lại có gặp thì cũng chắ ng biế t nói gì, chỉ bắ ng đứng gặp.

Lão nắ m quầ n chắ n đọc tiểu thuyế t đã là vui lắ m rồ i.

Giáo sư Trầ n chỉnh lại kính, rồ i nhìn lão Ngô từ đầ u đế n chân.

Đầ u cũng chắ ng còn mấ y cọng tóc, nhưng ánh mắ t thì long lanh, ái chà, chấ c lúc trẻ cũng là một anh chàng đẹ p trai. Lão khoác cái áo rét, chân đi đôi dép ông già.

Lại nhìn đế n chỗ ở của lão Ngô, Giáo sư Trầ n biế t ngay là bảo vệ ký túc xá.

Chấ c là lúc nấ y tiế ng la hét khủ ng khiế p, vô duyên của mình đã làm ảnh hưởng đế n lão ấ y, Giáo sư Trầ n mặt đỏ bừng, vội vàng xin lỗi:

Xin lỗi anh bạn già, tôi đến tìm một cậu sinh viên, nhưng không biết cậu ta ở phòng nào nên mới gọi như vậy.

Lão Ngô nhíu mày, nghĩ bụng: lẽ nào tiếng la hét đó là của ông ta sao? Thật là... mất hết cả hình tượng. Rồi cuộc thì có chuyện gì khiến cho một người nho nhã như thế quên cả việc giữ hình tượng?

Ông ngẫm nghĩ, rồi cuộc thì vị Giáo sư này đến tìm ai nhỉ?

Hình như là ông ta gọi: Sơn Âm Y

Hóa ra là gọi Đan Nhứt.

Con giận lời đình phút chốc đã tan biến, lão Ngô ra vẻ là người dòm cảnh ngộ, bước đến kéo tay Giáo sư Trần:

Ông bạn già ơi, ông không cần nói nữa, tôi tin là ông có nỗi khổ tâm. Ối dào! mấy cái chuyện dính dáng đến thừng ranh ấy, tôi cũng quen rồi.

Giáo sư Trần nhìn vẻ mặt đau đầu của lão Ngô, liền hỏi:

Lẽ nào ông cũng từng uống phải “trà độc” của cậu ta?

Lão Ngô bị phản lực đầu, tay lau đôi mắt đã ráo hoảnh:

Trà độc nổi gì chứ, phải nói là thừng thả bom, thừng khủng bố mới đúng!

Vốn dĩ ký túc xá là cái động của đám sinh viên nghệ thuật, chúng làm đủ những việc kỳ quái. Từ sau khi Đan Nhứt đến, đám quý nghệ thuật ấy cứ như tìm thấy đại ca, thành lập nên liên minh quý quái mà Đan Nhứt là trùm sỏ, trình độ tác oai tác quái cứ gọi là nâng cao bội phần.

Giáo sư Trậ̀n bị những lời của lão Ngô gọi lại những nỗi ậ́m ức trong lòng, hai người cuối cùng cũng lập thành hội chiệ́n sĩ già, nặ́m tay nhau mà mặ́t không rời, môi run run nói chẳng nên lời.

Hai người nặ́m tay nhau mà chẳng nói câu gì, cứ như là một cặp tình nhân đứng ngay trước cổng ký túc xá nam, nơi mà đám sinh viên nghệ thuật cứ qua lại nườm nượp.

Chương 5

Nghẹn ngào

Trong xã hội ngày nay, sức mạnh truyền thông ảnh hưởng đến mọi mặt, chẳng nói đâu xa, ở trường Đại học A thì tờ báo nội bộ “Tuần báo giải trí học đường” đã trở thành tạp chí mà mỗi thành viên của Đại học A phải đọc trong tuần.

Đã gọi là tuần báo giải trí thì chắc chắn sẽ lấy chủ đề “giải trí” là chính, lấy nổi xâu hổ của nhân vật được đăng lên báo để khiến cho độc giả vui vẻ, nào là việc thầy nào đó bị bung dây thắt lưng trong giờ học. Sinh viên nào đó bị lặn từ cầu thang ở cửa nhà ăn xuống lầu thứ năm. Hay một nhóm nào đó chạy khóa thân trên đường nội bộ trong trường được gọi là hành động nghệ thuật... tóm lại “Tuần báo giải trí học đường” thường “chộp” lấy những điều “tinh túy” trong trường để đem đến niềm vui cho người đọc.

“Tuần báo giải trí học đường” của Đại học A không phải là ấn phẩm chính quy, cho nên số lượng phát hành không nhiều, người phát hành cũng là bí mật. Người cầm xấp “Tuần báo giải trí học đường” đi bán khắp nơi trong trường cũng chỉ là “tay chân” của BOSS mà thôi. Đã vậy đám này còn luyện được “thuật khinh công”, mới thầy lãnh đạo nhà trường là đã vấp chân lên cỏ mà chạy, nên ai đó có muốn đuổi theo cũng đành chịu. Tóm lại tờ “Tuần báo giải trí học đường” này có một sức mạnh lạ thường.

Là một nhân viên bảo vệ lâu năm, trong thời gian ngoài giờ, mỗi khi nhàn nhã mà không có tiểu thuyết BL (BOY LOVE) để đọc, lão Ngô đều mua một tờ “Tuần báo giải trí học đường” để “giết” thời gian.

Lão đã vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy hai nhân vật ngay trang nhất của “Tuần báo giải trí học đường” sô mới.

Ái chà, ái chà.... Hình ảnh hai người đang tay nắm tay, nhìn nhau đăm đăm, trông lãng mạn ghê, mà sao trông giống như là hai “anh lão”.

Ái chà, ái chà... Hai lão này sao mà tuấn tú đến thế!

Ái chà, ái chà, hai lão này một người giống Giáo sư Trần, một người lại giống mình mới chết chứ!

Lão Ngô dụi mắt lia lịa, nhìn chằm chằm vào bức ảnh trước mắt, cuối cùng xác nhận chính là họ. Ông chau mày, chớp mắt, chuyển sự chú ý sang tiêu đề bài báo, đó là hàng chữ to màu đỏ: “Thân phận đã là gì? Tuổi tác có hề chi? Học thức đâu đáng gì? “Tình già” vẫn đầy hào quang!”

Lão Ngô hiểu ra, đỏ mặt ngượng ngùng.

Ai cũng muốn làm minh tinh, lão Ngô cũng không ngoại lệ. Và lại lão Ngô cũng không phải người thích cô đơn, lại là ông già hiện đại thích làm dáng. Thế nên ông không những không nổi giận với “tạo dáng” trên bìa tờ tuần báo, mà lại còn lầy lăm tự đắc. Tuy tờ tuần báo đưa tin không chính xác, nhưng dù sao cũng khiến cho một người cả đời chưa được lên mặt báo như lão được một phen nở mày nở mặt. Thế nên suốt cả ngày trên mặt lão luôn nở một nụ cười tinh quái, gặp ai cũng hỏi: “Xem “Tuần báo giải trí học đường” kỳ này chưa vậy?” cứ thế đem phô hết cái ham muốn thể hiện mình ra mà “nổ đôm đốp”.

Quan hệ với lão Ngô tốt đến mức kỳ lạ, khiến cho Giáo sư Trần cũng thấy kinh ngạc.

Bạn bè của Giáo sư Trầ`n toàn là những danh gia vọng tộc và giới thượng lưu. Đây là lần đầu tiên ông kết giao với một người có thể nói là không có trình độ, xuất thân bình thường, thê` mà lại rấ`t vui vẻ, rấ`t tự do và thoải mái.

Đúng là ông đã bị bó buộc quá lâu rồi, nên không ngờ cảm giác kết bạn với một ông lão bình thường lại thú vị đến vậy.

Giáo sư Trầ`n luôn cảm thấ`y lão Ngô là một ông lão rấ`t đặc biệt. Đây là lần đầu tiên ông gặp một ông già tân thời, táo bạo, sành điệu và đi trước thời đại như vậy. Ngay cả ông là người từng trải nhiều rồi cũng không có những suy nghĩ mới mẻ đến thế`. Cứ phải nói là Giáo sư Trầ`n chề`t mê chề`t mệt lão Ngô rồi.

Hôm nay ông cũng đến tìm lão Ngô, mới đến đã vô cùng kinh ngạc trước vẻ mặt hí hửng của ông. Ông nghĩ bụng: “Sao ông ấy lại hớn hở thế` nhỉ?”

Giáo sư Trầ`n vội hỏi xem có chuyện gì xảy ra. Lúc này lão Ngô nở một nụ cười tinh quái, rồi lấy ra tờ báo giấu sau lưng. Nhìn cảnh này Giáo sư Trầ`n bất giác nhớ đến lúc xem phim hoạt hình “Cậu bé bọt biển” với thằ`ng cháu nội đã từng thấ`y cái túi thằ`n kỳ (cái túi quầ`n sau mông) có thể bỏ được tất cả mọi thứ của chú nhóc.

Lão Ngô thấ`y Giáo sư Trầ`n cứ nhìn chằ`m chằ`m vào mông mình, thì mặt bí xị.

Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa bao giờ thấ`y cái mông nào mảy như thế` này à?

Giáo sư Trầ`n rấ`t buồn cười, biế`t là lão Ngô đang ngại ngùng, nên vội làm theo ý muố`n của ông là chú ý vào tờ báo, cái tiêu đề` màu đỏ bắ`t mắ`t đập ngay vào mắ`t ông - “Thân phận đã là gì? Tuổi

tác có hề chi? Học thức đâu đáng gì? “Tình già” vẫn đầy hào quang!”. Phía dưới cái tiêu đề đó là bức ảnh hai ông đang tay nắm tay, mắt nhìn nhau đắm đuối...

Giáo sư Trần đợi mắt lia lịa, rồi lại ần ần thái dương. Những gì trên báo vẫn hiển hiện trước mắt rất rõ ràng. Khóe miệng giật giật, tưởng chừng như sắp ngất. Nhưng may mà được anh chàng “biến thái” Đan Nhất rèn cho một quả tim kiên cường, dẻo dai nên mới không bị nhồi máu cơ tim. Lão Ngô không để ý đến sắc mặt đã chuyển màu trắng bệch của Giáo sư Trần, nên vẫn hớn hờ khoe:

Vui quá đi mất, tôi bằng tuổi này tuổi đầu rồi mới được lên báo lần đầu tiên, lần đầu tiên được nổi tiếng đấy!

Thầy lão Ngô cười khoái chí như vậy, Giáo sư Trần cũng nhớ lại lần đầu tiên tên mình được thế giới biết đến, hình như ông còn phẫn khích hơn thế. Nghĩ đến đây, ông thầy nhẹ nhõm hơn: “Ừ, ai mà chẳng muốn thể hiện bản thân, thế này cũng không sao, không sao”.

Nhưng sao ông thử nghĩ xem hai sự việc này có đem ra mà so sánh được không chứ?

Lão Ngô vẫn khoa chân múa tay, vừa kéo Giáo sư Trần về mặt đấy về ấm ức, vừa nói bô bô:

Tôi bảo này, để chúc mừng lần đầu tiên được lên báo, tôi sẽ khao. Hôm nay cứ chơi xả ga đi nhé!

Giáo sư Trần ngậy người ra trong phút chốc. Ông ngược nhìn vầng mặt trời chói lóa ở trên đầu, rồi lại nhìn về mặt hí hửng của lão Ngô. Tự nhiên ông thầy khan cổ, người hâm hấp nóng, đầu choáng váng... hình như còn nghẹn ngào đến khó thở.

Chương 6

Tớ sẽ nâng niu sự hồn nhiên của đảng ấy

Lão Ngô gọi điện thoại nhờ cậu bạn “lệch pha” là Lữ Vệ Quốc đến giúp ông trực một buổi chiều, rồi dắt Giáo sư Trầ̀n đi ra ngoài.

Hai người đi ngay đến tiệm bán kem ở công trường mua hai ly kem (tất nhiên không phải là kem Haagen - Dazs hay DQ rồi). Đó chỉ là loại kem ly rẻ tiền mà thôi, chỉ có hai tệ một ly mà có cả vị sô-cô-la, dâu tây, xoài và cả vị khoai môn đặc biệt.

Cả hai đều đã trên dưới sáu mươi xuân, thân hình vẫn cường tráng, răng lợi vẫn tốt, chẳng bị cao huyết áp hay tiểu đường nên những thứ như thế này vẫn “tiêu thụ” tốt.

Lão Ngô chọn một ly kem sô-cô-la, rồi lại lấy một ly kem khoai môn cho Giáo sư Trầ̀n, trả tiền xong là kéo tay ông đi. Giáo sư Trầ̀n vừa ngậm miếng kem trong miệng vừa nghĩ: sao mà kem này rẻ thế! Ông là giáo viên được trường A đặc biệt mời về, nên đãi ngộ rất cao. Lại thêm ông chẳng hiểu gì về mấy thứ đồ ăn bình dân này, nên cảm thấy một ly kem lớn chỉ có hai tệ quả là đặc biệt.

Ông đang định hỏi lão Ngô sao mà kem lại rẻ thế, nhưng mới quay đầu sang đã thấy lão này nhăn nhó, oán thán:

Sao kem ngày càng ít thế nhỉ? Ngày xưa nhiều hơn thế này cơ mà.

Nói rõ ì lão tử mần dùng cái thìa nhỏ bằ ng gỗ mà nhà bán kem đưa cho để vét từng tý kem dính vào nắ p ly đút vào miệng, sự tử mần này khác xa với cái kiểu tùy tiện ngày thường của lão.

Giáo sư Trầ n ngậy ra nhìn lão, nghĩ bụng sao mà lão Ngô này “keo kiệt” thế , cái nắ p ly kem có dính bao nhiêu đâu mà phải vét lắ y mà ăn?

Ai dè sau khi vét hế t nắ p ly, lão Ngô còn thè lưỡi liế m lại một lầ n nữa...

Nhìn thắ y cảnh nầy Giáo sư Trầ n đau lòng khôn tả: chắ c ngày trước lão Ngô phải khổ lắ m, thế nên mới tắ n tiện như thế . Quả là khổ nhiề u rõ ì nên thắ y cái sung sướng cũng đơn giản thôi.

Thế là trên đường xuấ t hiện cảnh một ông già ăn mặc xuê ` xòa, tử mần liế m nắ p ly kem giố ng như đứa trẻ chưa được ăn kem bao giờ. Ngô ì bên cạnh là một Giáo sư già ăn mặc chỉnh chu, phong độ với nét mặt quan tâm, luôn miệng nhắ c:

Lão Ngô chậm thôi, cẩn thận không lại dính vào râu đầ y.

....

.....

.....

Giáo sư Trầ n đang ăn kem bất giác thắ y kem có vị khác, từ vị khoai môn biế n thành vị sô-cô-la. Ông ngoảnh đầ u nhìn lại, hóa ra là do lão Ngô dùng cái thìa đã múc kem sô-cô-la đút kem cho mình.

Lão Ngô hỏi:

Đắ ng á y có thích kem sô-cô-la không?

Giáo sư Trậ̀n ngậm trong miệng hỗn hợp của kem sô-cô-la với kem khoai môn, nên cũng chẳng biệ́t mùi vị kem sô-cô-la như thế nào, nhưng cũng gậ̣t đậ̀u cho vừa lòng lão Ngộ̀:

Ngon, ngon lặ́m.

Lão Ngộ̀ lại cười toe toét:

Thệ́ đậ̀ng ạ́y ăn kem sô-cô-la của tớ, tớ ăn kem khoai môn của đậ̀ng ạ́y nhé.

Vừa nói vừa đỏi kem của hai người, miệng lại lặ́m bặ́m:

Xem tớ có thông minh không nào? Thệ́ này chẳng phải một người đượ̣c ăn cả hai loại kem sao...

Giáo sư Trậ̀n nhìn vào ly kem sô-cô-la đã gậ̀n hệ́t mà méo cả mặt.

Hai người đi qua một cửa tiệm mới mở, chủ tiệm ra sức rao:

Khai trương đại hạ giá, khai trương đại hạ giá đây! Độ̀ng loạt giảm giá 20%. Ảnh Hàn Quộ́c ba tặ̣ một tạ́m, mười tặ̣ bộn tạ́m!

Nghe tiệ́ng rao của chủ tiệm, lão Ngộ̀ “phanh” cái “kít”.

Giáo sư Trậ̀n hỏi:

Sao vậy? Đậ̀ng ạ́y cậ̀n mua cái gì à?

Mặ́y cái tiệm kiệ̉u này thường là nơi vui chơi bình dân.

Lão Ngộ̀ không trả lời, chỉ cúi đậ̀u nghĩ ngợi, rộ̀i quay đậ̀u lại nhìn cửa tiệm đó, rộ̀i lại cúi đậ̀u nghĩ ngợi, sau cùng lại ngược nhìn cửa tiệm... cứ như vậy đệ́n mặ́y lận, cuộ́i cùng hạ quyệ́t tâm, ngược lên nhìn Giáo sư Trậ̀n và hỏi:

Đã ãng ấ y... chụp hình Hàn Quố c bao giờ chưa?

Chưa. Tấ t nhiên là chưa rô i.

Lúc này lão Ngô mới nói dứt khoát:

Vậy chúng mình chụp đi!

Giáo sư Trầ n do dự nói:

Hả? Không được đâu, đây là trò của đám thanh niên, chúng mình già cả rô i mà...

Lão Ngô không thèm nhìn Giáo sư Trầ n, ném ly kem đã ấ n hế t vào sọt rác, đứng chồ ng nạnh, mặt giận dữ:

Phí công đã ãng ấ y số ng ở nước ngoài bao nhiêu năm mà tư tưởng còn bảo thủ thế !

Nói rô i ông khoát tay kích động:

Người già cũng có cái tự do của người già chứ! Có ai quy định người già không được chụp hình Hàn Quố c nào? Phải dũng cảm hứng thụ những thứ mới mẽ chứ? Đã ãng ấ y có biế t không? Ai cũng câ n phải giữ cho mình phong độ tồ t nhấ t chứ, có gì cứ phải là thanh niên nào?

Giáo sư Trầ n vẫn rấ t do dự, sinh viên trong lớp ông cũng thường mang theo ảnh Hàn Quố c. Ông cũng từng thấ y sinh viên chụp ảnh Hàn Quố c chung với bồ mẹ... Nhưng mà hai ông lão sáu mươi tuổi mà đi chụp thì có phải là “sành điệu” quá không nhỉ?

Thấ y Giáo sư Trầ n không đờ ng ý, lão Ngô liề n chỉ vào những người đi đường vô tội, và cả người chủ tiệm, rô i xuồ ng nước van lon:

Đã ãng áy nhìn đi. Đã ãng áy nhìn vào thê´ hệ mới của nước nhà. Người ta ãng ãng đứng đây mời gọi rất cô bõng hõng như vậy. Sao đã ãng áy không biê´ t quan tâm ãng n một ãng hoa của tổ quõ´ c mà mở hàng lã´ y may giúp người ta?

Cuõ´ i cùng lão Ngõ cũng có lý do khiê´ n Giáo sư Trã´ n ãng u hàng.

Lão Ngõ kéo Giáo sư Trã´ n vào tiệm chụp hình Hàn Quõ´ c trước ánh mắ´ t kinh ngạc của cô chủ tiệm.

Giáo sư Trã´ n rụt rè nói:

Cô oi, chụp cho chúng tôi một tã´ m...

Lão Ngõ rút một lúc mười tẽ đặt lên bàn, nói ãng dạc:

Cô mở hai máy, chúng tôi chụp bõ´ n tã´ m nhé!

Cô chủ tiệm tuy cũng hơi sõ´ c, những cũng không bỏ qua cơ hội kiê´ m tiê´ n, nên vội cã´ t mười tẽ, rô´ i nhanh nhẹn đi mở hai máy và ãng ra cho hai õng một tập ảnh ãng n ãng hai õng thoải mái mà chọn.

Nhưng mà mã´ y cái hình này nhỏ quá, hai õng lão nhìn hoa cả mắ´ t cũng chẳng chọn ãng được, ãng ãng chụp theo cảnh máy tự ãng chọn.

Giáo sư Trã´ n bị lão Ngõ ãng ra trước máy. Hai người ãng lên nghe cô chủ tiệm chỉ cách tự chụp. Cả hai ãng u nhanh trí ãng mới làm vài lã´ n ãng OK, cứ thê´ kéo ãng vào chụp.

Tuy lão Ngõ rã´ t thoải mái, những chụp ãng chụp lại cũng chỉ chụp mỗi kiêu cười. Không cười ãng nghiêm thì cười ãng ngã, không trõn mắ´ t lên cười thì cười tít mắ´ t...

Còn Giáo sư Trầ`n thì toàn thân cứng đơ. Ảnh của ông nhìn rấ`t nghiêm nghị, phóng lên má`y lầ`n thì có thể dùng làm ảnh thờ.

Cô chủ tiệm đứng bên cạnh nhìn thấ`y cảnh này, liề`n để họ chụp lại. Cô dạy hai ông lão tạo má`y tư thế` thịnh hành, như bữu môi, giờ hai ngón tay hình chữ V, hay nghiêng đầ`u cười... Những tư thế` vớ`n rấ`t ngây thơ, đáng yêu đó, “qua tay” của hai ông thì trở nên rấ`t quái dị, nhưng dù sao cũng thoải mái hơn chứ không cứng đơ đơ nữa.

Cuố`i cùng hai bức ảnh chụp chung đã hoàn tấ`t, phồ`i với khung hình lạ má`t quả là rấ`t đáng yêu. Hai ông dường như đã tìm lại cảm giác tuổi thơ và chụp hình rấ`t vui vẻ.

Đợi ảnh được in ra, hai ông liề`n cẩn thận bỏ vào ví, đây là kỷ niệm lầ`n đầ`u “hẹn hò”, không thể để má`t.

Khi hai ông đi rồ`i, cô chủ tiệm mới in tấ`m hình hai ông chụp chung, phóng lên má`y lầ`n rồ`i đem dán ngoài cửa tiệm, lại còn viế`t dòng chữ rấ`t to bên cạnh: “Tận hưởng sự ngây thơ, hãy quý lấ`y thời gian!” đó cũng là chiêu quảng cáo hay nhấ`t của cửa tiệm này.

Tấ`m hình này bị những người có “dã tâm” nhìn thấ`y nên ngay hôm sau ở trường đã có tin đồn “Giáo sư Trầ`n hẹn hò thân mật với lão Ngô”.

Nhưng dù sao đây cũng là tin đồn thôi mà.

Chương 7

Thấy đằng ấy tủi thân mà tớ đau lòng lắm thay!

C hụp ảnh Hàn Quốc xong hai ông vừa “tám” vừa đi về phía công viên, vẻ mặt rất mãn nguyện. Ở công viên có rất nhiều người, mà đa số đều là người cùng lứa tuổi với họ. Có người đánh cờ, có người đi dạo, có nhóm đang luyện thái cực kiể m một cách nhịp nhàng, nhìn rất khoan khoái.

Ở bên nhóm thái cực kiể m lại có một nhóm khác đang khom lưng, tay cầm cây gậy gỗ khoảng một mét. Giáo sư Trầ n nhìn từ xa, nhìn một hồ i lâu mà vẫn chẳng biế t họ đang làm gì.

Lão Ngô nhìn Giáo sư Trầ n bằ ng đôi mắ t coi thường, miệng đằ ng hắ ng:

Không có văn hóa tội nghiệp thế đầ y!

Nói rồ i lại kéo tay ông đi về phía đầ y, nói là sẽ cho Giáo sư “mở rộng tầm mắ t”.

Đế n gầ n Giáo sư mới biế t “cây gậy gỗ” đó “bút lông” tự tạo, đầ u bút được làm bằ ng bọt biển, má y cụ già đang cầm “bút” chắ m vào nước rồ i viết lên nề n đầ t.

Kiểu luyện chữ này Giáo sư mới thắ y lâ n đầ u tiên, miệng trầ m trồ “trí tuệ của quầ n chúng nhân dân”, nói rồ i móc điện thoại ra định chụp hình làm kỷ niệm.

Lão Ngô giả ãng lã y điện thoại, nhét lại túi Giáo sư, miệng cầu nhàu:

Đừng làm tở mấ t mặt nữa. Cái gì mà “trí tuệ quã n chúng nhân dân” chứ? Nế u mà đã ãng â y không có tiẽ n mua giã y mực, thì cũng có cái “trí tuệ quã n chúng” đã y rồ i.

Bị giã t mấ t điện thoại, nhưng Giáo sư Trã n vẫn vui về đi theo sau lão Ngô, nghe lão sỉ vã mình, càng nghe lão nói “đừng làm tở mấ t mặt”, ông lại càng thã y thoải mái.

Gã n đã y có một chú bé cũng đang lom khom luyện chữ với mấ y cụ giã. Nhưng các cụ chỉ câ m một cái bút, còn nó câ m đẽ n hai cái, mỗi tay một cái cứ thẽ mà đũ qua đũ lại cùng lúc.

Giáo sư Trã n chạy tới xem. Thì ra là thã ãng nhóc đang chơi trò một tay vẽ hình tròn, một tay vẽ hình vuông, nhưng nó vẽ kiẽu gì cũng không đũ được, nhìn cứ như một quả táo với một quả bơ vậy.

Giáo sư khích lệ chú nhóc:

Đừng vội, cứ luyện từ từ, thẽ nào cũng thành công.

Thã ãng bé còn chưa kịp mở miệng, lão Ngô đã cười:

Nói cứ như là đã ãng â y biẽ t làm không bã ãng.

Giáo sư chau mày:

Sao nào? Lẽ nào tở không thẽ biẽ t à?

Lão Ngô ngó người ra:

Đã ãng â y làm đũ được thậ à

Giáo sư cười hi hi:

Đúng thế, tớ là ai cơ chứ... bạn thân yêu, nhìn tớ xuấ t chiều này!

Từ lúc kếp t thân với lão Ngô, cái gì chưa học được chứ tính mặt dày với tính bất chấp thì Giáo sư Trầ n đã tiế p thu đầ y đủ.

Nghe xong, lão Ngô làm bộ nũng nịu nói:

Được rồi, bạn thân yêu, bạn về đi.

Giáo sư Trầ n giả bộ không nhìn thầ y, quay sang mượn “bút” của chú nhóc, ngồ i chồ m hỏm, khí đồ n xuố ng đan điề n, vừa mới phóng bút thì hai cây bút cứ như đang múa vậ y.

Sau bô n, năm phút thì Giáo sư Trầ n ngừng lại, ra hiệu cho lão Ngô bước lên phía trước. Lão Ngô nhìn chăm chú... nhìn cứ như gà bói, ông đứng ngơ ngác một lúc.

Cái gì vậy? Tiế ng Mông Cổ hay tiế ng Tân Cương?

Lão Ngô dò hỏi. Tuy không biế t đó là cái gì, nhưng lão đoán chắ c là chữ.

Bên này là tiế ng Đức, bên kia là tiế ng Pháp.

Chẳ ng nhìn ra.

Đúng vậy, chắ c chắ n là nhìn không ra rồi. Đúng là lão Ngô “không có văn hóa mới tội nghiệp làm sao”!

Chú nhóc đứng cạnh hóng chuyện, đôi mắ t lóng lánh như ánh sao chăm chú nhìn Giáo sư Trầ n đầ y ngưỡng mộ.

Lão Ngô không vui tí nào, tính nhỏ nhen của lão lại trỗi dậy. Lão nói:

Con nít không biế t đánh giá, đầ ng â y sính ngoại quá. Tớ sẽ chỉ cho đầ ng â y thấ y thê nào là tinh túy của văn hóa truyề n thố ng Trung Quố c nhé!

Nói rồ i, lão lại giậ t lấ y bút từ tay Giáo sư Trầ n, rồ i cũng ngô ì chồ m hỏ m, cũng vận khí vê đạ n điề n, rồ i gắ t một tiế ng:

Tránh ra!

Hai chiế c bút nhắ y nhó t, trông rấ t điề u luyệ n.

Tay trái lão Ngô hình như đạ ng vễ cái gì đố , còn tay phải thì lại dù ng nét bút thư pháp viế t một bài thơ. Miệ ng thì ngậ m nga kinh kị ch, trong rấ t ư nhậ n hạ .

Đế n lúc lão Ngô “gác bút”, thì rấ t nhiề u người tò mò đầ vậ y quậ n, kế t quả khiế n người ta kinh ngạc.

Tay trái vễ bản đồ Trung Quố c tươ ng đố i giồ ng, tay phải thì viế t bài thơ “Tì bà hành”. Nhữ ng người thớ ch kinh kị ch đề u biế t là vừ a rồ i lão Ngô đạ ng ngậ m nga một đọ a n “Trí thủ uy hỏ sơn” trong vở kị ch này.

Lão Ngô dù ờ ng như muồ n khiế n Giáo sư Trầ n đượ c một phen tề n tò , nhưng không ngờ ông chắ ng tỏ vễ gì, lại còn nhấ nhậ n nói:

Đượ c lắ m, đầ ng â y giồ i thật. Hai đứ a mình đề u có tài riề ng, huề rồ i nhé.

Lão Ngô không hay biế t sự khó chụ u của Giáo sư Trầ n quậ nét mặt ủ rữ của ông,

Đượ c lắ m, nế u vẫ n chưa phục thì phải thi thố tiế p mới đượ c, lão Ngô chỉ vậ o nhó m người đạ ng đắ ch cờ rồ i hỏ i Giáo sư Trầ n:

Có muố n chơi với tớ một ván cờ không?

Giáo sư Trầ n vui vẻ nhận lời:

Được thôi.

Lão Ngô nghĩ Giáo sư Trầ n đã định cư ở Mỹ từ năm sáu mươi đê ́n nay, chắ c là “cờ quạt” cũng chẳng ra làm sao, nên mới dám thách đố ́, nhưng nhìn thấ y vẻ mặt bình thản của ông thì chợt thấ y phân vân: “Lẽ nào hắ n cũng biế t đánh cờ? chắ c là không đâu.”

Không ngờ Giáo sư Trầ n đánh cờ rấ t khá. Lão Ngô vô ́n tự tin vào tài đánh cờ của mình là thê ́ mà nay liên tục bị đờ n vào thê ́ bí. Lão then quá phát cáu (có thể nói là vô có sinh sự) nên quát ỏm tỏi:

Ông đi đi, đi đi!

Giáo sư Trầ n ngược mắ t nhìn lão Ngô, nghĩ bụng mới lúc nầy còn chụp hình Hàn Quố c vui vẻ là thê ́ mà sao giờ lại cáu bẳn thê ́ này? Chẳng qua cũng chỉ là một ván cờ thôi mà. Nghĩ vậy nên ông lại tiế p tục tiế n thêm một bước.

Lão Ngô nghiê ́n rằng kèn kẹt:

Thí cho ông quân pháo, đi đi!

Trong lòng lão Ngô rấ t kích động, mắ y vị trí chủ chố t trên bàn cờ chẳng mắ y chố c đã bị Giáo sư Trầ n chiế m sạch, giờ đã bị chiế u tướng rô i. Lão Ngô bắ t đầ u dở quẻ, hai tay đê lắ y bàn cờ giữa quân tướng, nhắ t quyế t không để bị chiế u tướng.

Ông đi đường nào nào?

Mắ y người đứng xem cười ngặt nghẽo, trước nay đánh cờ phải theo luật, không ngờ lão này lại dở quẻ như thê ́.

Giáo sư Trần nhìn vẻ nanh nọc của lão Ngô, mắt đảo một vòng, miệng cười toe toét, tay cầm con cờ ấn vào trán lão Ngô, rồi vừa nói vừa cười:

Oh - baby, chiêu tướng!

Cả đám người vây quanh cười lăn cười bò, lão Ngô giận đến run bản cả người, há t tung bàn cờ rồi bỏ chạy.

Giáo sư Trần cùng mọi người nhặt quân cờ xong, thì lão Ngô đã chạy mất tăm.

Giáo sư Trần thấy lần này lão Ngô giận thật rồi, nên vội vã chạy về trường, rồi xông thẳng vào phòng của Lão.

Đẩy cửa bước vào thì thấy lão Ngô đã cởi giày ngổ ỉ trên giường ấm ức. Thấy Giáo sư, đến lão vội ngoảnh mặt đi.

Giáo sư Trần dỗ dành lão:

Lão Ngô ơi đừng giận nữa, tớ chỉ đùa thôi mà!

Lão Ngô liếc nhìn ông, nói:

Đùa à? Tôi thấy chẳng giống đùa chút nào! Dù gì cũng là anh em, ông không thể giữ cho tôi chút thể diện trước mặt người khác à?

Đâu phải là tớ không giữ thể diện cho đằng ấy, là do đằng ấy vô lý quá đấy chứ. Có ai đánh cờ như đằng ấy không nào?

Lão Ngô chau mày:

Tôi vô lý à? Ông chỉ biết bắt nạt kẻ yếu ớt như tôi thôi. Ông nhìn thấy tôi tủi thân thì vui lắm phải không?

Giáo sư Trầ̃n chẳng biế̃t nói gì - yế̃u ớ̃t? Lão Ngồ̃ trông trắ̃ng kiế̃t thề̃ kia, có thầ̃y chỗ̃ nào yế̃u ớ̃t đầ̃u chứ. Ông day day trắ̃n rồ̃i lại dồ̃ dành “bé̃ già”:

Tớ̃ nào dắ̃m bắ̃t nặ̃t người yế̃u đầ̃u i như đắ̃ng á̃y. Đắ̃ng á̃y tắ̃i thầ̃n, tớ̃ cũ̃ng có vui gì đầ̃u? Tình cảm đầ̃i mình tồ̃t là thề̃, đắ̃ng á̃y mà chịu á̃m úc thì tớ̃ làm sao mà vui đượ̃c chứ? Lầ̃n này tớ̃ làm đắ̃ng á̃y mắ̃t mắ̃t, là tớ̃ sai rồ̃i. Lầ̃n sau dù có thề̃ nào tớ̃ cũ̃ng sẽ nhườ̃ng đắ̃ng á̃y, đượ̃c không nào?

Lão Ngồ̃ vẫn chưa vừ̃a lòng:

Tôi chẳng phải đầ̃n bà, cầ̃n gì ông phải nhườ̃ng? Ông muồ̃n nhườ̃ng thì về̃ mà nhườ̃ng vợ ông á̃y, đầ̃ng có mà ở đầ̃y làm phiề̃n tôi nừ̃a.

Giáo sư Trầ̃n nghe câu này thì chầ̃u mắ̃y, trong lòng không vui:

Lão Ngồ̃ này, tớ̃ với lầ̃o ở bắ̃n nhau lầ̃u như vậy có bao giờ lầ̃o thầ̃y tớ̃ nhắ̃c đế̃n vợ tớ̃ chưa?

Lão Ngồ̃ thầ̃y giọng điệ̃u khác lạ của Giáo sư Trầ̃n nên liế̃c nhìn một cách dề̃ dặ̃t. Đứ̃ng là chơi với nhau lầ̃u thề̃ mà chưa thầ̃y ông nhắ̃c đế̃n vợ mình bao giờ. Lúc nào cũ̃ng chỉ nhắ̃c đế̃n con, chầ̃u, lể̃ nào có chuyệ̃n gì uắ̃n khú̃c?

Giáo sư Trầ̃n than thở̃:

Vợ tớ̃ mắ̃t hơn ba mươi năm rồ̃i, lầ̃o có giặ̃n đầ̃i gì thì cũ̃ng đầ̃ng trứ̃t lên đầ̃u người đắ̃ khườ̃t, có đượ̃c không?

Nói rồ̃i ông đế̃n ngồ̃i cắ̃nh lầ̃o Ngồ̃, mắ̃t không nhìn lầ̃o mà thắ̃n thờ̃ nhìn về̃ phía cửa.

Lão Ngô cũng luôn nghĩ không biết vợ Giáo sư có còn không. Ai dè đã mất lâu như vậy, lão cũng biết mình nổi giận vô duyên khiến Giáo sư nghĩ đến những chuyện đau lòng.

Ngồi cả buổi lão mới mở miệng khuyên nhủ:

Ừ thì lúc này tờ sinh sự quá đáng, lại nói đến vợ đã ngã y là tờ sai rồi. Đã ngã y đừng giận nữa được không?

Nói rồi lão lấy tay lay lay người Giáo sư:

Đã ngã y là Giáo sư, nên đừng có chấp nhặt với người không có trình độ như tờ làm gì...

Giáo sư Trần quay sang nhìn lão:

Cái này không dính dáng đến việc có trình độ hay không. Dù tờ có trình độ hay không, tờ cũng là đàn ông, mà là đàn ông thì tờ phải hết lòng với gia đình.

Đã ngã y đã là ông già rồi...

Giáo sư Trần thở dài, thế là bao nhiêu khí thế không dễ dàng gây dựng đã bị một câu nói của lão Ngô vùi dập trong phút chốc. Đúng là bó tay với lão Ngô Đại Kiêu này.

Lão Ngô thấy Giáo sư không nói gì liền hỏi:

Đã ngã y yêu bà nhà lắm à?

Giáo sư Trần khoát tay:

Cũng là cái duyên qua mai mối, cha mẹ đặt đâu thì ngồi đấy thôi. Trước lúc tờ đi Mỹ, ở đại lục đã sắp xếp đâu vào đó rồi, thời kỳ cách mạng văn hóa thì tờ chạy sang Mỹ...

Cha nó chứ, lại chạy sang Mỹ...

Lão Ngô nhớ lại xấp đô la Mỹ mà vợ lão bỏ lại trên bàn trước lúc bỏ đi mà lòng lại tá m tức.

Đã ãng ấ y nói gì vậy?

Không có gì, đã ãng ấ y nói tiế p đi.

Giáo sư Trầ n nhớ lại:

Thời kỳ cách mạng văn hóa rấ t loạn, lúc đó tớ nghe đâu là sắ p xử lý đé n nhà tớ với nhà cô ấ y. Bô tớ đã thu xé p sẵn sàng để chạy khỏi Trung Quô c. Nhưng gia đình cô ấ y thì số ng ché t cũng không rời, kiên quyê t không đi. Không còn cách nào khác nên tớ phải đi cùng bô tớ, nghĩ là sau vài tháng nữa sẽ quay lại đón cô ấ y. Chẳng ngờ Trung Quô c lại đại loạn, thoáng chố c đã mười năm trôi qua... lúc tớ tìm được cô ấ y thì cô ấ y đã được gả cho một anh nông dân nghèo từ lâu rô ì.

Sau đó cô ấ y đã tự sát phải không?

Đã ãng ấ y nhìn theo hướng tớ t một tý có được không?

Giáo sư Trầ n trừng mắ t nhìn lão rô ì nói tiế p:

Đã ãng ấ y nghĩ mà xem, gả cho nhà bà ãn nông thì cuộc số ng sẽ thế nào đây? Cô ấ y vô ãn là tiểu thư con nhà giàu, mới có mười năm mà già đi trông thấ y...

Cô nào sau mười năm mà chẳng già!

....

Được rô ì, đã ãng ấ y dừ ng lờ m tớ nữa, tớ không nói nữa là được chứ gì!

Lão Ngô trợn mắt lên, rồi ra hiệu là đã kéo khóa miệng lại.

Tóm lại là sau khi tởn đón cô ấy về thì cô ấy đã rất tiêu u tụy, lại còn mang thai nữa...

Lão Ngô lại bắt đầu nói leo:

Tớ có thể hỏi một câu không?

Giáo sư Trần sớm biết là lão Ngô muốn hỏi gì rồi, nên trực tiếp đưa ra đáp án:

Đứa con trong bụng cô ấy là con của anh chàng nông dân kia. Từ lúc gặp lại cô ấy, tớ vẫn chưa hề làm gì cả.

Lão Ngô tâm tặc khen:

Ôm bóng bỏ chạy?... Lợi hại nhỉ? nhưng mà đằng ấy làm thế nào mà anh chàng kia lại bỏ cả con vậy?

Tiền..

Giáo sư Trần cười:

Chúng tớ cho anh ta không ít tiền, đủ để anh ta lấy vợ khác. Tóm lại là vì vợ tớ sức khỏe kém lại cộng thêm mười năm làm việc cực nhọc, nên lúc đến Mỹ thì sinh khó, băng huyết.... qua đời.

Giáo sư Trần tháo kính ra lau:

Tuy là tình cảm với cô ấy cũng không sâu đậm lắm, nhưng mà... cô ấy cũng là người đầu tiên rời xa tớ, mà lại ra đi như thế... Một phụ nữ sinh khó kiên quyết giữ con mà quên cả bản thân mình, thật là... chẳng dễ dàng gì. Lúc người phụ nữ trở thành mẹ, họ cũng là người vĩ đại nhất trên thế giới. Cho dù đứa bé là con ai, người mà cô

Ấy nghĩ đến trước khi ra đi là ai đi chẳng nữa, cô ấy cũng xứng đáng để nhớ cả đời.

Lão Ngô trầm hẳn xuống, ngập ngừng nói:

Sao tớ chẳng gặp được người phụ nữ nào có tình có nghĩa như vậy.

Hai người im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng là Giáo sư Trần mở lời trước:

Dù gì cô ấy cũng là một người phụ nữ tốt. Đáng ấy là một người đàn ông, đã bao nhiêu tuổi rồi mà động tỵ là nổi nóng... cứ như vậy là chết sớm đấy!

Lão Ngô lườm nguýt:

Có chết cũng phải chết chung chứ, có gì tớ vào quan tài rồi mà đáng ấy còn ở bên ngoài?

Giáo sư Trần cười ha ha:

Thế cũng tình cảm, có thể cùng nằm trong một cái quan tài cũng là phúc đấy.

Chương 8

Không dám dựa vào “đằng ấy” quá gần bởi sợ rằng “tớ” sẽ yêu...

Dỗ dành lão Ngô xong, Giáo sư Trần bước ra ngoài chuẩn bị ra về thì chạm mặt Lữ Vệ Quốc vừa đi lấy nước về, gã hỏi:
Ô! Có phải Giáo sư Trần không ạ?

Tuy Lữ Vệ Quốc chỉ là người phụ trách sửa máy tính và quét dọn ở Học viện nghệ thuật, nhưng những ai ngày thường quan tâm đến “Tuần báo giải trí học đường” đều biết rằng gã đã là trùm sỏ của đám yêu nghiệt - “vợ yêu” của anh chàng biến thái Đan Nhất. Mấy tiểu yêu dưới trướng gặp gã đều phải rấm rấp gọi “đại tẩu”, tác phong đúng kiểu “dân anh chị”.

Giáo sư Trần không phải kẻ nhiều chuyện, nhưng mà không ngăn nổi cái miệng tía lia của lão Ngô, suốt ngày tuyên truyền về “Tuần báo giải trí học đường”. Thế nên ông cũng sớm biết Lữ Vệ Quốc đã mang thân phận là “vợ yêu” (mọi người hãy hiểu theo nghĩa “đại tẩu” trong giới giang hồ) của biến thái Đan Nhất, do cũng có chút quen biết với Lữ Vệ Quốc nên ngày thường gặp mặt cũng nói đôi ba câu.

Thấy đôi phương chủ động bắt chuyện nên Giáo sư Trần cũng cất tiếng chào hỏi:

Anh Lữ à, lâu rồi không gặp, nếu lần trước anh không giúp tôi sửa máy chiếu, thì chắc tôi đã lỡ buổi lên lớp rồi...

Hì hì, đó là trách nhiệm của em mà...

Hai người hàn huyên cả buổi mà vẫn chưa nói đến chính sự. Cuối cũng “gừng càng già càng cay”, Giáo sư Trần nhìn Lữ Vệ Quốc từ tốn nói:

À, anh Lữ này phiến anh quản giúp cậu Đan Nhất nhà anh. Lần sau trước lúc cậu ta nộp bài tập, phiến anh kiểm tra xem có chỗ nào không phù hợp với người già, thì xóa giúp tôi nhé... Tôi thực sự không chịu nổi kiểu chơi ác ấy đâu... Nếu mà anh lỡ tay xóa hết toàn bộ thì cứ nói với tôi một tiếng để tôi không thu bài nữa nhé...

Lữ Vệ Quốc nhăn trán, gã thấy mặt mình ngộ hơn cả người củ hành (Onion head: một nhân vật hoạt hình trong phim hoạt hình của Đài Loan), giọng gao hơn cả thỏ Tuzki (một biểu tượng theo trong MSN), gã vội đáp lại:

Thầy yên tâm, em sẽ làm hết sức mình.

Giáo sư Trần gật đầu, định ra về thì Lữ Vệ Quốc hỏi:

Chuyện của thầy với bác Ngô... có phải là “tình chín” không ạ?

Lữ Vệ Quốc mới nghe chuyện này từ miệng Đan Nhất. Tuy đã có ảnh Hàn Quốc làm bằng chứng, nhưng gã thực lòng không thể tin nổi một Giáo sư nho nhã nhường ấy lại “qua lại” với một lão “già không đều” như vậy. Họ còn chẳng phải cùng một thế giới cơ mà.

Giáo sư Trần nghiêng nghiêng đầu nghĩ một hồi mới đi thẳng vào vấn đề:

Chúng tôi không phải là “tình chín”, phải là “tình xanh” chứ!

Vẫn chưa chín, hãy còn xanh nữa chứ.

Tuy lão Ngô vẫn hay vô có sinh sự, rồi lại giận hờn vặt vãnh, nhưng lão vẫn là một ông lão dễ thương. Thế nên cứ không có giờ dạy là Giáo sư Trầ n lại chạy đến chỗ lão, hề đến là ngô ì cả buổi. Giáo sư Trầ n đến là lão Ngô chẳng thèm nhìn đến ai khác, cho dù Lữ Vệ Quố c có chạy đến “hiế u kính” lão, hay Đan Nhấ t cởi truồ ng chạy rong trong ký túc cũng mặc kệ.

Hai người họ cứ quấ n quýt như hình với bóng, khiế n khô ì kẻ ngờ vực.

Nhưng lão Ngô không phải là hình mà Giáo sư Trầ n cũng chẳng phải là bóng.

Hai người họ chỉ là tình bạn trong sáng, nhưng bị Đan Nhấ t đặt điề u mà thôi.

Nhưng ngoài hai người họ ra thì chẳng ai nghĩ vậy.

Thực tế là lão Ngô và Giáo sư Trầ n rấ t là trong sáng, nhưng thế nào gọi là “trong sáng”?

“Trong sáng” tức là khi lão Ngô ngô ì ở một đầ u giường, thì Giáo sư Trầ n chấ c chấ n sẽ ngô ì ở đầ u bên kia. Có phải là rấ t trong sáng không, ngô ì còn chẳng ngô ì cùng nhau cơ mà?

Nhưng mà tôi cũng chẳng biế t vì sao có ghê mà họ không ngô ì, lại cứ phải ngô ì trên giường?

Giáo sư Trầ n thấ y rấ t kỳ lạ. Sao mà lão Ngô có nhiề u sách thế? Có quyển tiểu thuyết dày cộm, tên sách lại là tên tiế ng anh có bô n chữ, lại còn có một số sách chữ phồ n thể mở từ bên phải sang. Nghe lão nói thì đây là sách của Đài Loan xuấ t bản, lại còn có những

quyển nhỏ bỏ túi. Mấy quyển này để thuê từ cái tiệm nhỏ ở công trường với giá mười tệ năm quyển.

Lúc lão Ngô đọc truyện, trên mặt lão thường nở nụ cười tinh quái, có lúc dâm dăng, có lúc lại dung tục, có lúc vừa dâm dăng vừa dung tục.... Lúc nào cũng là nét mặt kỳ quái cũng với những nụ cười quái dị như vậy. Nhưng điều đáng ngờ là lão Ngô sống chết cũng không bao giờ để Giáo sư Trần động vào mấy quyển sách đó.

Cũng đúng thôi, lão Ngô thích nhất là tiểu thuyết của Mê Dương (LostSheep), nên làm sao mà lão dám để cho Giáo sư đụng vào.

Lão Ngô dẫu dẫu điếm điếm, cứ thế ngòì đọc truyện khoái chí khiến cho Giáo sư Trần rất khó chịu, cảm thấy lão Ngô không tin tưởng mình, bài xích mình... Tình cảm của hai người tốt như vậy, có gì không thể thoải mái hơn, để cho ông cùng vui vẻ có hay hơn không?

Lúc lão Ngô đọc truyện thì không được làm phiền nên Giáo sư Trần cũng đành chịu, vì muố n ở bên cạnh lão nên ngòì ngắ m về mặt lão lúc đọc truyện cũng hạnh phúc lắm rồi. Nhưng ông là một Giáo sư làm sao mà nhàn hạ như vậy được, thế nên có lúc cũng xách máy tính để n phòng lão làm việc.

Soạn xong giáo án cho mấy ngày, Giáo sư Trần đứng dậy đi lại cho giãn gân cốt, lúc này mới phát hiện ra lão Ngô vẫn giữ nguyên tư thế ngòì khom lưng, dưới ánh đèn tù mù của cái đèn ngủ để đọc truyện như năm tiế ng trước, lẽ nào lão không thấy mỏi?

Giáo sư Trần bước để n lay lay người lão:

Ngô ơi, đứng dậy vận động đi, đừng đọc nữa.

Lão Ngô chẳng thềm đề ý.

Giáo sư Trầ`n lại lay tiế`p:

Đứng dậy hoạt động tý nào, hát cho tớ nghe một bài đi, kinh kịch cũng được, Châu Kiệt Luân cũng được.

Lão Ngô cuô`i cùng cũng ngó tới Giáo sư. Lão ngẩng đầ`u lên, mặt đầ`y vẻ tủi hờn, oán giận:

Thưa quý ngài, mong ngài hiểu cho, tôi đây bán thân không bán nghệ.

Giáo sư Trầ`n giật cả mình, suýt nữa thì ngã chổng vó.

Lão Ngô khoái chí, cúi đầ`u đọc tiế`p, không ngờ Giáo sư bước đế`n giả`ng lầ`y quyển truyện.

Đưa đây tớ xem, xem đầ`ng â`y đọc cái gì nào...

Giáo sư Trầ`n đọc một dòng:

“Em ra đi trong lửa, rô`i lại đứng dậy trong lửa....”

Đọc đế`n đây, Giáo sư Trầ`n bật cười:

Ha ha, buồ`n cười quá đi mà` t. Đầ`ng â`y nói vì sao lại đứng dậy trong lửa nào, rô`t cuộc là đế`n cõi niế`t bàn rô`i hay là thây ma....

Lão Ngô giận đế`n mức nhảy lên, xông về` phía Giáo sư. Giáo sư lại nhảy lên giường, rô`i đứng trên giường giơ sách lên cao, thề` là lão Ngô không với tới.

Lão Ngô túm áo Giáo sư, nhảy lên, Giáo sư Trầ`n cũng nhảy theo. Nhưng mới có thề` mà` lão Ngô đã đột ngột ngã quy xuô`ng đầ` t.

Đúng là đột ngột. Giáo sư Trầ `n quỳnh lên, quăng quyển truyện xuô `ng đầ `t, chạy tới vỗ vào má lão Ngô:

Lão Ngô, lão sao rô `i, đừng dọa tở chứ!

Lão Ngô phản ứng rấ `t yê `u ót, hơi thở gắ `p gáp, mặt chuyển từ màu hỏ `ng sang tái mét. Giáo sư Trầ `n run lẩy bẩy. Ông đo nhịp tim của lão. Trời ơi! gầ `n ba mươi nhịp trong mười giây!

Nhô `i máu cơ tim cá `p!

Lão Ngô chưa từng nói mình bị những bệnh gì đại loại như bệnh tim, nên Giáo sư Trầ `n cũng không thể kế `t luận ngay tức thì.

Đôi tay ông run rẩy móc điện thoại ra gọi 120. Đầ `u bên kia vừa nhắ `c máy mà nước mắ `t ông đã lưng tròn. Một ông già đã hơn sáu mươi mà khóc như mưa. Ông tự trách cứ mình: lão Ngô đã ngô `i một chỗ lâu như vậy, mà mình lại còn ép lão nhảy tung tung. Đắ `y chẳng phải là nguyên nhân đầ `u tiên của nhô `i máu cơ tim cá `p sao... Sao lại có thể quên mắ `t một điề `u quan trọng như vậy chứ?

Xe cá `p cứu đế `n nơi. Trước mắ `t đội cứu hộ là hình ảnh một ông già đang ôm một ông già khác mà khóc tức tưởi. Nên các bác sĩ phải phân hai người giữ lắ `y Giáo sư Trầ `n, rô `i bắ `t đầ `u tiế `n hành cá `p cứu cho lão Ngô. Hai bác sỹ giữ Giáo sư Trầ `n an ủi và kiểm tra sơ bộ cho ông, để Giáo sư không khóc quá mà phát bệnh.

Lúc đưa lão Ngô vào phòng cá `p cứu, mới phát hiện ra là trên người lão chẳng có chứng minh nhân dân và thẻ bảo hiểm, Giáo sư Trầ `n vội vàng gọi điện cho Lữ Vệ Quố `c. Gã vội vàng chạy đế `n phòng lão lắ `y giá `y tở rô `i chạy đế `n bệnh viện.

Dan Nhắ `t cũng chạy theo, miệng lảm bảm:

Nếu không phải là tuổi tác đã cao, thì tôi nghĩ rằng giữa hai người này có gian tình gì đây.

Lữ Vệ Quốc nhìn hấn với ánh mắt tò mò.

Đan Nhất cười hề hề:

Mình để ý xem cái điệu bộ lo lắng của Giáo sư Trần, cứ như là người yêu của lão Ngô vậy. Nhưng mà hai lão già thì yêu đương nổi gì được nhỉ?

Giáo sư Trần ngồi bên cạnh nghe Đan Nhất múa mép mà chẳng thèm đáp lại, nghĩ thầm: cứ sớm tối bên nhau thế này, thì ai biết được điều gì nào.

Chương 9

Chẳng thể cho đảng ấy điều gì, yêu đảng ấy cần có dũng khí...

Tình yêu cũng giống như tiền bạc, có lúc không cần phải quá rõ ràng. Rạch ròi quá chỉ khiến người ta khó chịu.

Vừa chuyển từ phòng cấp cứu sang phòng hồi sức, lão Ngô đã nhanh chóng tỉnh lại. Câu đầu tiên lão hỏi là:

Lần này tở tiêu hết bao nhiêu tiền rồi?

Giáo sư Trần ngắm nghĩ rồi nói ra một con số.

Lúc lão Ngô tính ra con số đó bằng mấy tháng lương của lão, thì suýt nữa lão lại phải vào phòng cấp cứu lần nữa.

Thế mới nói có những chuyện không cần quá rõ ràng.

Giáo sư Trần ngó nghiêng cho lão Ngô, vừa ngó nghiêng vừa chuyển lời bác sỹ:

Bác sỹ nói là do đường huyết đường glucose lâu quá, lại đứng dậy đột ngột, vận động mạnh. Thời trẻ thì không sao, chứ bây giờ có tuổi rồi. Lần này cao huyết áp, rồi máu cơ tim là còn nhẹ, chứ lần sau mà còn thế này thì...

Giáo sư Trần ra sức khuyên nhủ nhưng lão Ngô chẳng lọt tai câu nào. Lão cứ cầm giấy bút mà tính tiền.

Đừng có tính nữa!

Giáo sư Trầ`n nói rõ`i câ`m có táo nhét vào mô`m lão, chỉ mong cho lão đừng có “mê muội” vì tiê`n như vậy nữa.

Không tính?

Lão nhíu mày:

Không tính mà được à! Tớ với đầ`ng á`y không giồ`ng nhau. Lương đầ`ng á`y bao nhiêu, lương tớ bao nhiêu nào? Đầ`ng á`y có được thanh toán bao nhiêu, tớ được thanh toán bao nhiêu? Đã cá`p cứu lại còn cộng thêm cả phòng hồ`i sức nữa chứ... Tiêu rõ`i, phải hơn mười ngàn tệ chứ chẳng chơi! Thê` này thì tớ phải kiế`m bao giờ mới đủ hả trời?

Quả đúng như lời lão Ngô nói, Giáo sư Trầ`n không cùng tâ`ng lớp với lão. Một tháng lương của Giáo sư là má`y mươi ngàn tệ. Mà đây còn là vì Giáo sư thấ`y kiế`m nhiê`u cũng chẳng để làm gì, lại thêm cả nê` phía nhà trường có bạn của mình nên lúc bàn về` chế` độ đấi ngộ, ông ngại không đòi hỏi. Còn lão Ngô thì sao? Một bảo vệ thì có thể kiế`m được bao nhiêu chứ? Tuy lão cũng biế`t chút ít về` điện đóm, nhưng cũng không sánh được với Lữ Vệ Quố`c có chúng chỉ nghề` kỹ thuật trong tay. Thê` nên lão cũng chỉ kiế`m được mức lương tô`i thiểu mà thôi.

Chính sách thanh toán bảo hiểm y tê` cũng khác biệt rấ`t lớn, Giáo sư Trầ`n được thanh toán gầ`n như một trăm phầ`n trăm. Đã vậy người thân của ông cũng được quyế`t toán bảy mươi phầ`n trăm. Còn chế` độ của lão Ngô thấ`p, đã vậy lão chỉ tham gia bảo hiểm xã hội, ngoài ra chẳng tham gia loại bảo hiểm nào khác, thanh toán chế` độ tá`t nhiên sẽ thấ`p hơn nhiê`u. Thê` nên lão Ngô câ`n kiệ`m của chúng ta chắ`c chắ`n phải tính toán rõ`i.

Mắ`t lão lóe lên một sáng kiế`n:

Mà này, đả`ng â`y nghĩ xem tớ có thể lâ`y cái hóa đơn nă`m viện của tớ gộp vào chề` độ quyề`t toán của đả`ng â`y không?

Giáo sư nghĩ ngợi:

Sao mà đượ? Đả`ng â`y chẳng phải người nhà tớ, thì làm sao mà quyề`t toán đượ.

Thực ra Giáo sư biề`t rõ là lão Ngô không nỡ bỏ tiề`n ra, nên cũng đã quyề`t định lâ`n này sẽ trả tiề`n giúp lão. Nhưng mà người nă`m viện không phải là ông nên làm sao mà quyề`t toán đượ.

Lão Ngô cau mày:

Ai nói là không đượ, chúng ta còn chẳng phải người thân à?

Giáo sư ngẫ`m nghĩ hồ`i lâu, thực sự là mình chẳng có người thân nào họ Ngô cả, nên lă`c đầ`u nói:

Hai chúng ta thực sự không phải là người nhà mà.

Lão Ngô nôi con lôi đình:

Trầ`n Thề` Mỹ, ông giỏi lă`m!

Hả?

Sao lại gọi cả tên cúng cơm của ông thề` này.

Lão Ngô vội vã giải thích:

Ông còn giả ngô`c à! Bây giờ cả trường đề`u biề`t hai ta là một đôi. Ông là bạn đời của tôi, thề` mà sao ông lại tô`i dạ thề`! Ông cứ nói với nhà trường tôi là bạn già của ông, thì thề` nào mà chẳng quyề`t toán đượ chứ!

Cuô`i cùng Giáo sư Trầ`n cũng tỉnh ngộ.

Đương nhiên ông vẫn biết rõ là trường chắ c chắ n sẽ không quyết toán. Nhưng ông cũng biết rõ nếu mà nói rõ ý kiến của mình ra thì chẳng khác nào cầm dao đâm lưng lười.

Giáo sư gật đầu:

Ừ, được, để tớ đi lấy hóa đơn viện phí của đảng ấy về quyết toán nhé.

Thầy Giáo sư Trần cũng nhanh trí, lão Ngô nhẹ hết cả người. Lão nằ m xuống giường nói:

Này, này tớ nói với đảng ấy nhá, chuyện này không phải đến đây là xong đâu nhé.

Lão vừa nói vừa bẻ ngón tay:

Đảng ấy không thừa nhận tớ là bạn đời là cái tội thứ nhất. Lúc tớ hỏi đảng ấy còn giả ngây, là cái tội thứ hai. Tớ ốm mà đảng ấy cho tớ ăn táo là cái tội thứ ba.

Giáo sư Trần ngậm đắng nuốt cay:

Vậy đảng ấy muốn ăn gì nào?

Mắ t lão Ngô lóe lên:

Cua!

Giáo sư Trần từ chối ngay tức khắc:

Không được ăn cua đâu, vì cua là hải sản có tính hàn, ăn vào không tốt.

Lão Ngô không cam tâm. Đã lâu lắm rồi lão không ăn cua vì sợ tổn tiền, nhưng lần này có cơ hội ăn “đồ chùa” thì tội gì mà bỏ

qua chứ.

Tớ muố n ă n cúa, tớ muố n ă n gặ c cúa, tớ muố n ă n càng cúa!

Giáo sư Trầ n không thề m dồ dầ n lầ o, mà bình thầ n nố i:

Muố n ă n càng à, đượ c rồ i để tớ kiế m cho đầ n g ấ y mấ y con rế t, con này nhiề u chầ n lắ m.

Lầ o Ngồ dồ i, chắ ng nố i cầ u gì, cái mặ t xầ n tắ i như hỏ a đậ u hà lầ n cầ lườ m lườ m Giáo sư Trầ n. Đế n nướ c này thì giáo sư Trầ n không chậ đượ c nử a, đầ n nố i:

Đượ c rồ i, đượ c rồ i, bắ c sỹ bắ o tồ i mắ i đầ n g ấ y đượ c xuấ t việ n. Chắ ng tầ nghi ngồ i mấ y ngày rồ i tớ sẽ đầ đầ n g ấ y đầ ă n cúa, đượ c chầ ?

Lầ o Ngồ hí hứ ng, gắ t gắ t rồ i lầ i lắ c lắ c:

Không cầ n rầ ngoài ă n đầ u, rầ ngoài ă n đầ t lắ m. Để tớ nhồ cậ Lữ đầ chồ n, chồ n xồ ng rồ i mầ ng về nầ đầ n g ấ y, mố i ngườ i cầ ng ă n cho vui đượ c không?

Giáo sư thồ t cả tim, vồ n đầ muố n đầ i vớ i lầ o Ngồ để n mố t nầ hàng, đặ t mố t phồ ng VIP hầ ngườ i ngồ i ă n cho thồ i mắ i. Ai dề giờ lầ o lầ i muố n rầ cả Lữ Vệ Quố c, mà Lữ Vệ Quố c là ai chứ? Gầ là “vợ yê u” củ a Đầ n Nhắ t. Gầ mà để n thì thề nào gầ biế n thắ i Đầ n Nhắ t chắ ng đầ i theo. Ô ng cồ n lầ gì tầ n trồ m sồ đầ m yê u tầ n này. Thề nào mà hắ n chắ ng ă n mặ c đầ hợ m rồ i để n phá đầ m. Lú c đồ thì cồ n gì là thề giới củ a hầ ngườ i nử a.

Giáo sư Trầ n khó chậ trong lồ ng nhầ ng không biể u hiệ n rầ mặ t, phầ i kầ n nề n, nhầ ng kỳ thực chỉ muố n lầ m mố t hầ n nhầ bắ ng rồ m, đầ n lầ n mố t tồ giấ y rồ i vớ lầ y cái bầ u vớ i cái đầ n cầ thề mà đồ ng cho tầ n tầ n...

Nhưng mà ông là người có văn hóa, được giáo dục tử tế nên không thể làm như vậy được.

Ngày hôm sau, giáo sư Trầ n trả tiề n giúp cho lão Ngô, cứ thế lấ y thẻ tín dụng mà quẹt.

Ông giải thích với lão rằ ng:

Lúc nãy tớ gọi cho trường rồ i. Nhà trường nói “bà xã” tớ với tớ đê u được đấi ngộ như nhau, nên sẽ quyề t toán toàn bộ. Bây giờ tớ cứ thanh toán bằ ng thẻ tín dụng, rồ i câ m hóa đon về trường quyề t toán là được.

Lão Ngô gậ đầ u, vỗ mạnh vào lưng Giáo sư:

Làm tô t lắ m, lâ n này thiệt thòi cho đầ ng â y rồ i!

Giáo sư Trầ n cười hiề n lành như muố n nói “đã có tớ đây rồ i”, đứng trước mặt lão nhét cuố n sổ bảo hiểm có tên “Trầ n Đại Kiề u” vào túi. Ông cảm thấ y ông chẳng thể cho lão cái gì ngoài tiề n, nhưng ông cũng biế t lão chỉ thiề u có mỗi tiề n. Thế nên ông sẵn sàng làm cái máy rút tiề n của lão và lấ y làm vui lắ m.

Chương 10

Chỉ sợ một ngày nào đó tớ chẳng thể kìm nén nỗi tình yêu với đảng ấy

Bệnh viện lão Ngô năm rât gần trường, đi bộ khoảng mười phút là đến. Vì gần bệnh viện và trường đều có rât nhiều người qua lại, nên hai bên đường có rât nhiều sạp hàng, giống như một cái chợ đêm vậy.

Lão Ngô và Giáo sư vừa đi vừa ngắm, lão Ngô rât khoái đi dạo, thế nên chẳng bỏ sót cái sạp nào. Giáo sư Trăn cũng không hời hợt, cứ chậm chậm đi theo lão.

Hai người đi đến một sạp hàng gỗ mỹ nghệ, lão Ngô mặc cả:

Cái xỏ giày này bao nhiêu tiền vậy?

Người bán hàng nói mười tệ, lão Ngô đo chiều dài cái xỏ giày, rồi để lên tay giáo sư ngắm nghía, cuối cùng lấy dùm thử. Lão thấy cái xỏ giày dài tám mươi centimet này rât tiện đồi với người già, chẳng cần phải khom lưng cũng xỏ được giày, mà chắt gỗ cũng rât được.

Lão rât hài lòng, cò kè bớt một thêm hai, cuối cùng chỉ với mười lăm tệ đã mua được hai cái. Lão đưa cho Giáo sư một cái, rồi cười cười:

Cái này là để đả ng ấy tháo giày, chẳng biết đả ng ấy có quen dùng không, nhưng tớ thấy là rât tốt. Tớ cũng mua một cái, từ nay

hai đứa mình dùng đồ` đôi rô`i nhé, cái này gọi là xỏ giày tình nhân đấ`y.

Giáo sư vội vàng đưa tay nhận, nhìn lão Ngô đang cười nhả hế`t cả mặt mày, sao mà thấ`y yêu đê`n thế`.

Mỗi người câ`m một cái xỏ giày dài tám mươi centimet, chấ`m chậm đi về` phía phòng lão Ngô. Đưa lão Ngô về` nhà an toàn, giáo sư chuẩn bị ra về`, thì nhìn thấ`y lão Ngô hì hì, chẳng biế`t lấ`y cái gì từ trong túi ra dán lên cánh cửa tủ quầ`n áo.

Cái tủ quầ`n áo của lão là kiểu tủ thịnh hành từ thập niên 80, 90. Tủ gỗ có hai cánh, một cánh có gắ`n gương, thay đồ` xong có thể ngắ`m nghĩa. Đây là loại tủ rấ`t tiện dùng nhưng cũng rấ`t lỗi thời. Ngày nay người ta đê`u dùng cửa đẩy, nế`u mà có gương thì cũng đê` ở trong tủ chứ chẳng phô`ng ngay cửa tủ như vậy.

Lại nói lạc đê`n nữa rô`i. Tóm lại là lão lấ`y cái gì đó ra dán lên tấ`m gương gắ`n ở cánh cửa tủ, lại cứ dùng tay mà miế`t tới miế`t lui.

Giáo sư Trầ`n mắ`t mũi kèm nhèm không nhìn rõ là cái gì, nhưng mà chấ`c mầm là lão này chẳng làm cái gì tồ`t đẹp. Ông vội chạy lại xem, kế`t quả phát hiện lão đang nghịch cái gì giồ`ng như móc giắc mút trong suố`t, nhưng mà hình như mỏng hơn lại còn trông quen quen.

Lúc đê`n gầ`n lão Ngô ông mới biế`t rồ`t cuộc đó là cái gì.

Hóa ra đó là miế`ng dán chuyên dụng trong bệnh viện để kế`t nô`i với máy kiểm soát lúc lão nằ`m ở phòng hô`i sức.

Giáo sư Trầ`n nhả`n mặt, đưa tay chuẩn bị bóc mấ`y thứ đó xuố`ng:

Đã ñg ấ y mang má y cái này về làm gì, toàn má y thứ không may má n.

Lão Ngô gầ m gừ, ra sức giữ lấ y hai miề ng giác hút. Một tay lão phủ tay Giáo sư, hùng hổ nói:

Cái này chỉ dùng được một lầ n, tớ không nhạt thì người ta cũng vấ t đi. Với lại cái này cũng tính vào viện phí rô ì, không mang về thì phí lấ m. Với lại bồ của Qi Fu A lúc đi câ p cứu về cũng dán má y cái này lên tủ lạnh mà. Người ta làm the ́ được thì có gì tớ không được làm nào?

Giáo sư Trầ n nôi câu:

Người ta là bồ nhà văn, việc gì đã ñg ấ y cứ phải bắ t chước người ta làm gì?

Lão Ngô không chịu nghe lời, khiề n Giáo sư Trầ n khóc dờ mề u dờ.

Vì lão Ngô còn đang trong thời gian nghỉ ô m, nên có má y ngày thư thả. Việc trông nom trường giao cho sinh viên tự quản. Và lại học viện nghệ thuật vô n có một cán bộ nổi tiề ng là gã biể n thái Đan Nhấ t. Vì hấ n câ m đầ u cả đám yêu nghiệt ở đây, nên đám sinh viên đã chọn hấ n lấ m hội trưởng hội sinh viên nghệ thuật, có thể nói là lên đế n hàng BOSS. Tuy là biể n thái, nhưng “vợ yêu” của hấ n là Lữ Vệ Quố c lại là một anh chàng có the ́ giới quan bình thường, the ́ nên lão Ngô cũng chẳng phải lo lấ ng gì.

Lão Ngô vô n không thích cô đơn, nên dù được nghỉ lão vẫn muồ n kiể m thú tiêu khiển để giế t thời gian. Đú ng lúc này Giáo sư Trầ n lại có một ngày tro ́ ng tiề t, nên lão Ngô kéo ông đế n quán Karaoke.

Sau một cơn nhô`i máu cơ tim, lão Ngô nhận thấ`y mình đã già thật rồ`i, chẳng biế`t lúc nào sẽ với tổ tiên, thê` nên muố`n tranh thủ thời gian để vui chơi.

Còn Giáo sư Trầ`n sau lâ`n này cũng thấ`y có cái gì đó mơ hồ` , nên cứ rằ`m rắ`p nghe theo lời lão Ngô, khiế`n đêm nào lão Ngô cũng phải soi gương, rồ`i lại dùng cái giọng ô` ô` của lão mà hỏi:

Gương kia ngự ở trên giường, lão Trầ`n như đã thầ`m thương mình rồ`i?

.....

.....

Lão Ngô đòi đi hát Karaoke, Giáo sư Trầ`n không cản cũng chẳng theo. Nhưng lão Ngô thừa biế`t là thê` nào ông cũng “theo”, thê` nên lão cứ ung dung đi về` hướng quán Karaoke, khuôn mặt đầ`y vẻ đắ`c chí.

Giáo sư Trầ`n là một người rấ`t nghiêm túc, lúc nào cũng giữ mình trong sạch, là kiểu người rấ`t mẫu mực. Một người cao quý như vậy làm sao mà có thể đi hát Karaoke? Lão Ngô cười mở` là vậy mà còn chưa đi bao giờ. Nhưng mà hai người ở bên nhau nên cũng can đảm hẳn lên, tay nắ`m tay đi vào quán Karaoke.

Hai người chọn một quán karaoke chính quy. Quán chính quy thường được trang hoàng rấ`t đẹp, nhân viên phục vụ ăn mặc kín đáo, khiế`n người ta có cảm giác “sạch sẽ”. Hai lão chưa bước vào đê`n sảnh lớn, thì hai anh chàng tiế`p tân đã ngăn lại:

Phiề`n hai bác cho biế`t hai bác câ`n tìm ai ạ?

Chúng tôi đê`n hát.

Hai lão đồ`ng thanh trả lời.

Nhưng mà...

Anh chàng tiế`p tâm chưa từng thấ`y người lớn tuổi như vậy đẽ`n đây giải trí, nhấ`t thời không biẽ`t nói gì. Quán karaoke này rấ`t đàng hoàng, ngày đầ`u tiên người quản lý đã đưọc nhấ`c nhờ phải mở to mắ`t, trẻ vị thành niên không đưọc vào... Hai người lo ngay ngáy, nhưng mà người quản lý cũng đầ`u có nói là người trên 58 tuổi là không đưọc vào....

Hai anh chàng cũng rấ`t thông minh, một người “câu giờ”, một người lập tức chạy đi tìm giám đố`c.

Giám đố`c quản lý là một cô gái xinh đẹ`p, khoảng hai tư, hai lăm tuổi, thân hình rấ`t thon thả, cao khoảng một mét tám, lại thêm đôi dép cao gót cả mười phân, nên cao hơn hai ông hơn nửa cái đầ`u, khiế`n hai ông cứ phải ngược nhìn.

Cô này rấ`t lịch sự, chào hỏi hai ông rô`i nói:

Chỗ này hơi ô`n ào, không thích hợp với người cao tuổi cho lắ`m, có lẽ hai bác đẽ`n nhằ`m chỗ không ạ?

Lão Ngô tức run lên:

Thế` này là thế` nào? Coi thường chúng tôi à? Chúng tôi có tiề`n, chúng tôi muố`n vào hát!

Cô gái vội vã thanh minh:

Dạ không phải là chuyện tiề`n bạc ạ, chỉ có điề`u nơi này toàn là thanh niên, sợ là không hợp với hai bác thôi ạ...

Lẽ nào người lớn tuổi không được phép vào quán karaoke? Có quy định như vậy à?

Lão Ngô vênh mặt lên hỏi.

Dạ không có, nhưng mà...

Đã thế thì đừng có “nhưng nhị” nữa, hai người chúng tôi bao một phòng nhỏ một ngày!

Lão Ngô cao hứng “nổ” rồi kéo tay Giáo sư Trần vào phòng karaoke, vừa đi vừa hô:

Nhanh lên nào, làm mất hết hứng ca hát của tớ rồi!

Đúng là người già chẳng khác trẻ nít là bao.

Cho dù lão Ngô đã xem hết cả phòng lớn, phòng nhỏ, khách bao phòng một ngày được tặng một đĩa trái cây, phòng karaoke cũng không cấm người già... nhưng đứng trước cái máy chọn bài hát thì lão đã... choáng. Lão chẳng biết dùng máy cái thứ hiện đại thế này.

Nhưng lão lại chẳng có mặt mũi nào mà hỏi nhân viên phục vụ. Cuối cùng Giáo sư Trần cũng phải mày mò cả buổi mới biết cách chọn bài hát, thế nên đã lãng phí không ít thời gian, tính đồng hồ cũng đi tong nửa tiếng.

Lão Ngô tỏ vẻ rất ngưỡng mộ sự thông minh của Giáo sư Trần, phẫn khích đến nỗi vô lý má ông mà hôn “chụt chụt”, rồi mới hăm hở chọn bài.

Giáo sư xoa má, ngờ ngợ ra nhìn lão Ngô, chẳng nói nên lời. Bên tai ông văng vẳng giọng ca khàn khàn từ phòng bên cạnh: “Chỉ sợ tôi sẽ yêu em, rồi một ngày sẽ không thể kìm nén...”

Lão Ngô chọn xong bài hát, chuẩn bị ca rồi mà Giáo sư Trầ `n vẫn đang sờ má, mặt nghệt ra. Lão Ngô thấ `y lạ hỏi:

Đã `ng â `y làm sao thê `?

Giáo sư Trầ `n nhìn lão đã `y về hờn dỗi:

Đã `ng â `y sàm sỡ tở.

Lão Ngô sực nhớ hồ `i nãy hình như đã hôn lên má bên phải của bạn già. Lão ra về sòng phẳng, bước đê `n trước mặt Giáo sư, chỉ vào má bên phải của mình mà nói:

Thê ` thì đã `ng â `y cứ sàm sỡ tở là huê ` chứ gì.

Giáo sư Trầ `n cười khoái chí, ra về vẫn bị lố, mà nhìn sẫm soi vào mặt lão Ngô một hồ `i, cuô `i cùng cắ `n má lão một miê `ng. Khổ nỗi lão Ngô chẳng biế `t chau chuô `t dung nhan, nên giáo sư chỉ cắ `n được một miê `ng đã `y râu nham nhở, tua tủa cứng như chông tre.

Lão Ngô độc diễn hẳn một “live show”, từ “Cao nguyên Thanh Tạng”, hát đê `n “Ngọt ngào”, rồi lại từ “Nói yêu anh” đê `n “Hương lúa”, cuô `i cùng hát một bài trữ tình “Anh có phải là hạnh phúc của đời em” để khép lại live show của lão.

Tiếp theo là màn biểu diễn của Giáo sư Trầ `n, đầu tiên là bài “Chiề `u Mát-xơ-cơ-va, rồi “Quốc tế `ca”, “Tay áo xanh”, “Đi dạo trong mưa”, chỉ có một bài hát tiế `t tấ `u nhanh là “Đô-Rê-Mi”.

Không thể nói là Giáo sư Trầ `n lỗi thời, chỉ biế `t hát những bài nhạc nước ngoài cổ điển, mà phải thừa nhận là lão Ngô quá ư là “tân thời”, chẳng kể kim cổ bài nào cũng thuộc nắ `m lòng.

Hai lão hét rất cổ bồng họng đến hơn năm giờ chiều, lúc hát chẳng ra hơi nữa mới chịu trả tiền ra về.

Lão Ngô lấy lại phong độ rất nhanh, trên đường về còn vừa đi ngược gió vừa gào bài “Hảo hán ca”, dù Giáo sư Trần đã ra sức khuyên nhủ: “Cẩn thận không lại nhiễm lạnh!” nhưng lão chẳng chịu nghe.

Chương II

Nỗi nhớ chỉ làm ta đau

Ợ thật đã chứng minh không nghe lời người già chỉ chuốc thiệt thòi vào thân, cho dù lão Ngô cũng là “người già”.

Sau hôm hát karaoke về, lão Ngô bắt đầu thấy không thoải mái, cổ họng ngứa ngứa, nuốt cái gì cũng thấy đau, cứ như lửa đốt vậy. Lúc đầu lão cũng chẳng chú ý, cứ nghĩ là hát quá đà nên đau cổ, vài ngày là hết, không ngờ đến hôm thứ ba thì nói chẳng ra hơi.

Lão vốn dĩ chẳng muốn làm phiên Giáo sư Trần, nhưng không ngăn được Lữ Vệ Quốc rủ tai Đan Nhất, Đan Nhất lại đi nói với Giáo sư Trần, rốt cuộc chuyện miệng vẫn là phương tiện chuyện thông nhanh nhất.

Giáo sư Trần nghe tin, vội vã chạy đến nơi. Thấy lão Ngô ú ớ cả buổi mới biết là lão có vấn đề ở chỗ nào, tám mươi phần trăm là viêm amidan.

Lão Ngô nói không được, nhưng vẫn cứ lặc đầu ra vẻ không phải là viêm amidan.

Giáo sư Trần chẳng thèm nghe lão phân minh, banh miệng lão ra xem, định nhìn thế nào cũng thấy hai cục amidan to như cái bánh bao, nhưng tìm cả buổi mà chẳng thấy bóng dáng của amidan.

Nhưng dù không tìm thấy amidan, Giáo sư Trần vẫn một mực cho rằng bệnh này đã rất nặng cần phải đi bệnh viện ngay. Thế là ông vội vội vàng vàng kéo lão đến bệnh viện.

Thế là mới có vài ngày “Ngô Hán Tam”^[4] của chúng ta lại phải đi bệnh viện chịu tội rồi.

Bác sỹ bảo lão Ngô há miệng, cầm cái đèn pin chiếu vào, rồi lại lấy cái ống nghe tim phổi ra nghe phổi của lão. Sau khi tháo ống nghe ra, thì vừa kê đơn thuốc vừa nói:

Đường hô hấp trên bị viêm rất nặng, cổ họng cũng bị viêm. Phải chú ý chăm sóc cổ họng, ăn nhiều những thứ có tác dụng tiêu đờm, giảm viêm...

Giáo sư Trần không cầm được:

Thưa Bác sỹ, amidan của ông ấy không sao chứ? Thật sự không bị viêm chứ?

Đúng là mất mặt quá, bệnh lẽ ra nên mổ thì không mổ, lại đi mổ cái bệnh gì mà “viêm đường hô hấp trên” có chứ?

Bác sỹ ngừng bút, ngẩng đầu lên nhìn Giáo sư bằng đôi mắt ngạc nhiên:

Amidan? Amidan ở đâu ra? Bệnh nhân này đã cắt amidan từ hồi còn trẻ rồi. Nếu không, đã không để viêm nhiễm chạy vào đến đường hô hấp... Làm gì còn amidan mà viêm với nhiễm?

Lão Ngô ngồi bên cạnh gật đầu. Lúc trẻ lão hay bị viêm amidan, thế nên đã làm phẫu thuật cắt phăng đi rồi. Cái amidan đó lão chôn ở trong chậu hoa, xem ra cũng là một loại phân bón tốt đấy.

Giáo sư Trần què đơ cả mặt, chẳng nói câu nào mà kiể m một xó ngồi im.

Do đường hô hấp trên bị viêm rất nặng nên bác sỹ đã kê đơn truyền nước ba ngày, mỗi ngày truyền ba bình.

Nghe đến truyền nước mà giáo sư Trần đã xanh cả mặt.

Đây là do bất đồng về văn hóa. Truyền nước tiếng Anh gọi là intravenous transfusion (truyền tĩnh mạch), ở nước ngoài hay ở Hong Kong chỉ lúc nào bệnh tình rất nghiêm trọng, phải vào bệnh viện làm phẫu thuật mới phải truyền nước, mà chủ yếu là truyền nước muối hoặc nước đường glucô, chỉ là một phương pháp bổ sung dinh dưỡng. Còn ở Trung Quốc đại lục thì xem đây như một phương pháp trị liệu.

Thế nên suy nghĩ đầu tiên của Giáo sư Trần khi nghe đến truyền nước là “hết cách” rồi. Thế nhưng ông nghĩ kỹ lại thì chẳng qua chỉ là viêm đường hô hấp trên thôi mà, làm sao mà “hết cách” được? Đã thế về mặt của Bác sỹ và lão Ngô đều rất bình thường, chẳng có vẻ gì là rất nghiêm trọng. Sau đó lão Ngô giải thích với ông rằng truyền nước chỉ là một phương pháp giúp bệnh nhanh khỏi mà thôi, Giáo sư Trần mới biết đúng là mình đã quá lo xa.

Để trừng phạt cái đầu óc “tiêu cực”, “nghĩ bậy bạ” của Giáo sư, lão Ngô quyết định tiền thuốc lần này Giáo sư phải trả.

Lão Ngô ra hiệu cho hộ lý tiêm tay trái, nhưng hộ lý này mới ra trường, không có kinh nghiệm. Cô tìm cả buổi mà không thấy mạch máu của lão.

Tay của lão không giống tay của những người già khác, gân cốt và mạch máu hiện rất rõ, nhưng mà thịt và da thì nhão. Hộ lý cầm tiêm được nửa chừng thì máu chảy ra, cô phát hoảng vội càng rút kim. Kết quả máu chảy ra nhiều hơn. Lão Ngô chưa nói gì, mà Giáo sư Trần đã xót, vội vàng băng tay cho lão.

Mũi thứ hai chuyển sang tay phải, lần này thì không sao, Giáo sư Trần nhìn không chớp mắt lúc hộ lý tiêm vào tĩnh mạch của lão, chỉ

lo sẽ lại làm lão chảy máu. Lúc truyên nước, hộ lý dặn mấy câu rồi đi mất, Giáo sư Trần Ngô “tám” với lão Ngô.

Trong ba bình truyên có một bình nhỏ, hai bình lớn. Trong hai bình lớn có một bình là thuốc bắc. Lão Ngô đã lớn tuổi nên truyên cũng chậm hơn thanh niên, nếu truyên nhanh, nhịp tim sẽ đập nhanh.

Bình nhỏ thì không sao, lúc thay sang bình lớn đầu tiên, lão Ngô nhăn nhăn mặt.

Giáo sư vội hỏi lão bị làm sao, lão Ngô nói rằng lão thấy bình này hơi lạnh, cả cánh tay phải của lão cứ thấy buốt buốt.

Giáo sư Trần xót ruột lắm. Lão Ngô nhìn bộ dạng lo lắng đó mà cười ha ha:

Có gì mà phải lo? Chẳng qua là hơi lạnh chút xíu thôi. Lúc trẻ còn trẻ mùa đông cũng cởi trần mà...

Chắc là ở trần nấp trong chăn ngủ chứ gì?

Lát sau tay của lão Ngô ngày càng đau, cả cánh tay lạnh buốt như băng, ngón tay ở cánh tay phải không co lại được. Giáo sư Trần mới đưa tay sờ, đã thấy tay phải của lão cứ như tay người chết, lạnh như băng chẳng giống với cánh tay trái rất ấm chút nào.

Giáo sư Trần hết cả hồn, vội vàng chạy đi tìm hộ lý, hộ lý mới sờ tay lão Ngô đã giật cả mình: theo lý mà nói, lúc truyên thuốc bắc có thể khiến tay bị lạnh và nhức, nhưng đến mức như lão Ngô thì hơi quá đáng... Mặt hộ lý biến sắc, cô vội chạy đi gọi Bác sỹ, sợ rằng lão Ngô có vấn đề.

Bác sỹ đến xem rồi vội vàng dừng truyên thuốc bắc, hỏi lão:

Bác à, lúc bác còn trẻ có phải cánh tay này đã bị cồng rập nghiêm trọng không? Hoặc là bác ở nơi lạnh giá một thời gian dài, rồi bị nhiễm phong hàn?

Lão Ngô dùng cánh tay trái gãi đầu:

Đúng rồi, lúc còn trẻ tôi từng tòng quân hai năm ở Mãn Châu Lý.

Lão nhìn thấy sắc mặt căng thẳng của Bác sỹ, vội vàng bổ sung chi tiết:

Lại còn là lính canh phòng nữa.

Mặt Bác sỹ chuyển thành màu đen, ông vội vàng bảo hộ lý gỡ chai thuốc bác ra, rồi kê đơn thuốc uống cho lão, dặn lão về nhà chú ý nghỉ ngơi, cuối cùng nói với lão:

Bệnh viện chúng tôi có khoa châm cứu, nếu tay bác bị đau thì châm cứu rập có hiệu quả. Thể trạng của bác như vậy thì không được truyền thuốc bác nữa, nếu có chuyện gì thì không biết làm thế nào.

Giáo sư Trần nghe Bác sỹ nói mà thần thò, nhưng nhìn nét mặt buồn buồn của lão thì không dám hỏi “tòng quân ở Mãn Châu Lý hai năm như thế nào?”. Chỉ sợ lão bực bội rồi lại chế nhạo mình “không có văn hóa thật đáng thương”.

Trong lòng ông cứ mãi nghĩ về câu nói “tòng quân ở Mãn Châu Lý hai năm”, nhưng cuối cùng cũng không hiểu việc này có liên quan gì đến cánh tay của lão Ngô bị như thế này.

Lữ Vệ Quốc để ý thấy máy ngày nay Giáo sư Trần hôn vĩa như trên mây, nên lúc ông chuẩn bị lên lớp thì gĩa hỏi:

Thầy Trần ơi, mấy ngày nay thầy thái khi lên lớp của thầy rất không ổn... Thầy đang nghĩ gì vậy? Sao mà đang giảng bài lại bần thần ra như vậy?

Giáo sư Trần cũng biết việc đem văn đề cá nhân đến giảng đường là không giống với tác phong thường ngày của mình. Mặt ông đỏ ửng, cũng biết việc này là không đúng, gượng gạo nói:

Không có gì.... không có gì.

Có chuyện gì Thầy cứ nói với em, nói không chừng em lại biết.

Lữ Vệ Quốc nhìn thầy bộ dạng của Giáo sư, nên càng tò mò muốn biết ông đang nghĩ gì.

Giáo sư Trần nghĩ cũng đúng, nói không chừng gã biết thật, thế nên hỏi gã:

Anh có biết “Mãn Châu Lý” không?

Lữ Vệ Quốc trả lời:

Dạ có ạ, ở phía Đông Bắc ạ.

Nếu mà làm lính gác ở đó mấy năm, thì... thì sẽ như thế nào?

Sắc mặt Lữ Vệ Quốc hiện rõ vẻ đáng tiếc:

... Có phải là vai và đùi của người đó chỉ gập lại được dưới chín mươi độ không ạ?

Giáo sư Trần nhớ lại. Hình ảnh lão Ngô với thân hình săn chắc, chân tay nhanh nhẹn, nhưng trước nay chưa bao giờ thầy lão có những động tác như ngò i chòm hôm, tay cũng không chạm được đến vai cùng bên... Ông khẽ gật đầu:

Đúng là không được... nhưng tại vì sao lại thế?

Mãn Châu Lý ở phía Đông Bắc, ở đó mùa đông tuyết rơi rất dày, dày đến ngang đùi người... Thầy nghĩ xem, nếu đứng gác ở đây, tay phải giữ tư thế cầm súng không được động đậy, còn lúc đi tuần tra thì chân vùi trong tuyết... mấy năm trời như thế, thì khí lạnh sẽ xâm nhập vào xương cốt, chẳng thể nào loại bỏ được. Người như vậy lúc già mà vai với đùi còn cử động linh hoạt được mới lạ.

Lữ Vệ Quốc suýt xoa:

Em biết thầy đang nói đến lão Ngô. Thầy thầy ông ấy hiện này rất nhanh nhẹn, vì bây giờ thời tiết ấm áp. Đợi đến mùa đông, ông ấy cứ nằm trong chăn mà rên la đau đớn, chuyện này sinh viên ký túc xá ai cũng biết.

Nghe đến đây, trong đầu Giáo sư Trần hiện lên hình ảnh lão Ngô đang đau đớn nằm cuộn tròn trong chăn. Hình ảnh ấy khiến ông đau đớn làm sao. Ông đặt quyển sách trong tay xuống, định chạy về phía phòng lão Ngô, nhưng chưa bước ra khỏi phòng, thì tiếng chuông báo vào lớp vang lên, Giáo sư Trần chỉ còn cách cầm sách lên giảng bài một cách vô hồn, bởi đầu óc ông chỉ có hình ảnh của lão Ngô.

Thế nên trong cả tiết học lịch sử nghệ thuật, tất cả sinh viên đều cảm thấy giáo sư Trần như người ngoài hành tinh, nếu không sao Giáo sư nói gì mà họ hoàn toàn không hiểu?

Chương 12

Tình yêu không thể kìm nén

Hết giờ dạy, Giáo sư Trần chạy vội đến phòng lão Ngô, trong lòng trào nên nỗi thương xót da diết. Lão Ngô yếu ớt là thế lại một thân một mình, đêm về chẳng có ai ủ ấm chăn cho, chắc chắn đã phải chịu khổ nhiều.

Lúc ông đến phòng thì lão đang ngồi thư thả đọc tiểu thuyết, liêu thuốc buổi trưa còn đang để trên bàn, chưa động đến tý nào.

Giáo sư Trần chạy đến giật lấy quyển truyện trong tay lão, để sang một bên rồi bắt đầu giáo huấn lão về việc phải biết giữ gìn sức khỏe.

Nói xong liền kéo lão đến phòng khám Trung y để cho bác sỹ châm cứu khám cho lão.

Người ta thường bảo Trung y là phải chọn Bác sỹ già, bởi Trung y chủ yếu là tích lũy kinh nghiệm, mà người càng già lại càng nhiều kinh nghiệm.

Nhưng Bác sỹ ở phòng khám này vẫn còn trẻ, có vẻ mới hơn bốn mươi tuổi là cùng, đến tóc còn chưa bạc. Trong mắt hai người già thì Bác sỹ đúng là “trẻ ranh”. Trong lòng Giáo sư Trần đầy hoài nghi: anh chàng Bác sỹ trẻ thế này thì có nên com nên cháo gì không?

“Anh chàng” Bác sỹ không biết trong bụng Giáo sư đang nghĩ gì, hỏi bệnh chứng của lão Ngô xong thì bảo lão sang phòng bên cạnh để

châm cứu.

Kim châm cứu có đủ loại trông rất quý báu nào là kim vàng, kim bạc, kim to, kim nhỏ. Bác sỹ lấy ra một gói vải nhỏ từ cái tủ được khóa cẩn thận, mở gói ra thì thấy có rất nhiều kim nhỏ. Giáo sư Trần để ý thấy trong tủ có đến mấy chục gói vải như vậy, khiêng ông nổi cả da gà.

Bác sỹ lấy kim ra sát trùng cẩn thận, rồi ngó sang một bên, vén tay áo của lão Ngô lên, để lộ ra hai cánh tay mập mạp, trắng trẻo của lão. Giáo sư Trần đã hơn sáu mươi tuổi nhưng mới thấy cảnh châm cứu lần đầu tiên. Ông ngó bên cạnh mà cứ thất p tha thất p thỏm.

Trước khi châm cứu, Bác sỹ sờ tay lão Ngô, rồi dùng ngón tay cái dò tìm huyết đạo, rồi thông báo cho lão Ngô:

Tôi bắt đầu đây.

Lão Ngô cười cười:

Bắt đầu nào.

Mấy năm trước lão cũng từng châm cứu thế nên có vẻ rất bình thản.

Bác sỹ gạt đầu, tay phải cầm kim, từ từ nâng lên hạ xuống, rồi lắc mạnh một cái, cái kim kẹp giữa ba ngón tay đã cắm thẳng vào lớp da của lão Ngô.

Đúng lúc kim đâm vào tay lão Ngô, thì Giáo sư Trần ngó ngay bên cạnh bỗng hét lên một tiếng “a”

May mà Bác sỹ này tâm lý vững, nên không bị giật mình, có vẻ như không bị ảnh hưởng gì nên tiếp tục châm. Đến khi lão Ngô gạt đầu

biểu thị “đã có cảm giác ngứa ngứa tê tê”, thì bác sỹ dừng tay.

Lúc tay đã rời khỏi kim châm cứu mười mấy centimet, anh mới nghiêm nghị phê bình Giáo sư về tiết ng la lúc này:

Bác à, bác có biết tiết ng la lúc này của bác làm người khác giật mình không? Nếu lúc này tay tôi run thì đã cảm nhậm chỗ rồi.

Giáo sư Trần cười chữa thẹn:

À, tôi... tôi chỉ sợ ông áy đau mà thôi.

Lão Ngô ngò i bên cạnh lên lớp ông:

Ông lão à, tở vô n dĩ chẳng làm sao, thế mà sém tý nữa thì bị đả ng áy hại rồi. Tở chẳng đau tý nào, đả ng áy đừng có ngò i đó lo bò trắ ng răng nữa.

Giáo sư Trần lúc nào cũng nghe lời lão Ngô, nên vội vàng ra về biết lỗi.

Lão Ngô đả ng hắ ng:

Nếu xin lỗi mà có tác dụng thì cần cảnh sát làm gì nữa.

Giáo sư giớ ng như là một chú cún trung thành, chỉ tay thế rắ ng sẽ không la hét lúc châm cứu nữa. Thắ y vậy Bác sỹ mới tiế p tục châm cứu.

Lúc này lão Ngô nhìn Giáo sư ngoan ngoãn dùng tay bịt miệng, khiế n lão cảm thắ y rắ t hài lòng.

Bác sỹ đã châm xong năm cái kim lên tay của lão, lão Ngô liế c nhìn Giáo sư thì ông vẫn đang che miệng và ngò i ngoan ngoãn như vậy.

Lão Ngô đỏ cả mặt:

Đã ãng ấ y làm gì mà ngô ấ c vậy, vẫn bịt miệng làm gì, ngô ấ c quá đi mà ấ t!

Giáo sư Trầ ãn buông tay xuô ấ ng, nhìn lão Ngô, rô ãi lại nhìn Bác sỹ:

Bây giờ tôi đã nói được chưa?

Bác sỹ gật đầ ã u.

Giáo sư yên tâm, mở miệng hỏi tới tâ ấ p:

Bạn yêu ơi! đã ãng ấ y có đau không? Cái kim dài thế ã mà sao mà chọc vào người, tớ chỉ sợ cái kim đó xuyên qua tay của đã ãng ấ y.

Vừa nói ông vừa chạy tới nhìn chăm chú vào cánh tay bị châm cứu.

Lão Ngô ngại quá nhìn về ã phía khác:

Trời ơi, mà ấ t mặt quá!

Một lát sau có một người khác đẩy cửa bước vào, người này cũng mặc áo Bác sỹ, nhìn mặt có lẽ cũng hơn bô ấ n mươi. Anh bác sỹ chào hỏi hai lão xong thì bước sang phòng khám cùng người đó, chỉ còn lại hai lão trong phòng châm cứu.

Phòng châm cứu sát vách phòng khám, lại không đóng kín cửa, thế ã nên có thể nghe rõ mô ấ n một câu chuyện hai Bác sỹ nói với nhau.

Anh là bác sĩ phụ trách, không mau đi nghiên cứu về ã ca phẫu thuật chiề ãu này mà chạy đầ ãn chỗ em làm gì... mau đi về ã tĩnh tâm, ca mổ chiề ãu này khó lấ ã m đầ ã y...

Ừ, ca phẫu thuật này phải lùi lại muộn hơn, tôi đừng đợi cơm anh...

Chỉ vì chuyện này mà anh chạy đến đây à... đúng là...

Thì em không cho anh gọi điện thoại còn gì.

Được rồi, vậy tôi nay em không nấu cơm cho anh nữa...

Sao lại không nấu cơm cho anh? Anh chỉ bảo em đừng có đợi cơm anh thôi mà, chứ vẫn phải nấu phần anh chứ. Hôm nay căng thẳng.. anh muốn ăn thịt kho tàu...

Giáo sư Trần chăm chú nghe, thầy hai người toàn nói chuyện vặt vãnh, cuối cùng nói đến cả chuyện ăn gì tôi nay. Ông thầy quan hệ của hai người này rất quái dị, nghe có vẻ thân mật quá mức.

Ông quay sang nhìn lão Ngô, trên mặt lão nở nụ cười bí hiểm.

Giáo sư Trần đem nghi vấn của mình nói với lão, lão cười nham nhở:

Cái này mà đằng ấy cũng không nhìn ra? Hai người này chẳng phải là “vợ chồng” thì là gì, toàn nói chuyện trong nhà còn gì... Ông công đằng ấy là Giáo sư, đến cái này mà cũng không biết.

Giáo sư Trần kinh ngạc:

Họ là “vợ chồng”?

Hai vợ chồng thì đã sao, có gì mà là?

Lão Ngô ra hiệu “đằng ấy out rồi” (out tức là out of date, gần đây trên tivi có một đoạn quảng cáo rất khiêu khích QIFU A, đoạn quảng cáo ấy có câu “bạn out rồi”... chồng cũ m).

Giáo sư Trần cảm thấy rất khó hiểu: Lẽ nào tớ out rồi? Sao giờ Trung Quốc “thoải mái” quá vậy, đi đâu cũng gặp đồng tính luyến ái....

Lão Ngô gợi ý:

Đã ngậy có cảm giác gì khi nhìn hai người đó đứng bên nhau không?

Giáo sư Trần ngẫm nghĩ, rồi thốt lên:

Rất đẹp.

Lão Ngô cười, lắc đầu:

Xem xem, đã ngậy lạc hậu chưa kia. Đã ngậy có biết chính xác thì phải nói như thế nào không?

Giáo sư Trần ngẫm nghĩ hồi lâu, cũng không rõ.

Lão Ngô cười bí hiểm, nói ra ba chữ:

Đẹp rất hót!

Cái gì mà đẹp hót? Hót thì có gì đẹp?

Lão Ngô mắt lim dim, dè mê nói:

Đẹp hót là sự thăng hoa của cái đẹp, phạm phụ tục tử chẳng bao giờ hiểu được.

Mỗi ông già dù ít dù nhiều cũng đều có vắn đề về tiết niệu và tuyến tiền liệt.

Thời trẻ lão Ngô chẳng có mấy kinh nghiệm trong chuyện phòng the. Nói cách khác tuyền tiền liệt của lão chẳng mấy khi tham gia “chinh chiến”, thế nên so với những ông lão khác thì vẫn dè dặt về tuyền tiền liệt của lão nặng hơn một chút. Cái gì cũng vậy, không thể dùng quá nhiều, nhưng cũng không được dùng quá ít, mà cần phải đi đều độ.

Bệnh kinh niên của lão Ngô là viêm tuyền tiền liệt, tiểu tiện nhiều, lại thường đái rắt. Châm cứu thì phải kéo dài ba mươi phút. Nhưng hôm nay lão lại uống nhiều nước quá nên rắt buồn tiểu. Dù chỉ còn mười lăm phút nữa là châm cứu xong, nhưng lão thực sự không nín được nữa. Hai người thông báo với Bác sỹ xong là vội đi vào nhà vệ sinh.

Hai cánh tay lão còn cắm đầy kim, nên không thể cử động được, lão chỉ có thể giữ hai tay thẳng đơ, rồi nhờ Giáo sư Trần kéo khóa quần giúp. Giáo sư ngại quá, đổ cả mặt, đôi tay vụng về loay hoay mãi mới kéo được khóa quần của lão, rồi khó khăn lắm mới thả được “cậu bé tội nghiệp” của lão ra ngoài.

Thông thường khi đàn ông muốn đi tiểu, “cậu bé” thường cương cứng một chút. Đây là hiện tượng sinh lý rất bình thường. Nếu như độc giả nữ biến thành đàn ông thì sẽ nếm trải “mùi vị” của việc kìm nén tiểu tiện. Nếu không thể biến thành đàn ông thì hãy quan sát ông xã của bạn. Nếu như bạn chăm sóc cho một chú nhóc thì cứ để đến lúc nào “chú chim nhỏ” “chào cò” thì hãy nhanh chóng đưa nó đến nhà vệ sinh.

Tóm lại là lão Ngô bị viêm tuyền tiền liệt, nên “cậu bé” của lão không thể “chào cò” được, do vậy đi tiểu rất chậm (triệu chứng của viêm tuyền tiền liệt là “chậm”)

Lúc trở về phòng châm cứu, lão Ngô vừa nhờ Giáo sư Trầ`n đắ p cái khăn nhỏ lên cánh tay (để phòng trúng gió), vừa chậm rãi nói:

Đắ ng á y vừa nhìn thắ y hế t “bảo bớ i” của tớ rô`i, lợi dụng lúc tớ không có cách nào phản kháng mà “chiế m đoạt” tớ! Thế` nên tớ nói cho đắ ng á y biế t, đắ ng á y phải chịu trách nhiệm với tớ.

Giáo sư Trầ`n vội vã trả lời:

Được rô`i, tớ chịu trách nhiệm. Đắ ng á y muố n tớ chịu trách nhiệm khiếu gì cũng được.

Lão Ngô vênh mặt lên:

Bác sỹ nói tớ phải bảo dưỡng cái cổ họng, phải ăn nhiề u thứ thông họng, tiêu viêm...

Giáo sư Trầ`n vội ngắ t lời:

Đắ ng á y muố n ăn gì? Nói đi, tớ đem đế n cho đắ ng á y.

Lão Trầ`n khoái chí ra mặt:

Hôm nay không tính nữa, nhưng ngày mai tớ nhắ t định phải uố ng nước lê đường!

Châm cứu xong Giáo sư Trầ`n đưa lão Ngô về` ký túc xá, rô`i vội vã chạy về` phòng mình lên mạng tra cách làm “nước lê đường”.

Nước lê đường rắ t dễ làm, chỉ cần lắ y một cái nõ`i nhỏ, đổ nước, bỏ lê đã cắ t miế ng vào, bật lửa rô`i nắ u, bỏ đường vào rô`i lại nắ u. Chỉ có thế` là xong.

Nhưng Giáo sư Trần đã hơn sáu mươi tuổi mà chưa từng vào bếp, nên nấu ra cái gì thì không ai biết được.

Nhưng tay nghề cũng không tồi. Giáo sư thông minh của chúng ta nấu lên đâu đã thành công, sau đó tự mình uống hết, còn nước lè đem cho lão Ngô nhất định là phải nấu trong ngày.

Thầy còn sớm, ông lại lên mạng tra “đẹp hót”

Nhưng tra kiểu gì cũng chỉ có một chữ “đẹp”, nên cũng chẳng thể tìm được nghĩa.

Nhưng trong lúc tra cứu, Giáo sư ngẫu nhiên tìm được một bài hát. Trong bài hát có một câu: “em chỉ đẹp một phần, anh cũng chỉ đẹp một phần, hai ta đều không hoàn mỹ...”

Kết hợp với câu này thì Giáo sư Trần hiểu ra điều gì?

Ai cũng không hoàn mỹ, ai cũng đang tìm một người có thể giúp mình trở nên hoàn mỹ.

Mới sáng sớm hôm sau Giáo sư Trần đã thức dậy nấu nước lè đường, nấu xong liền bỏ vào cặp lồng giữ ấm rồi mang đến trường, đến siêu thị của trường liền mua một cái bát và một cái thìa mới rồi hơn hờ ôm đến phòng lão Ngô.

Vừa đẩy cửa đã thấy lão Ngô ngồi trên giường cầm một cái bát trong tay, húp lầy húp đẽ. Lữ Vệ Quốc ngồi bên nở nụ cười như thánh mẫu:

Bác Ngô ơi, cháu nghe nói bác bị ốm nên hôm nay mua cho bác một bát quẩy đậu, bác ăn vào có dễ chịu chút nào không?

Lão Ngô cười teo toét, gật đầu lia lịa:

Ngon lắ m, ngon lắ m, cậu đúng là một người tử tế .

Giáo sư Trầ n thắ y vậy tức điên lên, nhìn lão Ngô cười sao mà thắ y ngứa mắ t, nên chẳng chào hỏi câu nào, bỏ đồ ă n ở đầ y rồ i ra về .

Lão Ngô dường như đã đoán ra điề u gì, nên vội mở cái cặp lô ng của Giáo sư mang đế n, gửi thắ y mùi lê bay ra sao mà thơm, sao mà ngon. Lão uố ng ngon lành, rồ i chép miệng nói:

Đúng là không thể ngờ được... Đây là ông trời sắ p đặt đây!

Lữ Vệ Quố c tò mò hỏi:

Ông trời sắ p đặt cái gì ạ?

Ông trời đã định tớ là hồ ng nhan họa nước...

Bác? Hồ ng nhan?

Suýt chút nữa thì Lữ Vệ Quố c đã sặc nước.

Lão Ngô lườm gã:

Sao nào? Tớ không phải hồ ng nhan, thì tớ vẫn là họa nước đầ y, lại còn là nước lê đường nữa chứ!

Nói rồ i lão húp một hơi.

Lữ Vệ Quố c bĩu môi:

Bác đúng là kiêu gì cũng nói được.

Chương 13

Vì sao ta gặp lại nhau?

Lần này Giáo sư Trần thật sự không vui. Thầy lão Ngô không có mình mà vẫn vui vẻ như vậy, ông cảm thấy không thoải mái. Giáo sư Trần không hề biết như vậy gọi là ghen, chỉ cảm thấy khó chịu, đầu óc cứ ong ong, chẳng biết làm sao cho hết giận.

Ông râu rậm đi về nhà, nhìn cái nô i náu nước lê đường lúc sáng chưa kịp rửa mà nô khí bùng bùng.

Đến tới lúc ngô i chat với con trai, mặt ông vẫn hằm hằm. Trần Tạ Kiêu ngô i quan sát cả buổi, lo lắng hỏi rốt cuộc có chuyện gì.

Giáo sư Trần xụ mặt nói:

Nước lê hữu tình, hoa rơi vô tình.

Trần Tạ Kiêu vô n thông minh, nên động não một lát đã đoán ra:

Ba à, ba tìm được “lão Kiêu” rồi à?

Giáo sư Trần phồng má trợn mắt lên oán thán:

Tìm thầy lão Kiêu rồi, nhưng không có đường qua.

Trần Tạ Kiêu hiên kê :

Thì ba cứ cố mà qua. Đường là do mình đi mà thành mà. Lão Kiề u đó có làm khó thế nào đi nữa cũng không thể thông minh hơn ba được. Ba cứ đi vài lầ n, thì câ u sẽ tự thông thôi.

Giáo sư Trầ n ngẫ m nghĩ, đúng là câ u không tự chạy đê n chân mình, chỉ có con người là không đủ ý chí để tiế n thêm vài bước mà thôi.

Nghĩ vậy trong lòng ông cũng thoải mái hơn.

Không ngờ người chưa tìm đê n “câ u” thì “câ u” đã tự lế t đê n.

Mấ y lầ n định đê n thăm lão Ngồ , nhưng đê u vì lý do gì đó mà không đi được.

Cả hai người đã đê ã cả tuầ n không gặp nhau, cuô i cùng sáng thứ bảy, một tuầ n sau vụ nước lê đường, tình hình đã có chuyể n biế n đột phá.

Lúc giáo sư Trầ n còn đang mặc đồ ngủ, ngáp ngắ n ngáp dài, dụi mắ t đi mở cửa, thì nhìn thấ y lão Ngồ ăn mặc lịch sự, đầ y sức số ng đứng trước cửa. Giáo sư Trầ n được nhà trường sắ p xế p cho ở gầ n trường, xung quanh gầ n như đê u là giảng viên của trường, nên chỉ câ n đê n hỏi bảo vệ là biế t ngay Giáo sư Trầ n ở đầ u.

Giáo sư Trầ n nhìn thấ y lão Ngồ thì tỉnh cả người. Ông đứng nhìn lão Ngồ đang nở nụ cười thân thiện mà chẳng nói được câu nào.

Đầ ng á y thấ y tớ đê n mà không lo đi dọn dẹp ạ?

Lão Ngồ vui cười hơn hử chào hỏi.

Lúc này Giáo sư Trầ n mới đê ý mình đang mặc đồ ngủ, đầ u tóc rô i bù, mắ t còn đầ y ghèn, chẳng giồ ng với tác phong ngày thường

chút nào... đúng là mắt mặt quá. Ông vội mời lão Ngô vào phòng khách, còn mình thì chạy vội vào nhà vệ sinh sửa soạn.

Lão Ngô vốn là người chăm chỉ, thầy bộ dạng vội vội vàng vàng của Giáo sư Trầ`n, lão cười khì khì rồi tự động chạy vào phòng ngủ giúp ông thu dọn giường chiếu.

Giáo sư Trầ`n miệng ngậm bàn chải vội ra hiệu cho lão Ngô cứ để đấy. Nhưng chủ yếu là vì ông thầy việc thu dọn giường chiếu là chuyện cá nhân, chỉ có vợ chồng mới giúp nhau được thôi.

Cho dù ông nghĩ gì đi nữa, thì lão Ngô đã nhanh chân nhanh tay thu dọn sạch sẽ, gọn gàng. Thu dọn xong lão nhìn thầy Giáo sư Trầ`n đã ăn mặc gọn gàng, mặt đỏ như gấc đứng ở cửa phòng đợi lão.

Lão Ngô để hai lô`ng bánh bao và hai bát hoành thánh mua trên đường lên bàn, hai lão cứ thế` hì hục ăn bữa sáng.

Vừa ăn Giáo sư Trầ`n vừa nghĩ đến việc chính. Ngày hôm đó mình chưa chào lão mà đã bỏ đi. Lẽ ra lão Ngô phải đợi mình đến làm lạnh mới đúng. Sao lão lại mang bữa sáng đến thăm mình thế` này? Ông liếc trộm lão, rồi dò hỏi:

Lão Ngô này, thế` nước lê hôm đó...

Ngon tuyệt cú mèo!

Lão Ngô vừa nhai bánh bao vừa nói. Lão tròn mắt nuốt vội cái miếng bánh bao rồi nhìn Giáo sư cười cười:

Là do đã`ng ấy tự nấu à, lần đầu` à? Ngon ơi là ngon.

Giáo sư Trầ`n thành thật lắc đầu:

Không phải, là lần thứ hai.

Lần đầu thất bại à?

Thành công.

Làm xong thì đồ đi à?

Có người ủng hộ rồi.

Ai ủng hộ vậy?

Tớ chứ còn ai.

Giáo sư Trần nhìn sắc mặt lão Ngô tối tăm, rồi lại sáng dần, đúng là một minh chứng rõ ràng. Nhưng ông lại chẳng hiểu vì sao mà mặt lão lại biến sắc nhanh như vậy, trong lòng nghĩ lẽ nào nước lè có vấn đề.

Ăn xong, Giáo sư Trần định mở miệng giải thích vì sao hôm đó không nói câu gì mà bỏ về. Nhưng lão Ngô dường như không cần ông giải thích, nhanh tay dọn dẹp bát đĩa, kéo ông ta ngoài.

Giáo sư Trần không hiểu chuyện gì:

Chúng mình đi đâu vậy?

Lão Ngô quay lại nhìn ông cười toe toét:

Đã ngậy còn nợ tớ một lời hứa đấy!

Lời hứa gì?

Giáo sư Trần không biết đã vò đứt mấy sợi tóc, nghĩ cả buổi cũng không nhớ ra.

Cớ tình quên đúng không?

Lão Ngô tức quá đưa tay côc lên đầu ông:

Đãng ấy hứa mời tớ ăn cua còn gì! Tớ chẳng thèm chấp. Bây giờ mình phải đi chợ hải sản mua cua, đãng ấy dám không trả tiền thì... hứ hứ!

Lão lấy hai tay đưa lên tai rồi làm bộ như cầm dao cắt, mặt thì rất nham hiểm. Từ sau khi châm cứu, cánh tay lão đã linh hoạt hơn rất nhiều, bây giờ Giáo sư Trầnn cũng khó lòng giảng được sách của lão. Giáo sư Trầnn có lý do để tin rằng mình có thể bị “mổ bụng lột da”, “chết chẳng toàn thân”.

Đi nào !

Lão hạ tay xuống rồi kéo giáo sư Trầnn ra khỏi cửa. Lão nghĩ thầmm trong bụng: Hôm nay lão Trầnn làm sao thế nhỉ? Sao mà cứ thầyy đầu đầu, hay là bị ốm rồi.

Giáo sư Trầnn đâu có biết là mình sớm đã trèo được lên cầu rồi.

Hai lão đếnn sạp hải sản lớn nhất chợ, nói nói cười cười, chọn mầyy con cua sớng to đùng, rồi nói chủ sạp buộc chân bỏ vào túi nilông, trả tiền xong là đi về nhà Giáo sư.

Lão Ngô vônn dĩ muốnn mời Lữ Vệ Quốcc đếnn cùng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi thôi, chỉ hỏi gã nầu cua thế nào. Thực ra món này rất dễ nầu, chỉ cần rửa sạch, bỏ lên nồii nầu, chẳng cần phải bỏ nhiều thứ gia vị rườm rà, mà chỉ cần bỏ mầyy củ hành, chủ yếuu là ăn cái vị ngọt tự nhiên của thịt cua.

Bỏ cua vào nồii xong, lão Ngô chầmm chậm dạo quanh nhà của Giáo sư Trầnn. Lúc sáng bước vào nhưng không có thời gian để ý tiểut. Bây giờ không có việc gì làm nên mới đi ngắmm giá phòng ốc.

Nhà của Giáo sư Trầ̀n từ thiế́t kế́ đến bài trí đều rấ́t tuyệt, nhưng... thiế́u “hoi người”, không cảm thấ́y chút không khí gia đình nào, dường như chỉ là một căn phòng tróng. Có vẻ không thoả mái bằ̀ng phòng của lão.

Đương nhiên là Giáo sư Trầ̀n chỉ xem đây như là chỗ nghỉ ngơi, nên cũng chẳng để ý.

Giáo sư đang ở trong bếp trông nô`i cua, lão Ngô cứ tự nhiên nhìn ngắ́m.

Đột nhiên lão nhìn thấ́y một bức hình đặt trên ti vi, lão tò mò chạy đến xem.

Đó là một bức hình trắng đen, xem ra đã chụp từ lâu lắ́m rồ`i. Trong hình là một anh chàng đẹp trai ôm một cô gái xinh đẹp, cười rấ́t hạnh phúc. Bụng cô này rấ́t to, hóa ra là hình chụp lúc mang thai.

Lão Ngô hiểu ngay người trong hình là Giáo sư Trầ̀n và người vợ đã qua đời của ông... Lão cũng không nhỏ nhen đến mức ghen tuông chuyện này. Nhưng lão Ngô lại nhìn rấ́t kĩ dung nhan của người phụ nữ này. Vì lão vẫn nhớ Giáo sư từng kể trong thời gian xa cách mười năm thì cô này đã lắ́y một anh bằ̀n nông, cuộc số́ng cực khổ nên đã già đi rấ́t nhiề̀u.

Nhưng nhìn kỹ hơn thì tim lão như muố́n nhảy ra ngoài, rồ`i tự nhiên thấ́y tim như rút xuố́ng, từ từ, cứ rút mãi xuố́ng một cái vực không đáy. Lão thấ́y chân tay đã lạnh đi, đầ̀u óc tỉnh táo lạ thường. Lão nhìn chắ́m chắ́m vào người phụ nữ đó, dường như nhớ lại cái buổi sáng của hơn ba mươi năm trước. Sau một đêm nô`ng nằn, lão tỉnh giấ́c thì thấ́y trên cái tủ ở đầ̀u giường có một xắp Đô la cùng với một mảnh giấ́y.

Lão dán mắt vào bức ảnh cả buổi, đến lúc nhìn thấy Giáo sư Trần bê nõi cua để lên bàn, rồi gọi lão:

Đã ngấy nhìn cái gì thế, mau đến ăn đi nào!

Lão Ngô cười cười, bỏ bức ảnh lại vị trí cũ, quay đầu về phía Giáo sư Trần rồi nói:

Trình thiếu gia, một ngàn đô la lúc đó của ông thật là mĩa mai quá!

Giáo sư Trần sững sờ, không kịp phản ứng trước lời lão Ngô nói.

Lão Ngô chắp tay sau lưng đi về phía bàn ăn, kiếm một cái ghè rồi gõ gõ phịch xuống, bóc một con cua, tách một cái đã bóc vỏ con cua ra:

Vẫn chưa nhớ ra à?

Lão Ngô cười khó hiểu, lấy đĩa gắp thịt cua chằm nước chằm rồi đút vào miệng.

Một ngàn đô la... Giáo sư Trình còn có chút ấn tượng với con số này.

Trình thiếu gia.

Lão Ngô lại gọi một tiếng nữa:

Ông có biết người nông dân nghèo mà Tạ tiểu thư lấy là ai không?

Giáo sư Trần nhìn chòng chọc vào mặt lão Ngô, cảm thấy như trời đất quay cuồng.

Thế giới này nhỏ thật.

Lão Ngô cúi đầu cười cay đắng:

Thật không ngờ tôi lại gặp lại ông.

Chương 14

Thật lòng không muốn sa vào lưới tình

Đến lúc này Giáo sư Trần mới hiểu nguồn cơn câu chuyện, ông thật sự quá ngớ c.

Ông cúi đầu nhìn xuống đĩa cua, mấy con cua chết ròi mà sao con hung hăng quá, cả buổi chẳng nói được câu gì. Trái đất này nhỏ vậy sao, biến người tập nập như vậy sao lại gặp nhau.

Lão Ngô chẳng để ý xem Giáo sư Trần nghĩ gì, cứ thế ăn cua một cách ngon lành, bàn tay đầy thịt cua vừa cầm cua vừa chỉ vào mũi Giáo sư Trần:

Trình thiêu gia a, ông còn nhớ tôi không?... Ông có nhớ ngày xưa đã từng gặp tôi không?

Giáo sư Trần hỗn loạn vò đầu bứt tóc, cố gắng nhớ lại, nhưng vẫn chẳng thể nhớ ra việc từng gặp lão Ngô. Lúc ông trở về Trung Quốc tìm lại Tạ tiểu thư đã thất lạc nhiều năm, nhưng vẫn không hề gặp chồng của cô ấy, chỉ nghe cô ấy nói sơ qua là người đàn ông ấy từng làm thuê cho nhà cô ấy. Lúc này ông mới nghĩ đến việc thời cách mạng văn hóa, nhà họ Tạ bị liệt vào đối tượng tàn dư đại địa chủ, địa tư bản bị xử lý nặng nề, toàn bộ gia sản bị sung công. Một cô gái yếu ớt như Tạ tiểu thư quả thực khó mà sống được trong buổi loạn lạc như vậy, mà lại đang tuổi cập kê, nên chỉ còn cách kết hôn mới thoát được.

Tạ tiểu thư vất vả mười năm, cuộc sống của bà n nông khiến cô rá t đau khổ. Đối với Giáo sư Trần dù là trách nhiệm lớn hơn tình

cảm cũng không dám hỏi nhiều về tình hình chồng cô. Mà cũng trùng hợp đúng hôm ông tìm đến nhà cô, thì anh chồng lại đi ra ngoài làm việc, nên không hề gặp. Theo yêu cầu của cô, Giáo sư Trần đã để lại một ngàn đô la, lại để cho cô một đêm để từ biệt chồng, ngày hôm sau thì cả hai vội vã rời khỏi Trung Quốc.

Khi ở chung một nhà, ông cũng không hề có định kiến gì về “chồng trước” của vợ mình. Đừng nói đến việc tối hôm đó có chuyện gì xảy ra, đến việc mặt anh chồng tròn hay méo ông cũng chẳng rõ.

Giáo sư Trần rất thành thật kể lại chuyện sau khi đón Tạ tiểu thư, và nói với lão Ngô rằng ông không hề biết lão là chồng trước của cô ấy.

Lão Ngô yên lặng nghe ông giải thích (trong lúc này ông đã gặm hết nửa cái càng cua), rồi hỏi ông:

Trước lúc đó thì sao? Mười năm trước khi hai người chạy sang Mỹ, tôi có gặp ông.

Giáo sư Trần chớp chớp mắt, lắc đầu:

Lão Ngô à, tớ thực sự không có chút ấn tượng nào.

Lão Ngô cười, vừa cười vừa gặm nốt nửa cái càng cua còn lại. Ông nghĩ đến lúc mình nói với Tạ tiểu thư: “Tiểu thư, cô lấy tôi đi!”. Lúc đó trông lão chắc là rất ngốc. Lão phờng má quay về phía Giáo sư:

Thôi được rồi, không nhớ thì thôi... Tớ cũng chẳng trông chờ đằng ấy nhớ ra tớ.

Giáo sư Trần chồng cằm thở dài:

Xem ra đã ng ấ y còn dễ quên hơn tớ đã ấ y.

Ít ra tớ cũng vì một câu nói của đã ng ấ y mà cưới Tạ tiểu thư, rồi nhớ mãi câu nói đó má y mươi năm.

Lão Ngô nhìn chắ m chắ m, nhìn đé n mức Giáo sư Trầ n muố n độn thổ. Ông ôm đầ u suy nghĩ cả buổi, vẫn không thể nhớ ra mình đã nói gì mà làm khổ chàng thanh niên Ngô Đại Kiề u.

Nói xong câu ấ y, lão Ngô không nói gì nữa, mà bắ t đầ u ra tay với con của thứ hai. Căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ nghe thấ y tiế ng gặm của lách tách của lão Ngô.

Giáo sư Trầ n nuố t nước miế ng, bắ t đầ u kiế m chuyện để nói:

Nế u vậy thì cuố i cùng tớ cũng hiểu được cái tên con trai tớ từ đâu mà ra rồi.

Lão Ngô bị câu nói này cuố n hút, đôi tay đang phanh thây của tụy không dừng lại, nhưng tô c độ đã giảm rõ rệt.

Giáo sư Trầ n nói:

Lúc vợ tớ sinh khó, tớ ở bên cô ấ y... Đã ng ấ y cũng biế t là ở bên đó, chồ ng có thể vào phòng sinh với vợ.

Lão Ngô gậ đầ u, miệng nhai gạch cua, mặt ra hiệu ông cứ nói tiế p.

Vợ tớ sức khỏe yế u. Nhưng lúc sinh cô ấ y cứ kiên quyế t sinh tự nhiên, thế nên tớ mới ở bên cô ấ y. Nhưng không ngờ đứa bé không ra được, đã vậy trong lúc sinh lại bị băng huyết, không câ m máu được. Bác sỹ nói phải phẫu thuật. Trước lúc tớ ra khỏi phòng phẫu thuật, vợ tớ nắ m tay tớ nói phải đặt tên con là Trầ n Tạ Kiề u.

Giáo sư Trần thở dài rồi nói tiếp:

Thực sự lúc đó tớ đã thấy không bình thường, cảm thấy cái tên này có ý gì đây, nhưng trong hoàn cảnh đó, ngoài việc đồng ý ra tớ còn có thể làm gì được? Thế nên lúc bước ra khỏi phòng phẫu thuật trong đầu tớ cứ nghĩ về ba chữ: Trần Tạ Kiêu.

Lúc đấy lão Ngô đang ăn cua rất ngon lành, nhưng nghe Giáo sư Trần nhắc đến cái tên “Trần Tạ Kiêu” thì nước mắt dần dần chảy từ mắt xuống đến cổ.

Lão Ngô chẳng có học thức, nên nghe đến hai chữ Tạ Kiêu thì không nghĩ sâu xa như Giáo sư Trần, “hựu đạ dương hoa quá tạ kiêu” đối với lão mà nói thì hoàn toàn xa lạ.

Lão chỉ đơn thuần cảm nhận được thành ý cảm ơn của Tạ tiểu thư. Lão vốn nghĩ mười năm đối với Tạ tiểu thư chỉ là một xấp đô la và một mảnh giấy viết đại hai chữ cảm ơn, nhưng không ngờ rằng cô lại cảm ơn từ đáy lòng, cảm ơn đến lúc chết.

Lão Ngô vừa gặm càng cua, vừa chảy nước mắt. Lão khóc vì câu nói lão nhớ cả đời thì người ta không nhớ. Lão khóc vì cưới một người phụ nữ chỉ vì câu nói đó. Lão khóc vì người phụ nữ sống cùng lão mười năm trời. Lão khóc vì tờ giấy viết lời cảm ơn đó. Lão khóc vì xấp đô la lão đã đốt. Lão khóc vì có một đứa con tên là Trần Tạ Kiêu. Lão khóc vì quả đất này sao nhỏ quá vậy.

Giáo sư Trần thấy thế thì hô t hoảng, chạy tới bên lão, dùng tay áo lau nước mắt cho lão. Miệng lão gặm càng cua, tay lão đẩy Giáo sư ra, quay đầu về phía cửa sổ tiếp tục khóc, Giáo sư chỉ còn nhìn thấy cái đầu hói bóng nhẫy của lão.

Ngoài việc thỉnh thoảng nhún vai, vút mấy mẫu thịt cua vụn ra, lão chẳng có động tác nào nữa.

Nhìn cái đầ u hói của lão, Giáo sư Trầ n cũng thấ y mũi cay cay. Thực ra hôm nay ông có chút đầ n đầ n, sáng sớm lão Ngô đầ n tìm khiế n ông lằng lằng, cảm thấ y có chút hy vọng về HE (happy ending), ai dè BE (Bad ending) lại đang chạy tới... Trước và sau sao mà khác xa quá vậy. Trái tim già nua của lão thực sự chịu không nổi nữa rồi.

Lão Ngô lau nước mắ t, điề u chỉnh lại tình cảm. Lão tự nói với bản thân: cho dù quả đấ t này có nhỏ thật thì đã sao nào. Lão Trầ n vẫn cứ là lão Trầ n, mình vẫn cứ là mình. Cho dù có thêm một người phụ nữ cũng chỉ là thêm chút dây dưa mà thôi...

Lão đột nhiên hiểu ra.

Lão không khóc nữa, chỉ vào mũi Giáo sư Trầ n nói:

Đầ ng â y có lỗi với tớ.

Giáo sư bị lão làm giật mình, nghĩ bụng: Tớ có làm gì có lỗi với đầ ng â y cơ chứ?

Đầ ng â y cướp vợ tớ!

Lão xòe tay ra đầ m.

Nuôi con tớ!

Lão lại tiế p tục đầ m.

Khiế m nhấ với “cậu bé” của tớ.

Lão Ngô quả là thù dai.

Lại còn định chiế m đoạt tớ!

Lão tức tồ i đập bàn, vỏ cua trên bàn bay tung tóe.

Lão hít sâu một hơi, rồi đưa ra tổng kết:

Thế nên đấng ấy phải có trách nhiệm với tớ.

Nói rồi lão lại ngò vào ghế tiếp tục ăn cua:

Những thứ đấng ấy còn nợ tớ, phải dùng mấy mươi năm còn lại trả cho tớ.

Giáo sư Trần Lâm Bẩm: Đấng ấy đúng là bé già kiêu gì cũng nói được. Trong lòng ông vui mừng khôn tả bởi quả đấ t này nhỏ nên mới gặp lại được lão, tay cũng nhanh chóng bóc lấy một con cua, cẩn thận bóc vỏ rồi đưa cho lão Ngô, lúc này râu lão đã dính đầ y gạch cua.

Thế này có phải là HE (happy ending) không nhỉ?

Trái đấ t này rất nhỏ, tình yêu thì lại kỳ diệu đế n vậy, tôi nghĩ, hai người họ có thể gọi là đầ u bạc răng long rồi.

Chương 15

Hey you mr q, em quá đáng yêu

uổi sáng ở Trầ `n “phủ”.

B Đầ `ng â `y đang làm cái gì thế ?

Thầ `y Giáo sư Trầ `n đang ngồ `i lướt web, lão Ngô tò mò hỏi.

Từ sau khi Giáo sư Trầ `n nói hế `t những gì câ `n nói, thì những ngày tháng của hai lão dễ chịu hơn rấ `t nhiề `u. Hai bạn già số `ng những ngày tháng vui vẻ bấ `t tận. Lão Ngô cũng chuyên đế `n ở nhà Giáo sư Trầ `n, để cùng số `ng cuộc số `ng “không được làm đôi uyên ương trên trời, cũng làm lợn một chuồ `ng”.

Không có gì, đang xem email â `y mà.

Giáo sư quay lại mỉm cười nhìn lão, rô `i lại tiế `p tục kiểm tra hộp thư.

Con người ai cũng có một tật là hế `ai đó nói “không có gì” thì sẽ cảm thầ `y “có gì đó”, nên sẽ càng muồ `n tìm hiểu, nế `u không tìm hiểu thì cứ như ngựa mà không được gãi, khó chịu và tò mò.

Lão Ngô đã hơn sáu mươi tuổi rô `i mà vẫn không bỏ được cái tính này, nghe thầ `y Giáo sư nói như vậy lại càng hiế `u kì. Lão chạy đế `n sắm soi màn hình máy tính bắ `ng đôi mắ `t kèm nhèm. Nhưng mới nhìn vào lão đã nhăn mặt:

Ở đâu gửi đế `n vậy? Sao mà toàn là tiế `ng Anh?

Giáo sư Trầ `n trả lời:

À, ở Bắ c Kinh, nói là ở Bắ c Kinh có một cái triển lãm nghệ thuật, muố n mời tớ làm khách mời đặc biệt.

Lão lâu bầu:

Đúng là dở hơi, chẳng giồ ng người Trung Quố c tý nào. Sao lại viế t cho đắ ng â y bắ ng tiế ng Anh. Hai người Trung Quố c mà lại gửi thư tiế ng Anh cho nhau đúng là nực cười.

Về điề u này thì lão Ngô không hiểu đượ c. Trong thời cách mạng văn hóa, cả nhà Giáo sư chạy đé n Mỹ, đổi cả họ (Giáo sư Trầ `n vô n dĩ là họ Trình) mai danh ẩn tích. Thế `nên không má y ai biế t là ông từng số ng ở Trung Quố c một thời gian dài, nên xem ông như một Hoa kiề u thể ` hệ ABC một câu tiế ng Hán cũng không rành. Với lại ở Mỹ khi tham gia hội nghị hay giao tiế p, Giáo sư Trầ `n đề u dùng tiế ng Anh, chỉ nói tiế ng Hoa với những bạn bè thân thiế t lúc riêng tư. Do đó Ban tổ chức triển lãm nghệ thuật không biế t ông nói đượ c tiế ng Hoa, nên cũng không thể trách họ đượ c.

Theo lời Giáo sư Trầ `n thì vài ngày nữa ở Bắ c Kinh sẽ tổ chức một triển lãm nghệ thuật đắ ng câ p quố c tê ` rất lớn, quy tụ rất nhiề u những tác phẩm nghệ thuật độc đắ o trên thế ` giới, mà một nhà nghệ thuật nổi tiế ng trên thế ` giới như ông thì đương nhiên là sẽ đượ c mời.

Nhưng bây giờ ông chỉ muố n ở bên lão Ngô, vì tuổi tác đã cao, dù gì cũng đã nửa người nằ m dưới đấ t rồi còn gì, chẳng biế t lúc nào sẽ nhắ m mắ t, ra đi. Bây giờ mà không tranh thủ thời gian gầ n gũi thì có khác nào lũ trẻ không hiểu chuyện tình cảm nên mới nói những câu tùy tiện đại loại như “ngày tháng còn dài mà” không nào? Thời gian cứ qua đi một ngày là ít đi một ngày, còn tình cảm thì cứ qua đi

một ngày lại nhiều thêm một ít. Thế nên mọi thứ đều quan trọng, mọi thứ đều không thể bỏ quá.

Giáo sư cũng nghĩ mình già cả, chậm chạp, nên cũng chẳng cần bay đến Bắc Kinh để tham gia mấy cái hoạt động náo nhiệt như vậy làm gì. Nhưng ông vẫn tò mò không biết triển lãm nghệ thuật lần này có xuất hiện nhân tài không, có xuất hiện những tác phẩm đáng được quan tâm hay không. Ông vội đâu nghĩ tới nghĩ lui xem có nên đi hay không.

Ông nhìn xuống thì thấy cuối thư mời có viết: “Nếu ngài đi cùng người thân, vui lòng liên hệ với chúng tôi...”, mắt ông lóe lên, gọi lão Ngô:

Đã nghĩ có muốn đi Bắc Kinh không?

Bắc Kinh? Thủ đô thì ai mà chẳng muốn đi. Có điều tớ vẫn chưa đi bao giờ. Nếu mà tớ được đi thì tớ phải đến Thiên An Môn xem nghi lễ kéo cờ mới được!

Mặt lão đầy hào hứng.

Giáo sư mỉm cười gật đầu. Bây giờ đang kỳ nghỉ đông, nếu mà đi thì có thể dẫn lão Ngô đi tham quan danh lam thắng cảnh, thưởng thức đặc sản của Bắc Kinh, mùa xuân lại còn có lễ hội nữa chứ... Mà tính lão Ngô thì nhất định sẽ thích mấy nơi nhộn nhịp như vậy.

Nghĩ vậy ông nhanh tay trả lời Ban tổ chức rằng sẽ đi cùng người thân. Họ cũng nhanh chóng trả lời rằng rất hoan nghênh Giáo sư cùng phu nhân. Họ sẽ chịu trách nhiệm thanh toán toàn bộ phí đi lại và những chi phí hợp lý của hai người trong thời gian ở tại Bắc Kinh.

Giáo sư đọc thư xong liền vui vẻ nói lão Ngô chuẩn bị đi Bắc Kinh chơi. Lão Ngô cười như pháo nổ, nhanh chóng thu xếp đầy đủ

hành lý cho cả hai người, chỉ đợi có vé là lên máy bay.

Hai ngày sau Giáo sư đã nhận được vé máy bay giao đến tận nhà. Lão Ngô mừng đến nỗi hai mắt sáng như bóng đèn khiến ông thấy rất mãn nguyện.

Lão Ngô chưa đi máy bay bao giờ, bước vào sân bay là cứ nắm chặt tay Giáo sư vì sợ bị lạc. Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ yếu ớt, dựa dẫm của lão, Giáo sư vui ra mặt.

Nhận thẻ lên máy bay, Giáo sư Trần dẫn lão qua cửa kiểm soát, Giáo sư thì qua cửa nhanh chóng, còn đến lượt lão Ngô thì chuông cảnh báo vang lên, làm lão Ngô sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài.

Phiên quý khách đứng sang bên kia để nhân viên của chúng tôi tiến hành kiểm tra.

Nhân viên kiểm soát lịch sự yêu cầu lão đứng lại để kiểm tra, rồi dùng một thanh dò kim loại dò khắp người lão.

Vừa chạm vào người lão thanh dò đã kêu te te.

Lão Ngô tội nghiệp vội rút ra một cái điện thoại từ cái túi áo ông già của lão (vì lão nhất định không mặc đồ vét, nên Giáo sư đành phải chuẩn bị cho lão một bộ quần áo ông già tươm tất).

Người ta tiếp tục dò, dò đến thắt lưng thì lại có tiếng te te.

Lão Ngô mím môi, tháo thắt lưng đầu kim loại kèm theo một chùm chìa khóa.

.....

.....

.....

Cuối cùng người ta tìm thấy bột, năm thứ đó bằng kim loại từ trên người lão, Giáo sư Trần tái mặt:

Đã nghĩ làm sao vậy, chẳng phải đã nói là máy thứ đó phải để trong vali hay sao?

Lão Ngô phụng phịu:

Tớ sợ mất...

Cái vẻ phụng phịu của lão sao mà cute (dễ thương) đến thế.

Giáo sư chột mắt, trong lòng thâm than sao lão Ngô chẳng biết phân biệt thời gian, địa điểm mà cứ đáng yêu như thế ... (nhưng thực tế chỉ có Giáo sư là nghĩ như vậy thôi.)

Chương 16

Lòng ta như thác đổ, càng ngày càng mạnh

Ban tổ chức đặt vé hạng thương gia cho hai ông. Đó là loại vé được ngồi phía trước, ghế cũng rộng hơn, ăn uống tốt hơn, chỉ có người có tiền mới được ngồi ghế này.

Lão Ngô chưa từng đi máy bay, lên máy bay rồi lão rất hưng phấn, đi theo nữ tiếp viên xinh đẹp đến ngồi đúng ghế của mình. Lão nhìn trái nhìn phải, cứ nhấp nha nhấp nhảm để cảm nhận được sự mềm mại và rộng rãi của chỗ ngồi.

Lúc máy bay cất cánh lão thấy nữ tiếp viên kéo một cái rèm nhỏ sau lưng hai lão. Lão suy nghĩ hồi lâu cũng không hiểu cái rèm đó dùng làm gì, lão nhéo vào thắt lưng Giáo sư, hỏi:

Đã ngáy ối, cái rèm sau lưng mình dùng để làm gì vậy?

Giáo sư cười:

Để ngăn khoang thương gia với khoang thường, chúng ta ngồi ở khoang thương gia, nên có tính riêng tư, thế nên mới được ưu tiên như vậy.

Khoang thương gia?

Lão Ngô đợi lúc nữ tiếp viên không để ý thì kéo rèm ra, quả nhiên phía sau là rất nhiều cái đầu, màu gì cũng có.

Lão Ngô so sánh độ dài, độ rộng ghê của mình với họ. Lão phát hiện chỗ của mình rất thoải mái, đến tay ghê cũng không cùng đẳng cấp, chân lão có thể duỗi ra thoải mái, nhưng những người phía sau thì không được như vậy. Cả đời lão chưa từng nếm qua cảm giác “hơn người một bậc” nên lão thấy như có một dòng điện chạy qua người vô cùng khoan khoái, lão nhắm mắt hưởng thụ.

Giáo sư Trần chỉ cho lão cách thắt dây an toàn, lão thắt xong thì ngồi đợi máy bay cất cánh. Trong thời gian đó nữ tiếp viên hướng dẫn mọi người về những điều cần chú ý bằng cả hai thứ tiếng.

Máy bay cất cánh lão chăm chú nhìn xuống phía dưới. Lúc này mắt lão mở to thao láo, hai tay nắm chặt lấy tay ghế, toàn thân lão cứng đờ. Đến lúc nữ tiếp viên thông báo máy bay đã đạt độ cao an toàn, lão mới thả lỏng người ra.

Giáo sư Trần hỏi:

Đã ngẩng đầu căng thẳng cái gì đấy?

Lão gật đầu:

Không phải lúc cất cánh thì người cũng bay lên sao... sao bây giờ chẳng thấy động tĩnh gì?

Giáo sư Trần chống cằm:

Đó là trong phi thuyền vũ trụ chứ không phải là máy bay... Nếu mà mọi người trong máy bay đều bay lên thì Newton sẽ khóc hu hu mất.

Lão Ngô nhìn ông với ánh mắt không hài lòng:

Tớ xin đấ'y, đừng có kỳ thị người không có trình độ nữa. Đấ'ng
ấ'y không thấ'y tớ đáng thương lấ'm sao?

Đúng như Giáo sư Trầ'n dự tính, lão Ngô bị say máy bay.

Lão không nôn nhưng cảm thấ'y mọi thứ quay cuồ'ng, lại còn
thấ'y lúc nghiêng bên phải lúc nghiêng bên trái, đảo loạn cả lên, Giáo
sư xót ruột quá, kéo lão dựa vào vai mình. Ké't quả là lão chưa dựa
được bao lâu đã bị bờ vai gầ'y guộc của Giáo sư chấ'm vào huyết thái
dương.

Nữ tiế'p viên hàng không cứ như tiên nữ giáng trầ'n, hiểu ý nên
đã mang thuồ'c say tàu xe và khăn lạnh đế'n cho lão.

Sau một hồ'i bị dày vò, lão Ngô đã ngủ ngon lành.

Lúc tiế'p viên mang cơm trưa đế'n thì lão mới tỉnh giấ'c.

Tiế'p viên cũng đã mang đế'n mấ'y lầ'n đồ' ăn vặt, nhưng Giáo
sư thấ'y lão ngủ ngon nên không nỡ gọi. Lão biế't chuyện này nên
tức muồ'n ói máu.

Thức ăn của hạng thương gia rấ't ngon, lại nhiề'u nữa, lão ăn một
bụng no kề'nh. Ợ một cái rồ'i lại nấ'm ngủ.

Lúc này tiế'p viên lại mang nước giải khát đế'n, lão Ngô quyế't
không bỏ lỡ cơ hội. Lão uồ'ng hế't ly này đế'n ly khác, khiế'n cho
cái bụng no kề'nh của lão chướ'ng lên. Thời gian còn lại lão cứ chạy tới
chạy lui trong nhà vệ sinh.

Sau hai tiế'ng ngô'ì máy bay họ đã đế'n sân bay quố'c tấ' Bắc
Kinh.

Hai người bước ra khỏi sân bay, từ xa đã thấ'y ngay tấ'm bảng
tiế'p đón.

Cái bảng to như thế mà chỉ viết có mấy chữ “Mr. & Mrs. Chen”. Nhưng điều không bình thường là đứng sau người cầm tấm bảng đó lại có một tổp người cầm một tấm bảng tròn màu đỏ, viết một hàng chữ tiếng Anh chuẩn hình thức tiếp đón ngoại giao. Đại ý là: Nhiệt liệt hoan nghênh bậc thầy nghệ thuật Trầ n tiên sinh cùng phu nhân!

Giáo sư Trầ n cảm thấ y họ quá lớ , cầm cả bảng tròn giố ng như ban nhạc nhà trường vậy, nhìn quē ơi là quē. Nhưng lão Ngô thấ y vậy rấ t vui, lại còn tặng bó c Giáo sư.

Hai người đē n đón đē u biế t Giáo sư Trầ n, thấ y ông xách túi đi ra từ nhà ga sân bay thì vội vả chạy tới chào đón. Lão Ngô thấ y vội vội vàng vàng giành lấ y túi hành lý từ tay Giáo sư, đē ông rảnh tay bắ t tay họ.

Người tiế p đón nắ m chặt tay Giáo sư rồ i sỏ ra một tràng tiế ng Anh:

Welcome to Beijing! Mr. Chen! My name is Bruce...

Lão Ngô thấ y hai người nói tiế ng Anh tía lia, mình chẳng chēm đượ c câu nào, nên hạ quyế t tâm sẽ học tiế ng Anh.

Hai người họ vừa đi vừa nói chuyện, lão Ngô ngoan ngoãn đi theo, mắ t lảo liên nhìn tứ phía. Lão giố ng như bà nhà quē ra phố , cái gì cũng thấ y lạ lẫm.

Burce nhìn thấ y lão Ngô xách túi cho Giáo sư trong lòng vô cùng tán dương: Giáo sư Trầ n không hổ là một bậc thầy nghệ thuật lẫy lừng trên trường quố c tể , hành động đúng là mẫu mực. Anh thấ y những người khác đi đâu cũng đēm theo cả đám trợ lý chân dài, thế mà ông chỉ mang theo một anh phụ việ c... À mà không, cũng không

phải là anh phụ việc, mà chỉ là một ông bạn già cùng tuổi, đúng là người có phẩm đức cao quý...

Nghĩ vậy nên Burce càng sùng bái ông hơn, anh tuân là bao nhiêu là lời tôn kính, Giáo sư Trầ `n cũng quen với kiểu nói xã giao như vậy nên cũng vui vẻ nói chuyện.

Lúc hai người đang nói ba hoa chích chòe, thì đột nhiên anh chàng đi cùng mới hỏi:

Excuse me, Mr Chen. I am the guide for Mrs.Chen, but, where is Mrs.Chen?

Giáo sư ngẩn ra, một lát sau mới phản ứng “Mrs. Chen” là chỉ ai... Từ lâu ông đã xem lão Ngô như người nhà.

Giáo sư Trầ `n thực sự muố `n kê `t hôn với lão Ngô để nhập quốc tịch cho lão. Nhưng mà lão vẫn chưa có thẻ xanh, vả lại lão cũng không để ý chuyện này, thế ` nên mới dề ` dà dề `n hôm nay.

Quả thật Ban tổ chức rấ `t chu đáo nên đã sắ `p xế `p cho ông và lão Ngô mỗi người một hướng dẫn viên riêng, lại phục vụ rấ `t chu đáo.

Giáo sư quay lại thì phát hiện lão Ngô đang ở phía sau, mắ `t lão liên nhìn bô `n phía, khiế `n cho là đã gây bao nhiêu phiề `n toái cho anh chàng hướng dẫn. Nhưng cũng là lỗi do ông đã không giới thiệu lão với hai anh chàng.

Nghĩ vậy, ông vội kéo lão lại, trịnh trọng giới thiệu với họ về ` thân phận của lão.

Hai anh chàng hướng dẫn không ngờ “Mrs. Chen” lại là “Mr. Chen”, hai chữ “phu nhân” lúc nầy khiế `n cho hai người tên tò. Đã vậy Bruce còn nghĩ đây là người phụ tá của Giáo sư, ôi chao! Sao mà mắ `t mặt quá!

Anh chàng còn lại phản ứng rất nhanh. Anh nghĩ bụng, không hổ danh là nhà nghệ thuật, mắt nhìn người cũng khác! Người xách túi này quả thật rất giống ông già nhà quê nhưng cũng là một người khơi gợi cảm xúc.

Anh hướng dẫn viên vội chạy đến dành xách cái túi trên tay của lão rồi đưa cho anh bạn theo sau, rồi nhân lúc lão chưa có phản ứng gì thì vội bắt tay lão:

Nice to meet you! Mr Chen!! I am your guide, my name is Tom, you can call me Tommy!!

Lão Ngô bị Tommy sở cho một tràng tiếng Anh, lại chẳng biết anh ta nói gì, nên đành nạt ra nhìn anh chàng.

Tommy bị ánh mắt sắc lẹm của lão làm cho bối rối, nghĩ bụng có lẽ lúc này mình “có mắt mà không thấy Thái Sơn” nên đã đắc tội với lão, nên vội vàng xin lượng thứ.

Thực tế là lão Ngô nghe cả buổi, chỉ nghe được một từ “tôm mì”, lão đang ngẫm nghĩ không hiểu “tôm mì” có nghĩa là gì.

Lão làm ra vẻ hiểu, nhắc lại:

Tôm Mì?

Tommy nghe lão gọi nickname của mình, nghĩ là lão không giận mình nữa, mau miệng nói:

Yes! Tommy! My name is Tommy!

Lão thấy anh nghe thấy “Tôm Mì” thì vui ra mặt, lại còn lập đi lập lại, rồi còn chỉ vào ngực nữa, nên chắc chắn đây là tên của anh. Trong lòng lão ngẫm nghĩ: chắc là nhà thằng bé nghèo lắm, nếu u

không thì đã không đặt tên nó là “Tôm Mì”, tám mươi phần trăm là nhà nó nghèo chỉ có ăn khoai mì...

Nghĩ vậy mà ánh mắt lão nhìn Tommy chứa chan tình yêu.

Chương 17

Ngốc nghếch, hồn nhiên – nét đáng yêu thiên bẩm của đảng ấy

Ban tổ chức bố trí cho vợ chồng Giáo sư Trần một phòng đôi ở khách sạn năm sao trên đường Trường An, bài trí và thiết bị đều vô cùng đẹp.

Giáo sư Trần đã quen với kiểu đãi ngộ này, nhưng lão Ngô thì không. Lão vốn nghèo khổ, ở một khách sạn tồi như thế này có năm mơ lão cũng chưa từng nghĩ đến. Lần này được ở khách sạn năm sao khiến lão lâng lâng như trên chín tầng mây. Bước vào phòng là mắt lão đã lóe lên, nếu không có hai anh phiên dịch ở đây thì lão đã cười hô hô.

Vì thể diện lão chỉ có thể mím chặt môi, cố làm ra vẻ nghiêm nghị, vì không muốn nét mặt hí hửng của mình làm mất mặt Giáo sư Trần.

Tommy nhìn thấy nét mặt khó đăm đăm của lão Ngô khi đến khách sạn, thì vô cùng hài lòng. Anh nghĩ bạn của Giáo sư Trần chắc phải là người có địa vị rất cao quý, cái vẻ bất cần ấy chỉ những bậc bề trên có khí phách đế vương mới có được. Ai lại nhớ lại lúc ở sân bay đã ngộ nhận lão là người phụ việc, trong lòng lại trôi dạt nỗi lo lắng mình đã phạm phải tội lớn, nhất định mình đã để lại ấn tượng xấu đối với đại gia nghiêm nghị, kỹ tính này rồi.

Lúc ra khỏi phòng Giáo sư Trần, nét mặt của Tommy lập tức chuyển sang nôm nớp lo sợ. Bruce nhìn thấy vội hỏi xem có chuyện gì xảy ra.

Tommy mặt bí xị:

Cậu biết không, cả chặng đường về khách sạn, cho dù tớ có nói gì, thì ông ấy cũng nhìn tớ với ánh mắt rất kỳ lạ... có lúc còn chẳng thèm nhìn tớ. Ông ấy không nói câu gì, dù tớ có nói gì ông cũng im thin thít... Đã vậy lúc bước vào phòng, ông lại còn có vẻ chẳng thèm để ý, tớ đoán là ông ấy phải là người có địa vị rất cao. Thế mà lúc ở sân bay tớ còn lầm ông ấy là người xách hành lý. Chết rồi, nghe nói mấy ông già có tiền, địa vị đều rất nóng tính. Tớ lại đắc tội với ông ấy, thế này thì tớ chết chắc rồi!

Nói đến câu cuối, Tommy ghen ngào như sắp khóc.

Bruce nghĩ lại, đúng là suốt chặng đường không hề nghe thấy lão Ngô nói gì. Anh cũng chắc là Tommy làm phật ý người ta rồi, nhưng vẫn phải động viên, nên mới khuyên:

Nói không chừng cậu nghĩ nhiều quá thôi, chúng ta cũng tiếp đón không ít người nổi tiếng rồi. Mà cậu cũng đâu có nghe nói gì về ông ấy đâu, đúng không nào?

Tommy nghe vậy càng lo lắng:

Nhưng chỉ có chúng ta không biết thôi, có thể là trước đến nay ông ta không lộ diện thôi, có thể là ông thích mai danh ẩn tích,... chết chắc rồi, chết chắc rồi! phen này tớ chết chắc rồi!

.....

.....

.....

Hai anh chàng lo sót vó mà không hề nghĩ đến việc lão Ngô không biết tiếng Anh...

Có thể nói Tommy và Bruce ngoài việc xui xẻo ra, thì cũng hơi thiếu thông minh.

Buổi tối Bruce và Tommy đến mời hai ông đi ăn cơm. Khách sạn họ ở là khách sạn năm sao nên có cả ba bữa ăn.

Lúc bốn người đi ở hành lang thì gặp một nhiếp ảnh gia người Anh tên là James cũng được mời đến dự triển lãm nghệ thuật lần này. Anh chàng này chừng ngoài ba mươi tuổi, là bạn vong niên của Giáo sư Trần. Do Giáo sư về Trung Quốc dạy học, còn James lại thích cuộc sống bốn biển là nhà, nên đã lâu không gặp nhau (không tính gặp nhau trên webcam của msn). Hai người gặp nhau thì tay bắt mặt mừng, nói chuyện bằng tiếng Anh rất rôm rả.

Bruce và Tommy cũng chạy đến góp vui, còn mình lão Ngô đứng ngây như phỗng, phen này về lão nhất định phải học tiếng Anh.

Lão Ngô bị bốn người này “hót” véo von bên tai mà hoa mắt chóng mặt. Lão tâm tư: rõ ràng là trong năm người thì có bốn người là người Trung Quốc, có gì cứ phải hòa theo anh Tây kia mà nói tiếng Anh, dù gì cũng phải là anh Tây nói tiếng Trung Quốc mới đúng chứ? Xem ra câu “cả thế giới đều đang nói tiếng Trung Quốc” của S.H.E chỉ là ăn ốc nói mò mà thôi.

Nghĩ vậy nên ánh mắt lão nhìn James càng thêm vẻ căm bần.

James bị người khác nhìn chằm chằm nên thấy khó chịu. Anh quay lại thì nhìn thấy một ông già mặt mày cau có, có vẻ gì đó rất nghiêm túc, cái vẻ mặt ấy vừa có vẻ khó gần lại vừa rất có khí

chất. Nhìn xung quanh thì chỉ có Giáo sư Trần là có thể có dây mơ, rễ má với người này, chắc là bạn của Giáo sư rồi, thế là anh vội dùng tiếng Anh yêu cầu Giáo sư giới thiệu nhân vật này.

Giáo sư vỗ trán, sao mình lại quên mất lão Ngô chứ? Bây giờ mình có còn một thân một mình nữa đâu, bên mình còn có “một nửa” nữa cơ mà. Nhìn lão cứ lờm James nên ông đoán chắc là này giờ mình cứ “ra đụng vào chạm” với James nên đã khiến lão “ghen” rồi.

Ông vội thêm vào danh sách các quy tắc “yêu vợ” của mình một điều khoản mới là: “Sau này bất kể gặp ai, cũng phải giới thiệu lão Ngô, nói chuyện với người khác cũng phải giữ khoảng cách nhất định!”.

Ông vội kéo lão đến giới thiệu với James, vừa nói vừa cười nở nụ cười “như mùa thu tỏa nắng”.

James giật mình bởi quen Giáo sư lâu như vậy vẫn chưa từng nghe nói ông là GAY, thế mà mới không gặp một thời gian ngắn đã thấy ông cặp kè với một “người tình” thế này.

Tuy thấy hơi tò mò, nhưng là một người lịch thiệp nên anh vội đưa tay ra bắt tay làm quen:

Nice to meet you! My name is James, may I have your name, please?

Lão đoán là anh chàng đang hỏi tên mình, nên vội vàng đưa tay ra bắt:

Wu...

Nói được nửa chừng thì lão im bật, vì lão nhớ mang máng trong phim nước ngoài hình như người ta chỉ gọi họ, nên lão không biết có nên nói cả tên nữa không.

James nhìn thấy vẻ mặt khó đăm đăm, rồi lại rút tay lại của lão thì cũng vội vàng thu tay về. Có vẻ như lão tên là X.wood. chen rồi, nếu anh nhớ không nhầm thì ở Mỹ có một gia tộc tài phiệt lớn họ Wood...

Ha ha, bạn đời của Giáo sư Trần xem ra không phải tay vừa rồi.

Năm người bước vào thang máy đi xuống nhà ăn, hai anh hướng dẫn viên đã đặt trước một bàn tiệc Tây cho James và Giáo sư Trần, lão Ngô chưa được ăn tiệc Tây bao giờ nên cũng rất vui vẻ khám phá.

Lão vừa ngó xuống ghế, đã nhìn thấy trước mặt bày bao nhiêu là dao, nĩa mà phát hoảng. Lão nào có biết dùng mấy cái thứ này. Phục vụ đã bày thức ăn ra cả rồi, bốn người kia đã cầm “vũ khí” chuẩn bị nhập cuộc, thấy lão cứ ngó tròn tròn, không có động tĩnh gì thì rất ngạc nhiên.

Đã ngớ ngẩn chưa ăn đồ Tây bao giờ à?

Giáo sư Trần thì thà m bên tai lão.

Lão Ngô gật đầu:

Đáp án đúng, cộng mười điểm.

Không sao đâu, đã ngớ ngẩn phải ăn chứ, không thì để tởm cho đã ngớ ngẩn được không?

Giáo sư quên cả phép tắc tiệc Tây.

Đã ngớ ngẩn đừng có ồn ào nữa, chỗ này là chỗ nào, có phải nhà mình đâu.

Chắc là lúc ở nhà Giáo sư toàn phải dứt cho lão Ngô rồi.

Giáo sư đề nghị.

Không thì mình đổi chỗ khác đi.

Lão Ngô không đồng ý:

Thôi nào, đã gọi đồ ăn ra cả rồi, không ăn thì phí lắm.

Không sao, lãng phí cũng không phải tiền của mình mà.

Đôi với ông lão Ngô là quan trọng nhất, chút tiền này có đáng gì.

Có biết Trung Quốc đang kêu gọi GDP bền vững không hả? Đừng áy chỉ được cái lãng phí. Chúng ta cần phải tiết kiệm, hiểu chưa?

Lão Ngô vốn rất quan tâm đến Quốc gia đại sự, nghe Giáo sư Trần nói vậy thì lấy làm chướng tai gai mắt.

Giáo sư Trần “lý sự cùn”:

Không hiểu, tớ làm nghệ thuật, hiểu cái này làm gì. Tớ chỉ biết bây giờ đừng áy nuốt không trôi rồi.

Lão nghe nửa câu đầu thì muốn mắng ông một trận, nhưng nghe đến câu sau thì lại đỏ mặt:

Không sao, mọi người cứ ăn đi, tớ uống rượu được rồi... Chẳng phải đừng áy bảo có phục vụ tại phòng là gì? Tớ nữa tớ về phòng ăn cũng được.

Giáo sư Trần nghĩ cũng phải nên không ép lão nữa.

James ngô ì đôi diện với Giáo sư Trần, thấy lão Ngô uống hết ly này đến ly khác, lại có vẻ buồn buồn. Giáo sư Trần có vẻ rất quan tâm, nhưng nói cả buổi mà không có tác dụng.

Chẳng hiểu Wood đang buồn vì chuyện gì?

James chợt nhớ lúc nãy nghe lão với Giáo sư thì thà m gì đó có nói đến GDP^[5].

Ha ha, đúng là tài phiệt Wood có quan hệ với giới chính trị Mỹ có khác... Đúng là kinh tế với chính trị không tách rời nhau.

Họ ăn bữa cơm hết hơn một tiếng đồng hồ, Giáo sư Trần chào hỏi rồi đưa lão Ngô về phòng.

Lão Ngô vừa về đến phòng đã lăn ra giường:

Tó đời... đời... đời...

Giáo sư Trần xót lắm, vội hôn lên trán lão, vội đưa số điện thoại của lễ tân cho lão, chỉ cho lão gọi đến lễ tân, muốn ăn gì thì gọi, rồi đi vào nhà tắm.

Lão lực bất tòng tâm cầm lấy điện thoại, ấn số.

Lễ tân đầu dây bên kia sớm đã biết khách phòng này là nhà nghệ thuật quốc tịch Mỹ, nên vừa bắt máy đã nói tiếng Anh:

May I help you, sir?

Lão chẳng hiểu lễ tân nói gì, chỉ biết hỏi:

Cô ơi, có cái gì ăn không?

Lễ tân ngó người, xem kỹ lại số điện thoại gọi đến, đúng là phòng của nhà nghệ thuật người Mỹ mà, sao lại có tiếng người giống như dân tị nạn từ vùng núi heo hút nào của Trung Quốc vậy.

Nhưng nhân viên lễ tân rất nhanh trí chuyển sang nói tiếng Trung:

Ngài có cần gì không ạ?

Lão Ngô ngập ngừng nói:

Bây giờ... tôi muốn ăn...

Nhân viên lễ tân tận tụy nói một loạt các món ăn, kiên nhẫn đợi lão chọn:

Thực phẩm đúng không ạ? Xin hỏi ngài cần dùng gì à? Món Tây hay món Trung Quốc ạ? Hay ngài cần ăn món nước nào khác? Nhà hàng của chúng tôi có thể nấu món Hàn Quốc, Nhật Bản, Ấn Độ, Nga, Pháp, Ý, Ethiopi, Tajikistan....

Lão bị tên một loạt món ăn làm cho ù cả tai, cuối cùng dứt khoát nói:

Có món gì đơn giản không? Mỳ ăn liền cũng được...

.....

.....

.....

Giáo sư Trần vừa bước khỏi phòng tắm đã thấy lão Ngô cười toe toét:

Đúng là khách sạn lớn, tớ chỉ cần có mì ăn liền mà họ đem đến tám nhãn hiệu mỳ, lại còn có hơn ba mươi vị... đúng là tuyệt cú mèo!

Giáo sư điếng cả người.

Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Tommy căng thẳng đi tới đi lui trong phòng:

Nghe James nói cái gì chưa? Ông già đó đúng là chẳng phải tay
vừa! Lại còn là gia tộc tài phiệt Wood của Mỹ nữa chứ... kiểu này thì tó
chỉ có nước đi bom xe thôi

Tommy à! Cậu đúng là ngớ c quá đi mà t!

Chương 18

Bước nhanh hơn nào!

Giáo sư Trần được mời tham gia triển lãm từ lúc khai mạc ngày mười lăm tháng chạp đến mười lăm tháng giêng. Lúc hai người đến đã là mừng mười tháng chạp, chẳng mấy ngày mà đã đến mười lăm tháng chạp.

Đến hôm khai mạc, mới sáng sớm lão Ngô và Giáo sư đã chuẩn bị tươm tất chỉ đợi hai anh chàng hướng dẫn viên đưa đến nơi triển lãm.

Tám giờ kém mười lăm, hai anh chàng đã bấm chuông, lão Ngô chạy ra mở cửa. Hai anh thấy lão “thân chinh” ra mở cửa cho mình nên có cảm giác như được sủng ái mà lại sờ sờ, vội vàng tuôn ra một tràng cảm ơn. Khỏi nói lão Ngô có hiểu gì đâu, lão nhìn hai người bẽn lẽn ánh mắt hơi hột rồi lại chạy về bên Giáo sư. Hai anh chàng chắc rằng mấy câu này lão đã nghe đến phát ngán rồi, nên chắc lão đang cười thầm trong bụng.

Nghĩ vậy mà lòng dạ lại rồi như tờ vò.

Bốn người ăn sáng xong thì lên xe đến địa điểm triển lãm, triển lãm được tổ chức ở gần trung tâm thành phố. Bắc Kinh là trung tâm văn hóa chính trị nên cơ sở hạ tầng rất hoành tráng. Lão Ngô suốt ngày quanh quẩn một chỗ nên cảm thấy cứ há hốc mồm ra mà chiêm ngưỡng. Mặc kệ Giáo sư ngăn cản, lão cứ hạ kính cửa xe ra ngắm, có như vậy mới cảm nhận được “hơi thở” của Bắc Kinh chứ.

Cho dù lão rất muốn cảm nhận không khí Bắc Kinh, tài xế vẫn lái xe như bay, tám giờ rưỡi đã đến triển lãm. Lúc xuống xe mặt lão

Ngô hắ m hắ m, lẽ nào lái chậm một tý để lão ngắ m Bắ c Kinh thì chề t hay sao á y?

Tài xế thắ y sắ c mặt của lão thì sợ im thin thít, nghĩ bụng: phen này thì tiêu rô i, chắ c chắ n lúc này lái xe chưa đủ nhanh, nên lão á y mới bực mình, lâ n sau phải lái nhanh hơn mới được.

Ở công triển lãm có hai hàng nữ tiế p tân mặc xường xám, trang điểm lộng lẫy, chỉ khoác một chiế c áo choàng mỏng manh, dù thời tiế t rét như cắ t da cắ t thịt vẫn đứng ở cửa đón quan khách, quả là một vẻ đẹp “băng giá”.

Nhân viên tiế p tân sớm đã nhớ mặt quan khách được mời, nên nhìn thắ y Giáo sư Trầ n thì nhận ra ngay, có bôn nữ tiế p tân vội vẫy tay chào mừng. Đám người lẻ tẻ đứng bên cạnh cứ như ruồ i thắ y mặt, vội bu về phía Giáo sư.

Giáo sư vô n đã quen với cảnh tượng này, tuy thắ y rắ t phiề n toái nhưng vẫn cô gắ ng nở nụ cười. Nhưng lão Ngô thì khác, trước giờ lão chưa từng gặp cảnh tượng này, lại vô n thẳng tính nên mới nhìn từ xa thắ y đám người này đang chạy về phía mình là đã cau mày khó chịu.

Đã vậy bôn cô tiế p tân đẹp thế kia, mới nhìn thắ y Giáo sư bước xuố ng xe đã ủa tới dìu đỡ. Mà đã “dìu đỡ” thì tránh sao khỏi “va chạm”. Ngày trước chắ c lão cũng cô nhìn cho đã mắ t. Nhưng từ khi ở cùng với Giáo sư, lão lại rắ t ghét cảnh các cô, các cậu quắ n quýt lão, mà bôn cô tiế p tân này lại đẹp thế , mặc xường xám xẻ cao đế n thế , đi qua đã nhìn thắ y cặp đùi lồ lộ, da thì cứ trắng như bông bươi, lại còn luôn miệng cười niề m nở thế kia nữa. Tất cả những điề u này khiế n lão Ngô vô cùng “ngứa mắ t”.

Thế nên sắ c mặt lão lại tô i sắ m lại.

Giáo sư Trần để ý sắc mặt lão, thầy lão không vừa lòng nên nghĩ là lão không quen với không khí ở đây, nên chỉ chào hỏi vài câu rồi kéo lão đi, chỉ lưu lại cho đám người ở lại hình bóng quắc thước từ phía sau.

Lão Ngô biết rõ là Giáo sư không hề có ý định “xơ múi” gì, nhưng vẫn không ngăn được thái độ khó chịu, mới đi khỏi đám đông đã luôn miệng sỉ vả:

Sao thế? Sao không ôm ôm ấp ấp mấy cô ấy nữa? Chạy đến với lão già này làm gì? Đúng là đại thế không biết!

Giáo sư Trần lúc này mới biết là lão đang ghen, trong lòng lại thầy sung sướng vô cùng. Nhưng mặt lại ra vẻ lo lắng, vội vàng đưa tay lên thế thô:

Ngô ơi, Ngô à, đừng ấy phải tin tớ chứ? Tớ có để ý gì mấy cô ấy đâu, trên thế giới này chỉ có đừng ấy là vừa mắt tớ thôi! Đừng ấy lại còn không biết?

Khuyên giải một hồi lão mới hết phụng phịu, lão khoác tay Giáo sư như thế muốn chiêm hữu tuyệt đời:

Tớ nói cho mà biết, muốn ngắm đùi thì lát nữa về tớ cho đừng ấy ngắm thoải mái, đừng ấy mà nhòm ngó đùi mấy cô ấy thì chết với tớ.

Lão Ngô nói có vẻ đốp chát, nhưng Giáo sư Trần nghe lại rất vui. Ông nghĩ thầm: Ái chà! Lại ghen nữa rồi. Nhưng ông vẫn làm ra vẻ thuân phục, cúi đầu khom lưng thế là tuyệt đời chỉ nhìn từ cổ các cô trở lên.

Hai ông đến muộn vài phút, người dẫn chương trình đã bắt đầu giới thiệu đại loại như “vị khách mời vừa bước vào là XXX” hay

“chúng ta nhiệt liệt chào mừng XXX”, tất nhiên tên của Giáo sư Trần được lùi lại phía sau.

Giáo sư khoác tay lão Ngô tiến vào hội trường khách mời, người phụ trách chỗ ngồi vội báo với MC.

Vội dĩ Giáo sư Trần được giới thiệu trước tiên, nên vừa nhận được tin thì người chủ trì đã vội đọc to phần giới thiệu về Giáo sư Trần:

Xin mọi người cho một tràng pháo tay để đón mời Giáo sư, học giả, nhà nghệ thuật nổi tiếng thế giới đã không ngại đường xá xa xôi đến với chúng ta ngày hôm nay - Trần tiên sinh cùng phu nhân!

Nghe đến tên mình, Giáo sư Trần vội nói lão Ngô chuẩn bị bước vào chỗ ngồi dành cho khách quý.

Lão Ngô lâm trận đã muốn bỏ chạy:

Không được đâu, đừng ngại vào một mình đi, tứ ngồi ở khu vực bình thường là được rồi!

Nói xong lão buông tay ra chuẩn bị cao chạy xa bay.

Giáo sư vội vàng giữ tay lão lại, xiết chặt lấy làn da nhăn nheo của lão và bắt đầu dùng kẻ khích tướng:

Ngô ơi, Ngô à, đừng ngại đã nói mình dày dặn xương gió còn gì, có gì mới có tý chuyện mà đã sợ thế?

Lão Ngô giờ đã là bạn đời của ông, lẽ nào đến “bà xã” của mình, ông cũng không thể công khai?

Đừng ngại nhìn tứ đây này.

Giáo sư lắc tay lão:

Biểu hiện như thế nào? Mặt lạnh như tiền là biểu hiện tốt nhất! Mà y ngày nay không phải đả ng ấy làm tốt lắm sao, cố gắng không có biểu hiện thái độ gì là được... Động tác như thế nào? Điều duy nhất cần làm là đi sát tó, bước từ từ là được... yên tâm, có tó ở đây rồi.

Lão Ngô được khích lệ nên rụt rè gật đầu:

Được, bước về phía trước, bước qua cửa này là chúng ta đã thắng lợi rồi.

Giáo sư Trần nói:

Đã nói với đả ng ấy bao nhiêu lần rồi, đừng có suốt ngày chơi trò chơi điện tử nữa. Mà y thứ đả y không thích hợp với người lớn tuổi đâu.

MC lại hô i thúc, Giáo sư Trần kéo lão Ngô mặt lạnh như tiền, từ tón bước vào sân khấu.

Thế là mọi người đều nhìn thấy hình ảnh Giáo sư Trần cùng với lão Ngô với nét mặt nghiêm nghị, đầy uy quyền từ tón bước ra dưới ánh đèn sân khấu sáng lóa.

MC im lặng.

Khán giả cũng im lặng.

Trừ Giáo sư Trần và lão Ngô ra thì tất cả mọi người đều có tư thế rất buồn cười mặt mở to, miệng há hốc, hay tay ở tư thế chuẩn bị vỗ.

Hai người họ giữ tư thế như tình nhân, không hề để ý đến bộ dạng của mọi người ở dưới. Đúng là chưa biết hết các bộ mặt của xã hội thì thật đáng thương.

Đúng lúc này tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên, lại còn có thể nghe thấy vài tiếng huýt gió điếc tai.

Lúc này MC mới hoàn hồn, rồi vô cùng kích động nói:

Không hổ danh là nhà nghệ thuật nổi tiếng thế giới... cách làm không lẫn vào đâu được. Một người đàn ông cùng một người đàn ông... đây đúng là một sáng kiến mới lạ! Dẫn đầu tất cả mọi người!

Chương 19

Vì hạnh phúc của tớ mà đảng ấy bắt đầu ăn chay

Sau phần giới thiệu khách mời, Giáo sư Trần lại được mời lên phát biểu. Triển lãm Nghệ thuật đã chính thức bắt đầu.

Một người chưa từng biết nghệ thuật là gì như lão Ngô cũng có thể một lần làm nghệ sĩ! Thực ra thì với kinh nghiệm suốt mấy năm làm bảo vệ ký túc xá ở Học viện Nghệ thuật, lão cũng đã rất gần với nghệ thuật rồi.

Đời tư của hai ông chẳng ai dám nói gì. Lão Ngô vẫn cứ khoác vai Giáo sư, Giáo sư cũng vui vẻ ra mặt. Hai người “đánh lẻ”, ung dung vừa đi vừa ngắm.

Lão Ngô chỉ một bức tranh thủy mặc, rồi reo lên:

Ồ, Đảng ấy mau đến xem bức này đi!

Sao nào?

Giáo sư Trần nhìn theo hướng lão chỉ, đó là một bức tranh Thủy mặc của Trung Quốc tương đối khá, tranh vẽ một cánh diều đang bay trong một trận cuồng phong.

Lão bắt đầu phát biểu cảm tưởng về bức tranh:

Bức tranh này có tên là “Đoạn tụ phong tranh” (cánh diều gãy cánh), cái tên này quả là có ý nghĩa. Tớ cảm thấy tác giả này là một người rất cô độc. Anh ta không thể giải bày với bạn bè, người thân,

chỉ có thể dùng bức tranh này để diễn tả nỗi băn khoăn của mình...
Đã ng á y nhìn xem cánh diều này mới có hờn làm sao, cái dáng bay hỗn loạn này, toát lên vẻ vừa điên cuồng vừa cô độc.

Giáo sư ngăn người ra, rồi định thầ n lại...

Đã ng á y nhìn nhầ m rồi, bức tranh này có tên là “Đoạn tuyế n đích phong thanh” (cánh diều đứt dây), chứ không phải “đoạn tụ đích phong thanh”...

Cái tên này ai đặt vậy? Chẳng hay chút nào!

.....

Ê, đã ng á y xem bức này rấ t có ý tưởng rấ t hiện đại, cái tên mới đẹp “hót” làm sao!

Lão Ngô khoanh tay trước ngực, trầ m trồ như cô gái mới lớn.

Đâu? Bức nào?

Giáo sư Trầ n nhìn cả buổi mà chẳng thấ y bức nào là “đẹp hót”.

Bức kia kìa, kia kìa “Thì ra em cũng ở trong mộ”... kiế p trước kiế p này, yêu hận tình thù, luân hờ i chuyển thế , kéo dài không dứt... đúng là tình cảm quá mãnh liệt, nét vẽ số ng động quá!

Đã ng á y lại nhìn nhầ m rồi, bức này có tên là “Thì ra em cũng ở đây”...

.....

Ha ha, đã ng á y nhìn bức này xem! Tên tác giả buồ n cười chưa này... Hạ Lưu? Đã ng á y nghĩ xem bố mẹ người này đặt tên con kiểu gì vậy?

Lão Ngô ơi, cái này là con dấ u, tên trong con dấ u phải đọc từ phải sang trái...

Luu Hạ? Vậy cũng không bình thường...

Ừ....

Xem được một lát thì lão Ngô đã cụt hứng, cứ đòi đi về . Giáo sư Trầ n cũng chiề u ý lão.

Nê u hai người đi cửa trước thì chắ c chắ n không thoát khỏi vòng vây của mọi người, nên Giáo sư Trầ n đưa lão ra bắ ng cửa sau, còn mình thì đi tìm hai hướng dẫn viên lấ y xe đi đón lão.

Cuô i cũng lão Ngô cũng nê m qua cảm giác thập thà thậm thụt, lén la lén lút chuồ n ra ngoài.

Trung tâm triển lãm được xây rấ t đẹp, các bức bích họa chạm rỗng màu trắ ng tạo cảm giác cổ điển. Lão men theo bức bích họa nhìn trước ngó sau, rô i lấ y điện thoại ra chụp hình lia lịa. Từ lúc lão có cái điện thoại có thể chụp hình được, thì lão cứ như mấ y cô gái trẻ đê n đâu cũng chụp hình “tự sướng”. Đây cũng là di chứng sau lầ n đi chụp hình Hàn Quố c, chủ tiệm ảnh dạy cái gì không dạy, lại dạy lão lè lưỡi, trợn mắ t, đê tay chữ V... đúng là chẳng có chút ảnh hưởng tô t nào đê n lão cả.

Mấ y cô gái trẻ lè lưỡi, trợn mắ t, giơ tay chữ V... cuô i cùng chụp được hình một con yêu quái.

Còn lão cũng lè lưỡi, trợn mắ t, giơ tay chữ V... cuô i cùng chụp được hình một con yêu quái già.

Thê mà Giáo sư Trầ n vẫn cứ thích. Giáo sư có trình độ thẩm định cao như vậy mà lại đi thích ảnh của một con yêu quái già. Cứ hể

lão chụp được cái ảnh nào là Giáo sư lại bắ n sang máy của mình, rồi cài màn hình nên tự thay đổi, lúc rảnh rồi là lại lấ y ra xem.

Giáo sư cài đặt chế độ mười phút thay hình nên một lầ n, thế mà hình của lão Ngô thay liên tục ba ngày vẫn chưa hế t.

Lão Ngô vừa chụp ảnh vừa đi về nơi đã hẹn, lão đế n nơi rồi mà chưa thấ y Giáo sư đâu. Lão đoán là Giáo sư đã bị mắ c kẹt không ra được. Điề u duy nhấ t lão có thể làm là ngoan ngoãn như một nàng công chúa kiên nhẫn chờ đợi “hoàng tử” phá “vòng vây” ra ngoài.

Lão đang ngờ i đợi thì một anh chàng trầ n ôm một người trầ n như nhộng chạy đế n đứng ngay bên tay phải lão. Đúng là ở Bắ c Kinh cũng thoải mái thật, mới đế n có mấ y hôm mà đã gặp ngay một người khóa thân vì nghệ thuật.

Nhưng nhìn kĩ lại thì hóa là người khóa thân đó không phải người thật mà chỉ là hình nộm bắ ng nhựa. Lão thấ y nhìn hình nộm đó mà tiế c đứt cả ruột (chẳng hiểu lão tiế c cái gì nữa), mà người ôm tượng lại ăn mặc chín chu chẳng giố ng một phu khuân vác chút nào.

Anh chàng dựng bức tượng sang một bên đứng đợi đèn đỏ.

Lúc này một anh chàng khác trông rấ t dễ thương ôm một thùng mì ăn liề n bước đế n đứng bên tay trái lão.

Lão Ngô nhìn anh chàng mặc áo ba lỗ, còn mình mặc veston phẳng phiu, ô , đúng là không thể không phục lão.

Anh chàng đứng bên phải lão có vẻ chú ý đế n anh chàng đứng bên trái lão, nét mặt hiện vẻ vui mừng khôn tả:

Ô` ...

Nhưng anh chàng kia lại cứ ngỡ là lão Ngô chào anh ta, nên cũng ngạc nhiên quay lại hỏi:

Dạ?

Lão Ngô biết anh này hiểu nhầm nên chỉ về phía anh kia, ám chỉ người gọi anh ta là anh chàng kia.

Anh chàng bên tay trái lúc này mới chú ý anh chàng bên tay phải, nét mặt cùng lộ ra vẻ vui mừng khôn tả.

Ô ...

Ô ...

Hai người cùng đồng thanh, hai người cười ngượng ngùng vì sự gặp gỡ tình cờ.

Anh...

Em...

Lại cùng đồng thanh.

Anh nói trước đi.

Em nói trước đi.

Đồng thanh lần thứ ba.

Lão Ngô bực mình vì kiểu ăn nói vòng vo, lấp lửng của hai anh chàng. Lão nhếch mép cười - đã thân thiết đến thế mà còn không dám thổ lộ, đúng là phiền phức quá.

Lão Ngô rất thích bao đồng chuyện người khác, tự cho mình là sứ giả tình yêu, thấy hai người chẳng nói gì, lão đã ngang hăng rồi nói:

Được rồi, rốt cuộc là muốn nói gì nào? Thanh niên các cậu bây giờ sao mà không dứt khoát!

Được lão Ngô “tiếp lửa” anh chàng bên tay phải nhìn anh chàng bên tay trái, hỏi:

Lát nữa em có bận gì không?

Khổ nỗi gió to quá, anh chàng bên tay trái chẳng nghe không rõ.

Lão Ngô nhắc lại:

Cậu ấy hỏi lát nữa cháu có bận gì không?

Anh chàng bên tay trái nói:

Bạn em mới bị thất tình, em phải về chăm sóc anh ấy.

Kết quả anh chàng bên tay phải cũng nghe không rõ:

Sao cơ?

Lão Ngô hé t nhìn anh này, lại quay sang nhìn anh kia. Lão nhanh trí nói với anh chàng bên tay phải:

Cậu ấy nói, cậu ấy đang thất tình, nên muốn về nhà.

Nói xong câu này mà lão mở cờ trong bụng: “Thế này mới gọi là tùy cơ ứng biến chứ, xem xem tớ cũng có tinh thần nhiệt tình giúp người đấy chứ”.

Anh chàng bên tay phải hỏi lại:

Thất tình?...

Lão Ngô nhìn rõ môn một là hai anh chàng này có tình cảm với nhau, nhưng mà anh chàng này cũng nhát quá đi, thế này làm sao

mà giành được mỹ nhân. Nghĩ vậy nên lão bê n vỗ vai anh chàng bên tay phải rồi nói:

Cậu cho tôi một tấm danh thiếp có được không?

Hả?

Anh chàng không ngờ lão lại hỏi xin danh thiếp của mình, nên kinh ngạc nhìn lão.

Lão thấy vậy không bả ng lòng:

Sao vậy? Kì thị người già à?

Anh chàng này hoàn toàn không hợp gu thẩm mỹ của lão. Lão có “câu” cũng phải “câu” người mặt đầ y vế t chân chim, đầ u bạc, lại có tư chấ t nghệ thuật chứ! (Thực tế là Giáo sư Trầ n đây mà...)

Dạ, không phải.

Anh chàng vội vàng móc túi lấy ra một tấm danh thiếp.

Lão Ngô cầm lấy rồi quay sang đưa cho anh chàng bên cạnh.

Anh chàng bên tay trái không ngờ sẽ nhận được danh thiếp của anh chàng bên tay phải, nên mặt đỏ ửng lên, vui ra mặt.

Lão Ngô chậm rãi nói:

Cậu ấy bảo cháu gọi cho cậu ấy đầ y.

Anh chàng vội gật đầ u đồng ý.

Lão Ngô dùng giọng từng trải nói với anh chàng bên tay phải:;

Còn trẻ thì lo mà học hỏi, người đang thấ t tình là dễ tán nhấ t đầ y.

Lão nở nụ cười hắc ám, rồi từ tốn nói với anh này:

Cái này gọi là mượn gió bẻ măng đấy.

Lão vừa dứt lời thì xe của hướng dẫn viên đã đến. Cửa xe vừa mở, Giáo sư Trần đã chạy ra đón. Lão Ngô điệu đà chạy đến, khoác tay ông, tình tứ bước lên xe.

Thanh niên chỉ cần học một điều: hạnh phúc không dễ dàng mà có được.

Hai anh chàng nhìn bóng lão Ngô và Giáo sư mà thốt lên một câu:

Đúng là gừng càng già càng cay.

(PS: Xin tặng chương này cho “Khung trời mười bảy”)

Chương 20

Từ bỏ cả cánh rừng để chăm sóc một gốc cây

Giáo sư Trần là khách mời đặc biệt, nên không giống người khác, không nhất thiết phải tham gia hoạt động đánh giá, chỉ cần lên bục phát thưởng là được. Với thân phận như vậy, ông cũng không cần phải ngồi lì ở triển lãm, mà có thời gian để hoạt động tự do. Lão Ngô lại không chịu được cô đơn. Đêm hôm đi xem khai mạc triển lãm về lão giờ chiều khoe đùi (?) ra để ép Giáo sư phải dẫn lão đi ngắm cảnh Bắc Kinh. Giáo sư không thấ ng được miếng lưỡi của lão, nên đành phải đồng ý.

Những nơi có thể đi ở Bắc Kinh không ít. Đến Bắc Kinh thì phải đến vườn Viên Minh, Di Hòa Viên cũng không thể bỏ qua, mà đã đến nhưng nơi này rồi thì Thiên Đàn, Địa Đàn, Vân Đàn, Nguyệt Đàn cũng không thể không đi.

Thiên An Môn cũng không thể không đến. Đến Thiên An Môn rồi thì cũng không thể không đến Đài tưởng niệm anh hùng, Nhà kỉ niệm Đảng, Cố cung, Viện bảo tàng.

Leo núi thì có Hương Sơn (Hương Sơn là ngọn núi nổi tiếng ở Bắc Kinh, cây cối trên núi đều là cây lá đỏ vào mùa thu, những cây Hoàng Lư và lá phong chính là cảnh đẹp đặc sắc ở đây.)

Muốn ăn uống? đến đường Âu (tiếng Hán đọc là Gui jie do âm đầu tiên đồng âm với từ “quỷ”, nên còn gọi là đường quỷ. Đường Âu là một chỗ ăn vặt tập nập. Đường hẹp, hai bên đường là

những quán ăn vặt dài hun hút, đều là những món ăn có màu sắc giống nhau đại loại như tôm hùm cay (còn gọi là “ma tiêu”). Ngày nay đường Âu đã được mở rộng, các cửa hàng đều được trang hoàng đẹp mắt... nhưng cũng làm mất đi cái cảm giác ban đầu.)

Hay tin hai ông muốn đi dạo một vòng Bắc Kinh, hai anh chàng hướng dẫn viên thức trắng đêm để lên danh sách đầy đủ những nơi ăn chơi du ngoạn, phen này sẽ khiến hai ông ăn chơi thỏa thích.

Nhưng để giữ sức khỏe cho hai ông nên những nơi có quán karaoke hay những chỗ ăn chơi đều bị gạch khỏi danh sách, có như vậy mới giúp hai ông giữ gìn được sự trong sáng.

Chỉ tội cho lão Ngô cứ mong mỏi đến Bắc Kinh để thưởng thức và so sánh các quán karaoke và những nơi vui chơi giải trí ở Bắc Kinh có khác gì so với ở quê nhà để viết một bản tổng kết kinh nghiệm rồi tha hồ mà “nổ”.

Nhưng nhìn ánh mắt hai anh hướng dẫn viên hào hứng tranh công, lão không nỡ nói với người ta là “các cậu làm lại lịch trình khác đi. Nhớ là lần này phải có quán karaoke và những nơi ăn chơi như quán bar, vũ trường đầy nhé.”

Đi cùng lão Ngô và Giáo sư Trần ngoài hai anh hướng dẫn viên còn có anh chàng James thích chen ngang và nữ hướng dẫn viên của anh ta tên là Coral.

Lão Ngô thấy cái tên “Cô ra” (Coral) này là dễ nhớ hơn hẳn so với “Bò rú sư” (Bruce) với “Tôm mì” (Tommy).

Lão nghĩ bụng cái gì mà cứ “Cô ra” với “Cô vô”, sao không gọi là cô Mơ, cô Mạn gì đấy, nói đến đây mà lão nuốt nước miếng ừng ực.

Nơi đầu tiên họ đến là Hương Sơn.

Mùa này không phải là mùa ngã m lá đỏ, nhưng mà dưới chân Hương Sơn có vườn thực vật Hương Sơn, ở đó toàn là thực vật, nên cũng đáng để ngã m nghĩa. Và lại dù không có lá đỏ thì vẫn có núi, mà núi thì leo đó thôi.

Trên đường đi ba hướng dẫn viên luôn miệng khen vườn thực vật dưới chân Hương Sơn có không biế t bao nhiêu là loại thực vật. Tuy lão chẳng hiểu câu nào, nhưng cũng sự hào hứng của bị Giáo sư Trầ n và James lôi kéo, nên bắ t đầ u trông đợi vào chuyề n đi Hương Sơn lầ n này. (Vườn thực vật Hương Sơn là một điể m thăm quan nổi tiề ng ở Hương Sơn)

Sáu người đi đế n chân núi mới bắ t đầ u bàn bạc nên đi vườn thực vật trước hay leo núi trước, cuô i cùng quyề t định sẽ leo núi trước. Dù gì đây cũng là một ngọn núi không leo không đượ c. Thế lầ họ mua vé vào công.

Thực ra mới nhìn thấ y đám người dàn hàng dài mua vé là lão đã mắ t hứng rồ i, nhưng không nỡ làm Giáo sư Trầ n mắ t hứng, nên cũng làm ra vẻ hứng thú lắ m.

Giáo sư Trầ n nhìn thấ y đông người như vậy cũng tui nghiũ, sao lại quên mắ t là Trung Quố c nổi tiề ng là dân đông cơ chứ? Bây giờ lại là dịp nghỉ tề t nên càng đông người hơn. Nhưng nhìn thấ y lão Ngô có vẻ thích thú nên cũng cô l làm ra vẻ hăng hái.

James thì sớm đã gọi Chúa ơi, bây giờ anh đã hoài nghi có phải Thượng đế lầ người Trung Quố c không, nế u không sao mà người lại thiên vị Trung Quố c thế , tạo ra cho Trung Quố c bao nhiêu là người. Nhưng là một người lịch thiệp thì không thể tỏ vẻ khó chịu.

Ba hướng dẫn viên thấ y cả ba người không có ý kiế n gì nên cũng không dám ra vẻ bực bội.

Cả sáu người đều không hứng thú nhưng cứ cố làm ra vẻ hồ hởi hòa vào dòng người leo núi.

Đương nhiên là cuối cùng không leo đến đích.

Mấy người họ ngồi dưới chân núi ngẩng đầu lên nhìn thấy cả một biển mây người, thế là đồng thanh nói:

Hay là chúng ta tới vườn thực vật trước đi!

Tuy họ đều nói tiếng Anh, nhưng lão Ngô cũng đoán ra, nên cũng âm ờ mấy tiếng hòa theo.

Vườn thực vật Hương Sơn cũng không ít người, nhưng dù gì thì nhìn thấy nhiều người vẫn thoải mái hơn nhìn thấy nhiều mây. Mấy người đi theo hướng dẫn viên đảo qua trái lượn qua phải cũng thấy hài lòng.

Lượn một hồi lão Ngô và Giáo sư Trần cũng đánh lễ, hai lão nắm tay nhau đi dạo.

Lão Ngô chỉ vào bao nhiêu là cây cối mà nói:

Chỗ này thật tuyệt, bao nhiêu là loại cây. Tớ lớn chừng này rồi mà lần đầu tiên nhìn thấy hoa nở trực tiếp trên thân cây đấy. Nhân viên ở đây chắc là vất vả lắm, bao nhiêu là cây thế này. Nếu là tớ thì tớ chịu, không chăm sóc xuể.

Nếu là tớ, thì chắc chắn sẽ chăm sóc tốt.

Giáo sư Trần cười hê hê, đầu y vẻ tự tin.

Lão Ngô nguyền yêu một cái rở dãi:

Đã ãng ấ y lại nõ nữa rô ì. Đã ãng ấ y là nhà nghệ thuật chứ có phải nhà thực vật đầu mà nói là chăm sóc được. Không sợ “ngòm” sớm à?

Câu đầu thì là nhiê c móc mà câu sau lại biê n thành quan tâm.

Giáo sư Trầ n nghe ra sự khác biệt trước sau, ông nắ m lấ y bàn tay già nua của lão, trêu gheo:

Nê u bảo tớ chăm sóc thì tớ chỉ chăm sóc một cây thôi, còn má y cây khác thì mặc kệ.

Lão Ngô xụ mặt giáo huấ n:

Bao nhiêu tuổi rô ì mà không biê t sĩ diện.

Nói vậy thôi, chứ tay lại nắ m chặt lấ y tay giáo sư Trầ n.

Nói một cách văn chương thì là “Chu Du đánh Hoàng Cái”, mà nói thẳng ra thì chỉ có hai chữ “bô i tiên” (chữ Hán ghép hai chữ này thành chữ “tiện” (trong chữ đề tiện)) (QiFu A muố n nói đê n chữ “tiên” phía bên trái chữ “tiện”... chỉ có nghĩa là “mặt dày” mà thôi)

Hai người đánh lẻ rấ t vui vẻ, bỗng Giáo sư Trầ n nghe thấ y một giọng nói quen thuộc với âm lượng lớn:

Ba!

Ông sững sờ, vội quay đầu lại nhìn, không ngờ đó lại là người thân thiê t nhấ t trên đời- con trai ông Trầ n Tạ Kiê u.

Trầ n Tạ Kiê u thấ y đúng là cha mình, nên vừa vẫ tay vừa chạy về phía ông. Một tay anh còn đang nắ m lấ y tay một cậu con trai mặt che mạng. Cậu con trai này lại bê trên tay một đứa bé trai ba, bô n tuổi.

Lão Ngô cũng quay lại nhìn, mới nhìn thì thấy cả một đám, nhưng thoáng cái mắt đã đờ ra. Lão biết Trần Tạ Kiêu đã ly hôn hai năm rồi. Vợ trước đẻ con cho anh nuôi rồi phải dứt ra đi. Trần Tạ Kiêu “gà trống nuôi con” cũng không dễ dàng gì.

Thế còn cậu con trai mặt che mạng mà nó dắt tay là như thế nào với nó?

Lão tiên đế n làm quen với cậu con trai xem ra có vẻ ngượng ngùng kia. Tuy một nửa mặt cậu đã che mạng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vẻ thanh tú, nhìn cậu trên dưới hai mươi, ăn mặc sạch sẽ, đơn giản, mới nhìn đã biết là một cậu bé ngoan.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên nắm tay cậu trai của Trần Tạ Kiêu, lão Ngô liền cười mà buông lời đùa rằng:

Tiểu Kiêu, dê già gặm cỏ non hả?

Ngày đầu tiên lão Ngô chuyển đến ở nhà Giáo sư Trần, lão đã làm quen với Trần Tạ Kiêu qua mạng internet. Lúc ấy Giáo sư Trần trực tiếp kéo tay lão Ngô, nhìn về phía Trần Tạ Kiêu ở bên kia màn hình mà nói:

Gọi ba.

Trần Tạ Kiêu:

.....

Giáo sư Trần chông cẳng m:

Tớ bảo tiểu Kiêu gọi đằng ấy là ba, chứ không bảo đằng ấy gọi nó là ba.

Trần Tiểu Kiệt vốn đã biết mình không phải con ruột của Giáo sư Trần, và cũng cảm thấy rất bình thường. Cho nên khi ông kéo một ông già đến trước máy tính bắt anh gọi là ba, thì phản ứng đầu tiên của anh là người đó chính là cha ruột của mình, chứ chẳng nghĩ gì khác. Anh nhìn hình dáng của lão, nên càng chắc chắn mình là con lão. Thế nên anh rất bình thản gọi “ba”, lão Ngô ngượng ngập gọi một tiếng “tiểu Kiệt”.

Cả Giáo sư Trần và lão Ngô đều nhận thấy Trần Tạ Kiệt hiểu được ý của mình, trong lòng rất vui vì anh không có tâm lý kích động, nhưng họ không hề biết là anh không thể ngờ hai lão là một đôi.

Sau này lão Ngô với Trần Tạ Kiệt cũng có dùng webcam nói chuyện vài lần, những hai người cứ “ông nói gà bà nói vịt” nên toàn là ngộ nhận ý nhau.

Lão Ngô nói:

Sau này cứ giao ba con cho ta.

Ý nói hai người làm bạn đời sống với nhau.

Trần Tạ Kiệt lại nói:

Phải nói là giao ba cho ba con mới đúng.

Ý nói Giáo sư Trần nuôi con của lão Ngô thì bây giờ phải có chút bồi dưỡng, bao lão ăn, ở.

Lão Ngô lại nói:

Con đúng là hiểu biết.

Ý nói là sự ủng hộ của con cái là niềm hạnh phúc của người cha.

Trần Tạ Kiên lại nói:

Đây đều là vì con, nên để ý nhiều làm gì.

Ý nói từ nhỏ đã biết mình không phải con ruột của Giáo sư, nhưng nhiều năm nay luôn ghi nhớ công ơn của Giáo sư với mình, nên điều này có gì mà không hiểu được.

Hai người vui vẻ nói chuyện, quan hệ cũng rất tốt.

Lão Ngô và Giáo sư Trần không hề nghĩ đến việc có thể gặp Trần Tạ Kiên ở Bắc Kinh, nên có chút tò mò hỏi anh đến đây có việc gì.

Trần Tạ Kiên nói do có kỳ nghỉ dài, nên đem Gia Hào (con trai Trần Tạ Kiên) đến chơi Bắc Kinh.

Lão Ngô cười thâm trong bụng: cháu thì đến ngắm cảnh đẹp Bắc Kinh, con thì đến ngắm người đẹp Bắc Kinh.

Giáo sư Trần chỉ vào cậu trai đi cùng bảo anh giới thiệu:

Cậu ấy tên là Bảo Bảo.

Đúng là một thái độ rất thản nhiên.

Sau đó anh chỉ Giáo sư Trần rồi nói với Bảo Bảo:

Đây là ba anh.

Rồi lại chỉ lão Ngô:

Đây cũng là ba anh.

Anh chàng Bảo Bảo ngạc nhiên hỏi:

Đề u là ba anh, thế em phải xưng hô như thế nào?

Trần Tạ Kiêu nghĩ ngợi rồi trả lời:

Tạm thời cứ gọi là bác đi.

Bảo Bảo nghe lời, nhanh miệng chào hai ông là bác.

Lão Ngô ghé sát tai Giáo sư Trần thì thào:

Đã ngậy có mang theo tiêng không?

Giáo sư Trần ngạc nhiên hỏi:

Có, làm gì vậy?

Lão vội vàng nói:

Người ta đến ra mắt thân phụ rồi, thì mình là bề trên phải lì xì mới phải phép.

Giáo sư Trần:

Cái này gọi là “phí đổi cách gọi”^[6] à?

Lão Ngô nhẹ nhõm nói:

Ừ, vậy thì đợi đến hôm nào đổi cách gọi rồi cho cũng được.

Chương 21

Tớ có hy sinh cả đời cũng không đủ

hà`n nhận người thân đã xong, lão Ngô ra về như một bà mẹ chồ`ng (?) quan tâm hỏi han:

P Bảo Bảo à, thời gian này cháu ở đâu? Má`y ngày nữa là đế`n tề`t rồ`i, nế`u không có việc gì thì đêm giao thừa cùng đi ăn com cùng nhé?

Bảo Bảo á`p úng, đôi má`t mở to ngượng ngùng nhìn Trầ`n Tạ Kiề`u, chưa kịp mở miệng thì Trầ`n Tạ Kiề`u đã cướp lời:

Ba à, không câ`n vội thề`, tồ`i hôm đó chúng con có kề` hoạch rồ`i.

Lão Ngô nhìn anh nói:

Có kề` hoạch rồ`i à? Vậy thì chúng ta không làm phiề`n các con nữa. Dù sao hôm đó Ban tổ chức triển lãm cũng đã đặt một bàn cho chúng ta rồ`i... lúc nào rảnh rồi thì cùng ra ngoài chơi nhé!

Trầ`n Tạ Kiề`u gật đầ`u:

Vâng ạ, lúc nào rảnh nhấ`t định sẽ cùng đi chơi.

Họ nói thêm vài câu thăm hỏi rồ`i vội vã chia tay.

Giáo sư Trầ`n chẳng hiểu vì sao lão Ngô ra sức kéo ông đi:

Đã`ng á`y làm gì vậy? Không dễ gì gặp được mặt con, sao không đề`tớ nói thêm vài câu đã. Không thì cũng phải đề`tớ bê` cháu một lát

đã chú.

Lão Ngô nghiêm túc phê bình ông:

Muôn nói gì thì lúc lên mạng dùng webcam tha hồ mà nói... cản trở con trẻ yêu đương là bị trời đánh thánh vật đấ y!

Hướng dẫn viên dẫn ba người đi chơi khắp nơi được bốn, năm ngày, thì lão Ngô chịu không nổi nữa:

Hết chịu nổi rồi!

Lão hét lên làm Giáo sư Trăn giật mình hỏi lão làm sao vậy.

Lão mặt mày bí xị, nói là không muốn cứ có người theo sát. Có người theo sát cảm thấ y rất tù túng, lão chỉ muốn đi chơi với mình Giáo sư mà thôi.

Lão Ngô mê m mông thì Giáo sư Trăn tất nhiên sẽ đờ ng ý. Ông chuyển lời với hướng dẫn viên là: “muôn có thể giới của hai người thôi!”. Sau khi “cắ t đuôi” được hai anh chàng, hai người cầ m trên tay “Bản đồ du lịch Bắc Kinh mới nhấ t” và bắ t đầ u hưởng “tuầ n trăng mật”.

Đế n tề t thì lễ hội cũng bắ t đầ u. Lễ hội là một hoạt động đón tề t đặc sắ c của miề n Bắc Trung Quố c, người ta dựng lên rấ t nhiề u hàng quán trong một công viên rấ t lớn. Có thể nói là kề t hợp của một cái chợ với phồ quầ vật, vô cùng náo nhiệt và hầ p dẫn.

Lão Ngô vô n không muốn đi, nhưng đi đế n công hội thì lại thay đỏi ý kiế n, đúng là có rấ t nhiề u thứ có thể ngắ m.

Ở lễ hội có bán rấ t nhiề u “hàng độc”, có những lá cờ cá chép dài mắ y mét, hay cái mũ trùm đầ u của Bin Laden, hay những bông hồ ng làm bằ ng bông cao bằ ng thân người, rồi thì chong chóng,

quạt giấ y, đèn lô`ng... vừa nhiê`u lại vừa lạ. Để ý một tý là lão đã thấ y ba ông Bin Laden câ`m chong chóng. Bô`n ông Saddam Hussein vác hoa hô`ng, năm cặp Bush và Obama tay nắ m tay đi qua trước mặt ông.

Tuy người đông nghẹt nhưng có hưng phấ n đón mừng năm mới nên ai cũng vui vẻ và hớn hở khác thường.

Vé vào Địa Đàn ở lễ hội không đắ t lắ m, hai ông mua vé rô`i hòa vào dòng người đông đúc.

Lễ hội có kiểu trang hoàng rấ t đặc sắ c, lão Ngô đứng trước bóng đèn màu trang trí ở Địa Đàn cười toe toét. Giáo sư vội vàng lắ y máy ảnh kỹ thuật số` ra ghi lại nụ cười của lão. Lão Ngô giờ đã nghiên chương trình photoshop “Meitu xiuxiu” từ sau khi học được cách dùng phầ n mề`m để xóa nề`p nhấ n, lão càng ngày càng thích chụp ảnh.

Lễ hội cũng không thể thiế`u được các món ăn. Mùi vị các món ăn vặt ở Thiên Đàn ngon nhưng mà hơi đắ t. Một xiên thịt dê đã mười tệ, đắ t gấ p bô`n, năm lầ n so với ở ngoài. Nế`u là ngày thường chắ c chắ n lão sẽ không bao giờ chịu để bị “chặt chém” như vậy. Nhưng mà lễ hội có bao nhiêu là người, chen chúc, chậ chội nhích từng tí một. Lão bị vây vườa tiế`ng đô`ng hô` trong một trăm mét phồ` ăn vặt, mũi lão bị xông bởi đủ thứ mùi thức ăn.

Giáo sư Trầ`n thấ y lão chun mũi người bô`n phía, thì biế`t ngay là lão đang thèm ăn. Ông chủ động đi mua cho lão bát Chaogan (chaogan là một món ăn vặt ở miề`n bắ c, nó không phải là món rau xào khô, mà có rấ t nhiê`u nước, nguyên liệu chính có nội tạng của lợn như gan, lòng, bao tử, nêm gia vị xong thì nước súp sớ ng sớ ng, mùi vị thơm ngon.)

Tiệm bán Chaogan có treo một tấm biển, trên biển hiệu viết hàng chữ “Bí quyết Chaogan gia truyền của Hoàng Thị- Đồi thứ 38 Hoàng Thị”, dưới tấm biển là “truyền nhân” đồi thứ 30 của Hoàng Thị với khuôn mặt trắng trẻo thư sinh, mặc một bộ đồ đầu búp không vừa vặn nhìn ngô ngô nhưng rất đáng yêu.

Giáo sư Trần trả mười tệ, rồi cầm thận bưng bát Chaogan đầy ắp từ tay chủ quán, miệng kêu “nường đường, nước sôi! nước sôi!” rồi cứ thế chen về phía lão Ngô.

Lão cầm bát Chaogan từ tay Giáo sư Trần, mà miệng cứ mắ ng ông xa xa:

Đã ng ấy cứ tưởng kiếm được nhiều tiền thì muốn tiêu thế nào thì tiêu à? Bên ngoài bán có hai tệ, mà lại vào đây cho người ta “cắt cổ”.

Miệng nói vậy nhưng tay lão cứ múc lia lịa, vừa ăn vừa lờm chủ quán, hình như là đang mắ ng anh ta dụ dỗ Giáo sư tiêu tiền.

Giáo sư nhìn lão nói một đả ng làm một nẻo mà cười hả hê, sao mà lão đáng yêu thế không biết.

Đúng là “yêu nhau quá á u cũng tròn”.

Lễ hội nào cũng không thể thiếu hồ lô đường.

Hồ lô đường cũng không rẻ, nên cũng ngon hơn, nhưng lão Ngô chẳng thấy ngon chút nào, lão càng tính toán càng cáu bẳn.

Qua việc bát Chaogan lúc nãy Giáo sư Trần đã hiểu ra, những thứ lão Ngô nói “không đáng đồng tiền”, thì đều là thứ lão rất thích, nhưng lại không nở bỏ tiền mua. Những thứ mà ông bỏ tiền ra mua thì lão nhất định không thể không thích được.

Giáo sư mỉm cười. Nhân lúc lão đang xòe bàn tay ra tính toán, ông liền lúi mãt, lúc quay lại trên tay đã cầm một xâu hồ lô đường dài hai mét. Đó là một xâu hồ lô đường có 66 quả Sơn Tra, không chỉ để ăn mà còn có ý nghĩa may mắn theo từ đồng âm với số 66 là –làm việc gì cũng trôi chảy, thuận lợi.

Lão Ngô nhìn thầy thứ Giáo sư cầm trên tay, thì vội mở miệng cảm rằm ông tiêu tiền hoang phí, nhưng chẳng bao lâu đã giành lấy xâu hồ lô đường, miệng cười không ngậm lại được. Thầy vậy Giáo sư vô cùng hối hận: sớm biết thế này mình đã mua xâu có 99 quả, thế là có ý nghĩa trường cửu, chẳng phải tốt hơn sao.

Địa Đàn có rất nhiều nơi bán tranh ghép hình, mười tệ một hộp ghép hình một ngàn miếng, hình gì cũng có. Lão Ngô rất thích những hình ảnh dễ thương đó. Lão tỉ mẩn tìm ra mãy bức đẹp “hót”, ôm đồm một đống ít nhất cũng phải hai mươi hộp. Lúc này lão mới thầy đãt, thầy Giáo sư rút tiền ra trả. Lão cũng chẳng dám hó hé câu nào đại loại như “đãt quá, đãt quá” nữa, xem ra lão cũng biết lẽ này là lão tiêu xài hoang phí.

Hai lão đi dạo một ngày, chẳng phải nói cũng thầy “chiến lợi phẩm” chắt thành đống, hai người chẳng thể nào khuân hết. Lão Ngô trề môi, Giáo sư hiểu ý ngay, vội gọi cho hai anh hướng dẫn viên đến đón, lại còn dặn dò: “Nhớ mang cái xe dài một chút!”

Hai anh chàng này cũng quen biết nhiều nên dễ dàng mượn được một chiếc Cadillac dài. Hai anh chàng vội vội vàng vàng lái xe đến từ xa đã thầy hai lão tay xách nách mang mỗi người hai bao lớn, Giáo sư Trầ n còn cầm trên tay một xâu hồ lô đường dài hai mét, cái dáng của ông khiến người ta có cảm giác vững chãi, đáng tin cậy.

Trước ánh mắt trâm trở của bao nhiêu người, lão Ngô giả ng lầy xâu hồ lô, ngạo nghễ chui vào xe Cadillac.

Hai anh hướng dẫn viên nghĩ thẳm đúng là không hổ danh người của tài phiệt Wood, nhìn tư thế của lão chẳng giống cẳm hồ lô đường chút nào, bảo là lão đang cẳm Thanh long yển nguyệt đao cũng có người tin. (Thanh long yển nguyệt đao là binh khí của Quan Vũ)

Hai mươi hộp tranh ghép hình đầ y giáo sư Trẳn phải ghép với tiển độ một tháng một hộp. Còn xâu hồ lô đường kia để lâu quá nên không ăn được nữa, cuối cùng phải quẳng vào thùng rác của khách sạn năm sao.

Chương 22

Từ nay đã có đấng ấy giúp tớ vượt qua mọi nỗi sợ hãi

ùa đông ở phương Bắc không thể bỏ qua điệu khấc băng.

M Điệu khấc băng là dùng một tảng băng để điệu khấc tạo hình, các khối tạo hình kích cỡ khác nhau, tuy trong suốt nhưng rất đẹp. Ha ha ha chấc chấc n là các độc giả phương nam chưa thấy bao giờ rồi (chống cả m, QiFu A ngày càng giống tiểu nhân đấc chí.)

Ở Bắc Kinh có thể đến Long Khánh Hiệp để xem điệu khấc băng. Lão Ngô luôn tự cho mình là “bà mẹ chấc” tâm lý nên muốn nhân cơ hội này tạo thiện cảm với “con dâu tương lai” Quốc Bảo Bảo. Lúc lên mạng chat, lão đã đề nghị bốn người cùng đi Long Khánh Hiệp chơi.

Quốc Bảo Bảo mới khoảng trên dưới hai mươi vẫn còn như đứa trẻ, nên rất hào hứng với lời đề nghị này, tuy không nói ra miệng nhưng sớm đã mơ về băng đảng, mắt đã mơ mơ màng màng. Trần Tạ Kiêu được kế thừa khả năng thiên phú của Giáo sư Trần là khả năng quan sát nét mặt, chỉ nhìn nét mặt là anh đã biết Bảo Bảo muốn đi, nên nhận lời lão Ngô. Thế là một buổi sáng sau tết họ đi đến Long Khánh Hiệp.

Lão Ngô sinh ra và lớn lên ở phương Bắc nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy điệu khấc băng. Tuy lúc nhỏ sống ở Đường Sơn, nhưng lúc đó làm gì có hứng mà thưởng lãm nghệ thuật điệu khấc

băng? Com còn chẳng có mà ăn nữa là... lúc nhỏ chỉ có một trò chơi duy nhất là đánh tam cúc.

Băc Kinh mới sang năm mới mà nhiệt độ đã xuống âm, Long Khánh Hiệp lại còn lạnh hơn. Giáo sư Trần cứ thầy lão Ngô mặc chưa đủ ấm nên đã đến Vương Phủ Tỉnh mua mũ len, khăn quàng len, bao tay len toàn loại cao cấp, lại còn mua cả kem chống nắng vì sợ lão bị nắng da.

Lão Ngô không biết giá tiền lại thầy Giáo sư cũng mua một bộ giống vậy, nên lão hơn hờ “diện”, hí hửng vì mặc “đồng đội” với Giáo sư.

Lão Ngô và Giáo sư Trần cùng thở phào nhẹ nhõm vì Long Khánh Hiệp không có đồng người như họ tưởng tượng. Hai ông chỉ sợ lại gặp phải thảm cảnh “rừng mông” như ở Hương Sơn.

Bốn người mua vé vào cổng, chú nhóc bốn tuổi Gia Hào không phải mua vé. Họ không quên nhờ người chụp giúp ảnh cả gia đình ở cổng vào, rồi vừa nghển cổ ngược nhìn vừa đi vào.

Điều khác biệt ở Long Khánh Hiệp thực sự rất hoành tráng, có đủ các loại điều khác biệt khiến người ta phải nhìn không chớp mắt như: điều khác mười hai con giáp, tượng phú quý, tượng danh nhân, rồi có cả tượng kỳ quan... Trần Gia Hào ngồi trong lòng cha mà cứ vỗ tay chan chát, hết ngoái nhìn bên này lại nhìn sang bên kia, đôi má đỏ hây hây vì thích thú.

Lão Ngô với Quốc Bảo Bảo cũng hào hứng như nhau, đôi với họ một đôi mắt là không đủ để ngắm nghía. Nhưng có cái khác là lão Ngô thì cầm điện thoại chạy khắp nơi chụp hình tự sướng, còn Quốc Bảo Bảo thì e lệ đứng một chỗ không chịu chụp ảnh.

Lão Ngô tò mò hỏi:

Bảo Bảo sao cháu không chụp hình vậy.

Bảo Bảo một tay giữ tấ m mạng che mặt phía bên phải, còn chân thì di di trên mặt đấ t:

Mặt cháu có vế t sẹo,... chụp hình không đẹp.

Quốc Bảo Bảo là một đứa trẻ đáng thương, lớn lên ở cô nhi viện, từ nhỏ đã thay các cô bảo mẫu chăm sóc những đứa bé ít tuổi hơn mình, chẳng lúc nào được ngời tay. Đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu được đến Long Khánh Hiệp. Mỗi năm tết đến thường có vé mời dưới danh nghĩa quyên tặng của Long Khánh Hiệp gửi cho cô nhi viện. Nhưng trẻ em ở cô nhi viện thì đông như thế, mà chỉ có một cái máy chụp ảnh. Mỗi lần đến các cô ở cô nhi viện dẫn theo bao nhiêu là đứa trẻ, nên chỉ có thể chụp cho chúng má y cái ảnh tập thể ở những chỗ phong cảnh đặc biệt, chứ không thể chụp ảnh cho tất cả mọi người được.

Đây là lần đầu tiên đến Long Khánh Hiệp sau khi đi làm của Quốc Bảo Bảo, người đi cùng không nhiều mà máy chụp hình thì không chỉ có một cái, nên cậu rất muốn chụp hình. Nhưng nửa tháng trước mặt cậu bị thương, bây giờ còn đang phải che mạng, thế thì ảnh chụp có đẹp gì cho cam? Nghĩ đến đây cậu không muốn chụp ảnh nữa, trong lòng buồn khôn tả, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn nghe lời vì ngại làm khó Trầ n Tạ Kiề u.

À, chuyện này chứ gì!

Lão khoát tay:

Chẳng qua cũng chỉ là một tấ m mạng chứ gì... lão Ngô này không có tài gì, nhưng mà khả năng chỉnh sửa ảnh của bác cũng không tồi. Cháu cứ chụp đi rồi đưa cho bác, bác giúp cháu dùng máy tính bóc tấ m mạng này là OK rồi!

Quốc Bảo Bảo nghe vậy mắt sáng lên:

Thật không ạ? Có thật là có thể xóa đi không ạ? Ảnh chụp ra sẽ không xấu u phải không ạ?

Chứ sao nữa, bác là ai nào, đừng nói là mạng che mặt, đến cả vết chân chim, mụn trứng cá cũng biến mất nữa là!

Lão mà đã “nở” là “nở như pháo”, khiến cho cậu bé không hiểu gì mà cứ sùng bái lão khôn tả.

Trần Tạ Kiên nói nhỏ với Giáo sư Trần:

Ba à, con rất cảm ơn ba con đã làm cho Bảo Bảo vui lên... nhưng mà ba có thể nói ông ấy đừng có suốt ngày gọi “Bảo Bảo”, “Bảo Bảo” thân mật như vậy được không?

Giáo sư Trần lờm anh một cái, rồi nói về phía Bảo Bảo:

Bảo Bảo, chơi cẩn thận, không lại ốm đấy!

Lão Ngô đã “nghiện” việc một mình cầm máy ảnh chạy khắp nơi chụp hình “tự sướng”, chụp xong là “bắn” ngay cho Giáo sư. Còn Quốc Bảo Bảo thì cứ kéo Trần Tạ Kiên chạy tung tăng, hết tào tào dáng trước chuột Mickey để anh chụp, lại bay đến trước tượng của gấu Winnie để anh chụp. Cứ thế mấy người họ chụp hình lia lịa.

Ở Mỹ không thịnh điều khắc băng. Dù thân là học giả về nghệ thuật nhưng Giáo sư Trần cũng chẳng xem được mấy lần điều khắc băng, nhưng lại xem nhiều lần điều khắc cát. Nhưng điều khắc cát khó lòng mà so sánh được với điều khắc băng. Chỉ có những thứ thuần khiết mới là thứ đẹp nhất.

Ở Long Khánh Hiệp ngoài những điều khắc băng còn có những công trình bằ ng bằ ng khác như ghề bằ ng, thuyề n bằ ng, xe bằ ng,

mê cung băng và một công trình thu hút chú ý nhất là cầu trượt cao mười lăm mét bằng băng.

Lão Ngô nhìn thấy cầu trượt bằng băng thì mắt lóe lên như bóng đèn. Giáo sư Trần nhìn thấy cái cầu trượt cao như thế thì cũng hơi sợ, nhưng vẫn “quên mình vì nghĩa”. Tuy lão Ngô chưa hề gì, nhưng ông đã tự giác đi mua hai mươi vé cầu trượt.

Giáo sư định bụng kéo theo hai anh chàng trai trẻ cho vững dạ, nhưng mới quay sang thì Quốc Bảo Bảo đã bế Gia Hào đi về phía mê cung băng. Còn đứa con trai vô tâm của ông thì đang cầm máy ảnh chụp hình cho chúng.

Hết cách rồi, chỉ còn cách mình ông phải chiều lão vậy. Nhân viên phụ trách trò cầu trượt nhìn thấy hai người lên lên cầu trượt thì trở mặt lên:

Hai bác chơi ạ?

Lão Ngô nhướn mày cười:

Sao nào? Có quy định không cho người lớn tuổi chơi à?

Tất nhiên là không có điều này, người ta dám bán vé, thì ông dám mua, mà đã mua vé tức là ông dám chơi.

Nhân viên phụ trách lắc đầu:

Dạ không, thế hai bác... bác nào trượt trước ạ?

Giáo sư Trần chưa nói gì, lão Ngô đã chỉ vào ông:

Tất nhiên là bác kia rồi.

Hả?

Giáo sư Trầ`n giật mình, ông nói mình trượt trước khi nào chứ?

Đã`ng á`y phải trượt trước chứ! Đã`ng á`y muô`n chơi mà, có phải tớ đi mua vé đâu.

Lão Ngô cười vênh mặt lên cười trâng tráo:

Tớ đâu có sợ gì má`y trò này...

Nói rõ`i lão liê`c má`t đưa tình nhìn ông:

Ở dưới nhìn lên với ở trên nhìn xuô`ng có khác gì nhau đâu... tớ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, lẽ nào đã`ng á`y nhắm tâm nhìn tớ xuô`ng trước à?

Giáo sư Trầ`n tâ`t nhiên là không nhắm tâm, lại thêm cái liê`c má`t đưa tình mê hoặc của lão đã khiê`n ông hồ`n vía lên mây, lúc hoàn hồ`n thì thấ`y mình đã ngồ`i trên đỉnh của câ`u trượt rõ`i.

Trời! Sao mình lại ở đây?

Giáo sư Trầ`n còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe anh phụ trách nói:

Chuẩn bị xong rõ`i chứ ạ? Được rõ`i! một, hai, ba... trượt nào!

Giáo sư Trầ`n chợt thấ`y có ai đó ra sức đẩy mình từ phía sau, thê` là... thê` là ông sợ quá giữ chặt lắ`y cái máng trượt... được thôi, anh bạn vô tội... nhưng không phải người vô tội nào mà là lão Ngô... thê` rõ`i hai người cũng trượt xuô`ng êm ru.

Đã vậy hai ông dùng tư thê` uô`n éo quái dị và ngộ nghĩnh, vừa trượt vừa lăn xuô`ng.

Hai lão trượt mạnh quá, nên nhân viên phụ trách phía dưới không đón được (nhân viên phụ trách ở cuô`i câ`u trượt chịu trách nhiệm

đón du khách để không trượt quá xa), lại còn bị hai ông tông vào, một người khác nhảy vào giữ lại cũng bị kéo ngã, rồi lại một người nữa...

Hai ông trượt quá chân cả u trượt đến năm mét, lại kéo theo cả năm nhân viên, cuối cùng nhờ “dùng hết” động năng rồi mới chịu dừng lại.

Mấy nhân viên bị kéo ngã vội chạy đến, chỉ sợ hai ông có vấn đề gì không. Vì tuy nguyên nhân là do hai ông đùa nghịch (?) ở trên cả u trượt nhưng họ vẫn không tránh khỏi hệ lụy.

Kết quả là hai lão dìu nhau đứng dậy, chỉnh lại quần áo, mũ mao, khăn choàng, găng tay cho nhau xong, hai lão kiểm tra cho nhau, kết quả ngoài việc toàn thân dính đầy tuyết ra thì không hề hấn gì.

Đúng là chỉ biết quậy phá!

Hai ông còn đến mười tám tám vé, nên tiếp tục trượt, lần này thì cả tay nhau trượt xuống từ hai cái cả u trượt song song.

Sau đó lại cùng lên một cả u trượt một người người ngồi trước, một người ngồi sau ôm nhau mà trượt xuống.

Rồi lại lên cả u trượt...

Cứ như vậy lên xuống mười lần, cuối cùng cũng chơi chán, hai lão mới phải quần đi khỏi khu cả u trượt.

Nhìn theo bóng hai lão mà tất cả nhân viên phụ trách cùng lúc thở phào nhẹ nhõm.

Chương 23

Yêu đảng ấy như đặt cược, nhưng tớ chẳng sợ thua

Bắc Kinh là một thành phố văn hóa của thế giới, ngoài những di tích có lịch sử lâu đời, còn có rất nhiều vui chơi hiện đại. Nơi hấp dẫn lão Ngô, Quốc Bảo Bảo và Gia Hào nhất là khu vui chơi Hoan Lạc Cổ ở phía đông Bắc Kinh.

Mới sáng sớm lão Ngô và Giáo sư Trăn đã thức dậy chuẩn bị, sau khi xua mây anh hướng dẫn viên nhiệt tình, họ tập trung với con cháu rồi vội vã lên đường đến Hoan Lạc Cổ.

Tết mới qua mấy ngày, mọi người đều bận rộn đến chúc tết người thân, bạn bè, nên Hoan Lạc Cổ vắng như chùa bà Đanh. Mấy trò chơi ngày thường đợi dài cổ không đến lượt nay đều có thể chơi thoải mái.

Nhưng cũng chỉ Trăn Tạ Kiên và Quốc Bảo Bảo là tương đối thoải mái mà thôi.

Lão Ngô thích mấy trò mạo hiểm, nên cứ dắt Giáo sư đi chơi trò mạo hiểm. Nhưng đến đâu cũng bị nhân viên chặn lại:

Thưa hai bác, trò này không phù hợp với hai bác đâu ạ.

Lão Ngô quắc mắt nhìn anh ta:

Tại sao lại không phù hợp?

Anh nhân viên nhìn mái đầu bạc trắng của Giáo sư Trậ̀n cùng khuôn mặt nhăn nheo của lão Ngô, nhỏ nhẹ nói:

Không phù hợp chút nào cả!

Lão Ngô nghĩ rằng ken két, đúng là kì thị rõ ràng, chẳng qua họ cũng chỉ lớn tuổi chút xíu thôi mà, có gì không được chơi. Lão quay đầu sang thì nhìn thấy Trậ̀n Tạ Kiệ̀u với Bảo Bảo đang hỏi ngọ̀i đọ̀i trên cái đu quay đứng, còn bên này hai lão đang ôm đự́a cháu còn chưa tới năm tuổi, nghĩ đự́n đây mà lão tức sôi máu.

Nhưng lão Ngô được cái không thích cãi nhau với đám trẻ vì những chuyện như thế này. Lão chỉ sợ lão mà mở miệng ra thì họ chỉ có mà sợ vãi... Thế nên lão phủi tay áo, một tay bế cháu, một tay kéo Giáo sư đi chỗ khác.

Nhưng trò nào chỉ cần cao quá mặt đất mười mét là họ cũng không được chơi. Câu “bác lớn tuổi rồi” khiến cho một ông già chưa bao giờ thừa nhận mình già ám ức gặm khăn tay.

Nhưng vẫn còn may là ở đây ngoài những trò mạo hiểm ra vẫn còn khu trò chơi cho trẻ em. Khu trò chơi trẻ em tụ lại một khu vực riêng gọi là “Vương quốc Kiến”.

Cách Vương quốc kiến không xa có “Động quỷ”. Trong đó có những nhân viên hóa trang thành những hình thù quái dị, ngọ̀i trong căn phòng tối om để hù dọa du khách.

Trò này không cấm người lớn tuổi chơi, lão Ngô hỏi kéo Giáo sư Trậ̀n đang sợ sệt cùng với chú nhóc Gia Hào bước vào.

Lúc họ còn đang xếp hàng chuẩn bị bước vào, thì nhân viên trong Động quỷ đã hay tin. Vì không được dọa người già nên rất nhiều quỷ kinh dị đã không được lộ diện. Mới ở cấp độ thấp nhất mà

khiến cho Giáo sư Trần sợ xanh mặt, chẳng thể nhận ra học sĩ ngày thường oai phong lẫm liệt nữa.

Lão Ngô là một người vô thê, nên lão cười hả hê nhìn Giáo sư Trần co ro cúm rúm trong Động quý, cái cười ấy mới khoái chí làm sao. Chú nhóc Gia Hào trong lòng lão còn ở tuổi chưa biết thế nào là sợ, khuôn mặt ngơ ngác nhìn tứ phía.

Đột nhiên trước mắt ba người xà xuống một con quỷ treo cổ toàn thân mặc đồ trắng toát, khuôn mặt dữ tợn, tóc dài rũ rượi, lại thêm ánh đèn lò mờ nên đủ khiến người ta sợ khiếp vía.

Lúc này Giáo sư Trần ré lên một tiếng, rồi nắm chặt tay lão Ngô, nói kiểu gì cũng không đi nữa.

Lão lườm ông một cái:

Thế này thì còn ai cùng chung hoạn nạn với tớ mấy mươi năm còn lại đây?

Giáo sư Trần ừ xịu nói:

... Tớ

Thế mấy ngày trước ai phỉnh tớ là: sau khi qua đời đấng ấy có muỗn được chôn cất ở khu mộ gia đình tớ không?

... Tớ

Đấng ấy nghĩ mà xem, đấng ấy chết khiếp ở đây mà không nói cho tớ biết phần mộ gia đình đấng ấy ở đâu. Thế đấng ấy để tớ chết không đăt chôn à?

....

Thế đấng ấy có đi tiếp nữa không thì bảo?

... Ừ

Thế thì đi thôi, đúng là phí lời.

Lão Ngô nắm chặt tay Giáo sư:

Đã ngẩng đầu xem, tớ đã nắm tay đã ngẩng đầu, mà đã ngẩng đầu còn sợ cái gì nữa. Tớ ở bên đã ngẩng đầu thì chẳng có gì phải sợ.

Hai người muốn đi những Gia Hào lại không muốn đi.

Chú nhóc Gia Hào ngồi trong vòng tay lão Ngô, giờ bàn tay nhỏ xíu ra muốn níu cái áo trắng của quý treo cổ, với tay mãi mới nắm được một góc cái áo.

Gia Hào ngây thơ hỏi lão Ngô:

Ông ơi đây là cái gì vậy?

Tiền Hoa của chú nhóc vẫn không được lưu loát lắm, nhưng về Trung Quốc nên cũng có tý tiền bộ.

Lão Ngô nhẹ nhàng trả lời:

Đây là quý treo cổ.

Gia Hào mút ngón tay, đầu nghiêng nghiêng hỏi:

Quý treo cổ là cái gì ạ?

Nếu một người treo cổ chết, thì sau khi chết sẽ biến thành quý treo cổ, gọi tắt là quý-treo-cổ.

Lão Ngô kiên nhẫn giải thích.

Ông ơi, thế chết vì treo cổ thì cổ có đau lắm không ạ?

Đúng là con nít nên có đê n cả mười vạn câu hỏi vì sao.

Lão Ngô nghĩ bụng, mình đã treo cổ ché t bao giờ đâu mà bié t cổ đau hay không đau. Nhưng mà lão vẫn rá t ôn tồ n nói với đú a cháu dễ thương:

Thé thì cháu hỏi quý treo cổ xem cổ của cô á y có đau không?

Gia Hào gậ đầ u, kéo áo của quý treo cổ mà hỏi:

Cô quý treo cổ ơi, cổ cô có đau không ạ?

Quý treo cổ:

....

Một lâ n không thành, lại hỏi một lâ n nữa:

Cô quý treo cổ ơi, cổ cô có đau không ạ?

Quý treo cổ:

....

Cô quý treo cổ ơi, cổ cô có đau không ạ?

Quý treo cổ:

....

Trầ n Gia Hào phụng phịu nhìn lão Ngô:

Ông ơi, cô quý treo cổ không chơi với cháu.

Lão Ngô hiề n lành xoa đầ u cháu:

Bởi vì cô quý treo cổ đã treo cổ ché t rô i, mà người ché t thì không nói chuyện đượ nữa.

Quý treo cổ nói:

Bác ơi, cháu là đàn ông.

Lão Ngô bị tiếng nói đột ngột của quý treo cổ làm cho giật cả mình:

Ồ trời ơi! anh có biết anh dọa tôi muốn rớt tim ra ngoài không. Mà sao tự nhiên lại lên tiếng vậy?

Quý treo cổ:

Cháu mà không lên tiếng thì sợ bác sẽ dạy cháu bé điếu không đúng.

Giáo sư Trần tò mò hỏi:

Chàng trai trẻ, sao cậu lại để tóc dài thế. Cậu xem, cậu làm cháu tôi hiểu lầm giới tính của cậu rồi.

Quý treo cổ:

Quý treo cổ phải có tóc vừa dài vừa bù xù mới đáng sợ, thế nên để tóc dài rất thuận tiện, không phải đội tóc giả, nên cháu cũng không phải lo lắng bất thành hình tóc bị rơi xuống.

Mấy người họ ghen cổ lên nói chuyện với quý treo cổ. Gã này đã có một con quý khác toàn thân băng bó, mặc một bộ quần áo rất quái dị, thò bàn tay với những cái móng dài ngoẵng ra vuốt má Giáo sư Trần.

Giáo sư Trần không biết có người đang sờ mó mình, vì lúc này ông đang chăm chú nhìn quý treo cổ, nên mới lấy tay gạt sang một bên, hỏi:

Lẽ nào tóc dài là điều kiện bắt buộc để đóng vai quý treo cổ?

Quý móng dài bị Giáo sư Trầ`n đánh đau tay, nên ôm tay nháy tung tung một hồ`i, lát sau lại bắt đầ`u trêu lão Ngô. Lão Ngô cũng chẳng thèm để ý xem ai đang chọc gheo mình, tiện tay tát mạnh cho quý móng dài một cái, rô`i lên giọng giáo huấ`n Giáo sư Trầ`n:

Đã`ng â`y đúng là ngồ`c, tóc dài sao lại là điề`u kiện bắt buộc để đóng vai quý treo cổ được, phải là lười dài mới đúng chứ!

Quý treo cổ:

.....

Rấ`t lâu sau quý móng dài mới hế`t đau tay, thực sự gã rấ`t sợ mấ`y người thầ`n kinh vững như cái nhà này, nhưng là nhân viên trong động quý thì chỉ có người ta sợ gã, chứ gã không được phép sợ người ta.

Thế` nên quý móng dài yêu nghề` lại quay sang đi trêu gheo chú nhóc Gia Hào, nhưng chưa động được vào đã bị chú nhóc phát hiện.

Đôi mắ`t ngây thơ của Gia Hào nhìn gã chắ`m chắ`m, nói từng chữ một:

Chú.. oi, chú dễ ghét quá đi.

Quý móng dài bị câu nói này làm cho tan nát trái tim, gã lẳng lẳng lui về` cái thùng gỗ ở một góc phòng để dưỡng thương.

Gia Hào nín áo quý treo cổ:

Chú quý treo cổ oi, chú chụp ảnh với cháu được không?

Quý treo cổ nhìn về` phía thùng gỗ hỏi:

Tỏ` trưởng oi, có được chụp ảnh không?

Quý móng dài đang ngồ`i chồ`m hỏm trong thùng gỗ đau đón ỏm mặt nỏi:

Chụp đi, chụp đi, muố`n chụp bao nhiều thì chụp.

Thế` là Giáo sư Trầ`n câ`m máy chụp ảnh chụp cho lão Ngồ và Gia Hào đang cười hả hê bên cạnh quý treo cổ.

Chương 24

Hết cả ca từ

Lúc ra khỏi động quỹ máy chụp hình của Giáo sư Trầ `n lại có thêm không biế `t bao nhiêu là ảnh, mà bô `i cảnh toàn là những cảnh ma mị, quỷ quái thè lưỡi, trợn mắ `t.

Ông nhìn ảnh mà thắ `y sờn gai ô `c: chẳng biế `t kiế `p trước lão Ngô có phải là thắ `y bắ `t ma không yêu ma quỷ quái cũng phải sợ lão.

Ngoài Động quỹ ra còn có “Vương quô `c Kiế `n”, nơi này có những trò chơi cho trẻ em, nên không có tính mạo hiểm. Ví dụ như: chiế `c ly vui vẻ, đu quay ngựa gỗ, xe lửa dễ thương...

Lão Ngô cùng Giáo sư bê ` Gia Hào lên ngô `i một vòng chiế `c ly vui vẻ, mới một một lát mà Gia Hào đã hét à `m ì. Đúng lúc này Trầ `n Tạ Kiế `u cùng Bảo Bảo đã chơi xong mắ `y trò mạo hiểm chạy tới nơi. Lão Ngô trả chú nhóc lại cho họ, để họ đưa nó đi chơi mắ `y trò mạo hiểm, còn mình thì nắ `m tay Giáo sư đi dạo.

Từ đắ `ng xa lão Ngô đã nhìn thắ `y một đám người đang xé `p hàng, nhìn dập dờn như trò đu quay ngựa gỗ, có đủ màu sắ `c rực rỡ.

Lão Ngô xem trên ti vi thắ `y mắ `y cặp nam thanh nữ tú vẫn thường chơi trò đu quay này rắ `t tình tứ. Lão Ngô là một ông già hiện đại luôn thèm khát được như vậy, nên lâ `n này gặp thì muố `n lên lượn mắ `y vòng.

Lão quay sang hỏi Giáo sư Trầ `n:

Có muố n cùng lã ng mạn với tớ không?

Giáo sư Trầ n đang câ m máy ảnh chụp hình cho lão, nghe vậy mặt thộn ra:

Chúng mình chưa đủ lã ng mạn sao?

Lão Ngô chỉ vào trán ông:

Đã ng â y đúng là chẳng lã ng mạn chút nào!

Lã ng mạn đâu phải là thứ chỉ làm một hai lầ n là đủ.

Lão Ngô và Giáo sư đứng xế p hàng cả buổi mới được lên chơi, đế n lúc chuẩn bị lên chơi, lão Ngô mới nhìn rõ hình dáng của cái đu quay ngựa gỗ, lúc này mặt lão chuyển sang xanh lè.

“Đu quay ngựa gỗ” ở Hoan Lạc Cô ́ đúng là đặc biệt, không phải là tượng ngựa gỗ, mà là những tượng nhân vật hoạt hình. Nói như vậy có lẽ mọi người vẫn chưa rõ, cụ thể là nế u nói biểu tượng hoạt hình kinh điển của Disney là chuột Mickey thì ở đó sẽ có “Đu quay Mickey”. Tá t nhiên Qi Fu không biế t đu quay ở Disney có phải là chuột Mickey hay không, nhưng mọi người cứ hiểu là như vậy.

Mà hình tượng hoạt hình của Hoan Lạc Cô ́ là kiế n càng.

Lão nhìn đu quay kiế n càng quay đi quay lại trước mắ t mà xa xắm mặt mày.

Đu quay kiế n càng!

Một vòng quay đầ y màu sắ c, quầ n áo của những chú kiế n rực rỡ đủ sắ c hoa.

Trong trí tưởng tượng của lão Ngô thì Đu quay ngựa gỗ lã ng mạn biế t bao, những chú ngựa một sừng trắ ng toát đeo chuông, được bài

trí trang nhã, lại còn có cả xe bí ngô... Hai lão hoàng tử ngô ì trên xe ngựa lướt đi nhíp nhàng, thế mới gọi là lãng mạn chứ.

Nhưng tất cả đã được thay thế bằng những con kiến càng lòi loẹt! Lão nhìn những con kiến tầm thường kia mà mặt nhăn mày nhí, dờ khóc dờ mê u: mà y con kiến tầm thường như thế này làm sao lão có thể ngô ì lên được.

Giáo sư Trầ ãn huých lão:

Sao đã ãng á y không lên đi, đã ãng sau bao nhiêu người đợi kia!

Lão quay đầ u lại, đúng là các phụ huynh đang chờ cùng con nhỏ đang không hài lòng.

Lão kéo Giáo sư sang một bên, để những người phía sau lên. Lão trề ãmôi nhìn Giáo sư:

Tớ không chơi đâu, chẳng giồ ãng với tớ tưởng tượng chút nào.

Mặt lão bí xì, bắ t đầ u giờ thối nhõng nhẽo.

Đã ãng á y tưởng tượng như thế ã nào?

Giáo sư Trầ ãn cũng không để ý những cái đu quay ngựa gỗ ở nơi khác như thế ã nào nên không bị “vỡ mộng” như lão. Ông thắ y đu quay kiến càng ở đây cũng rắ t đẹp, ngoài việc màu sắ c lòi loẹt ra thì chẳng có vắ ãn đề ã gì.

Lão Ngô cứ lái nhái một hồ ãi về ã những gì lão tưởng tượng, cuố ãi cùng Giáo sư Trầ ãn cũng phải bật cười:

Đã ãng á y bao nhiêu tuổi rồi mà cứ nhắ t quyết đi học mà y trò của đám thanh niên...

Tớ không được mơ mộng sao?

Lão trừng mắt lên nhìn ông:

Chẳng lẽ ông già thì không có quyên mơ mộng à?

Có, có, có...

Cứ hễ mà đấ c tội lão là Giáo sư phải khúm na khúm núm xin lỗi:

Cái đu quay kiế n càn này không vừa mắ t đầ ng á y, đầ ng á y thấ y chẳng có gì đẹ p, nhưng mà... còn may là không bị chặ t chém đấ y!

Lão Ngô tò mò hỏi:

Không bị chặ t chém là thê nào?

Giáo sư Trầ n ưỡn cái bụng có phầ n hơi phát tướng của mình, rồ i lấ y tay xoa xoa mái đầ u bạc của mình:

Thì ít ra đố i với lão Hoàng tử như tớ đây vẫn còn rẻ chán.

Lão Ngô cười ha ha, chẳng đê ý là đu quay ngựa gỗ hay đu quay kiế n càn nữa mà vội vàng kéo tay Giáo sư bước lên.

Giáo sư Trầ n đỡ eo lão Ngô giúp lão trèo lên trên lưng một con kiế n đang câ m một bông hoa loe kèn, còn mình thì ngồ i trên lưng một con kiế n đang hát. Đu quay bắ t đầ u chuyể n độn g lên lên xuố ng xuố ng, chậm rãi, dễ chịu, khiế n lão Ngô chỉ còn một chút không ưng ý cười hả hê.

Giáo sư Trầ n câ m máy ảnh chụp ảnh lão lia lịa.

Không ngờ một người “nghiện” chụp ảnh như lão lại che mặt không cho chụp:

Không được, tớ chụp nhiều quá rồi, giờ để n lượt tớ chụp cho đỡ ãng ãy.

Nói rồi lão lấy cái điện thoại treo trước ngực ra chụp hình cho Giáo sư.

Giáo sư Trần cười híp mí trước ống kính.

Khoảng cách giữ hai chú kiến càng cùng một hàng rất ngắn, chỉ khoảng một mét. Chỉ cần hơi rướn người là hai người có thể nắm tay nhau.

Lão Ngô nhìn thấy mấy cặp tình nhân trẻ nắm tay nhau thì cũng thèm muốn.

Giáo sư Trần biết tổng ý lão, nên chủ động đưa tay ra trước mặt lão vẫy vẫy:

Lão Hoàng tử Ngô ơi, có muốn nắm tay lão Hoàng tử Trần không?

Lão Ngô nguýt một cái:

Không ngượng mô ãm hay sao mà cứ gọi lão Hoàng tử hoài thế?

Miệng thì nói vậy, nhưng lão đã nhanh như chớp dùng bàn tay già nua nhăn nheo của mình nắm vội lấy một bàn tay cũng già nua nhăn nheo như vậy.

Đu quay kiến càng quay trong thời gian của hai bài hát, hai lão tay nắm tay cùng nghe bài hát “Tình không thể kìm nén”, rồi lại nghe bài “MR Q”. Giáo sư Trần nghe mà mắt lim dim, nhưng bài sau thì chẳng biết có phải là tiếng Trung nữa không. Lão Ngô thì khác. Lão nghe qua vô số bài hát, hai bài này lão cũng đã nghe đi

nghe lại rất nhiều lần, mới câu đầu đã có thể hát theo, tuy có một số câu không nhớ.

Hai lão chơi xong trò xích đu thì nhìn thầy con trai đang bế cháu đứng chờ.

Trần Gia Hào mới nhìn thầy hai lão đã giang tay đòi bế. Lão Ngô ôm và hôn chùn chụt, rồi lại lấy những cái râu cứng như rễ tre cào vào má cậu bé.

Chú nhóc ôm lấy mặt mẹ u máo:

Ông muốn thơm thì thơm ông nội ấy, đừng thơm cháu, đau lắm!

Lão dứt tay vào túi cười:

Thơm ông nội là chuyện ở nhà, còn ở đây thì phải thơm các cháu chứ!

Nói rồi lão ôm lấy Bảo Bảo cấn một cái vào má, rồi lại hỏi cậu ta:

Có đau bằng tiểu Kiêu cấn cháu không?

Quốc Bảo Bảo ngây người ra, chỉ biết lắc đầu.

Đúng lúc Trần Tạ Kiêu mắt như hai hòn lửa thì lão lại kéo đầu anh lại hôn một cái:

Con trai ngoan à, con phải đối xử tốt với cậu ấy đấy.

Trần Tạ Kiêu ngại quá, ôm má đứng đần ra.

Thầy lão Ngô hôn mọi người mà không hôn mình, Giáo sư Trần ra về ấm ức:

Sao đã ãng áy không thom tó.

Lão côc đã ãu ông rô ãi nói:

Đã ãng áy là lão Hoàng tử, chứ có phải là người đẹp ngủ trong rùng ãu mà ãòi hôn.

Chương 25

Hết cả ca từ

Mới đó mà đã đến hai giờ chiều. Tuy là mùa đông, nhưng sau buổi trưa trời cũng ấm lên nhiều. Buổi sáng Giáo sư Trần sợ lão Ngô bị lạnh, lại sợ bệnh ở đùi và tay lão tái phát nên bắt lão mặc bao nhiêu là quần áo, khiến lão đi như rô bốt. Lúc đó lão còn bông đùa hỏi ông rằng mình giống chiến binh sắt sét hay là giống trinh nữ sắt (Iron maiden một loại quan tài sắt bên trong có đinh nhọn dùng để tra tấn người). Giáo sư thẳng thừng trả lời:

Đã ngậy mà là trinh nữ à? Có đánh chết thì cũng là trai trinh chứ?

Lão Ngô cười thẹn thùng, chẳng nói câu nào.

Nhưng đến quá trưa thì nhiệt độ tăng lên, lão Ngô nóng hết cả người vì chơi giờ lại mồ hôi nhễ nhại. Lão kêu oai oái đòi cởi bớt một cái áo len. Giáo sư Trần đã không cho lại còn lên lớp lão không biết giữ gìn sức khỏe. Lão cãi là lão tự biết lượng sức mình...

Nãy giờ hai lão thân mật là thế mà giờ đã mặt nặng mày nhẹ.

Lão Ngô được Giáo sư nhường nhịn quen thói, tự nhiên bị Giáo sư mắng, nên cái mặt cứ bí xị. Sau khi nguýt ông một cái thì lão một tay ôm lấy đứa cháu vô tội đang đứng ngây ra, một tay dắt theo Quốc Bảo Bảo còn đang ngơ ngác, cứ thế lão đi mà không thèm ngoái đầu lại.

Trần Tạ Kiên u thây thế thì tái mặt:

Ba à, ba làm như vậy là có ý gì?

Hai người họ Trầ`n các người đi với nhau đi, tôi không thèm đi với má`y người nữa!

Lão Ngô tung tung trả lời rô`i kéo hai “con tin” đi thẳng.

Trầ`n Tạ Kiê`u chẳng nói được câu nào, sao tự nhiên mình lại biê`n thành người bị hại? Anh quay đầ`u lại nhìn thì thấ`y Giáo sư Trầ`n cũng đang khoanh tay cau có.

Giáo sư lâm bắ`m:

Đã bao nhiêu tuổi rô`i mà còn học theo thanh niên ở trầ`n, đổng đắ`nh, mình cũng chẳng thèm để ý đê`n lão nữa.

Miệng thì nói vậy, chứ hô`n vía của ông thì đã bay về` hướng lão rô`i.

Lão Ngô dắ`t hai “con tin” đê`n chỗ ngô`i nghỉ. Trầ`n Gia Hào mở to má`t nhìn sang cái bảng hiệu “Kem Thổ Nhĩ Kỳ” ở quầ`y ăn vặt bên cạnh. Chú nhóc không biê`t nhìn thầ`n thái người lớn mà cứ thê` nuố`t nước bọt, đôi má`t to lay láy nhìn về` phía Quố`c Bảo Bảo, ánh má`t đầ`y khắ`n câ`u: cháu muố`n ăn kem, cháu muố`n ăn kem, cháu muố`n ăn kem...

Quố`c Bảo Bảo vô`n dễ mũi lòng nên không nỡ khước từ khắ`n câ`u của Gia Hào, lại thêm muố`n để mua một cái kem cho lão Ngô ăn để “bớt nóng”, nên gắ`t đầ`u đò`ng ý. Nghĩ vậy cậu nói với lão má`y câu rô`i dắ`t Gia Hào đi mua kem.

Theo lý mà nói thì với đoạn đường ngắ`n như vậy đi về` chỉ má`t mười phút là cùng, thê` mà lão Ngô ngô`i đợi đê`n hai mươi phút, Quố`c Bảo Bảo mới dắ`t Gia Hào về`. Đã vậy mặt hai đứ`a lại đầ`n ra, một đứ`a câ`m kem lié`m, một đứ`a mặt cứ thuố`n ra.

Lão Ngô đang tức bực trong người, không muốn nhiều chuyện - nếu không sẽ không thể thể hiện được nổi tức bực của lão. Nhưng mà lão vẫn hiểu vì thế nên không kìm được mà hỏi:

Bảo Bảo sao vậy?

Bảo Bảo cứ như người trong mộng bị giật mình tỉnh giấc, thảng thốt nhìn lại người trước mặt mình là lão Ngô mới vội nhớ ra lúc này mình vừa làm cái gì. Cậu có vẻ thẹn thùng khi nhìn thấy cái kem bị mình liếm mất quá nửa lúc nào không hay, ấp úng nói:

Bác Ngô ơi, lúc này cháu bị... bị kích động nên không chú ý đến bác...

Cậu day day trán, dường như vẫn còn chút gì đó lằng lằng.

Nhìn cậu như vậy, lão quên ngay mình đang giận dữ, vội vàng dò hỏi:

Lúc đi mua kem cháu gặp phải chuyện gì à? Nói cho bác biết được không?

Nghe lão nói vậy, Quốc Bảo Bảo rùng cả mình, sắc mặt đỏ ửng. Thấy vậy tim lão đập thình thịch, lão rất khó chịu.

Quốc Bảo Bảo dè dặt nhìn về phía tiệm kem Thổ Nhĩ Kỳ cách đây khoảng hai mươi mét, rồi quay lại nhìn lão Ngô bằng ánh mắt là lạ:

Bác Ngô ơi, cháu cảm thấy... lúc cháu mua kem, hình như là bị người đàn ông nước ngoài bán kem sàm sờ...

Lão Ngô nổi cơn tam bành, xắn tay áo đi về quán kem Thổ Nhĩ Kỳ. Được lắm, thằng Tây nào dám chòng ghẹo con dâu của lão?

Không dạy cho nó một bài học, thì nó cứ tưởng đàn ông Trung Quốc là dễ sàm sỡ!

Đúng lúc lão bước đến quán kem thì có một cặp nam nữ trung niên dẫn một đứa bé gái bảy, tám tuổi đến mua kem.

Kem Thổ Nhĩ Kỳ ở hiệu này là một loại kem ôc quế, nhưng không giống với kem Hagen - Dazs, để trong tủ lạnh. Người bán dùng một cái thìa múc ra những khối hình tròn, rồi tạo hình bằng cách để các khối kem chồng lên nhau. Cũng không như các quán kem ven đường có cái máy làm kem có van vận kem, rồi cũng làm ra những hình thù khác nhau. Kem ở đây được lấy giống như là quây bánh tổ của Nhật Bản vậy. Nhân viên bán kem cầm một cái que gỗ vừa dài vừa to ngoáy ngoáy trong thùng kem. Khi có khách muốn mua thì mới lắc lắc cánh tay, rồi dùng cái que gỗ múc những miếng kem bằng nắm tay bỏ vào ôc quế, viên kem được múc ra lại rất tròn trịa.

Kiểu lấy kem này khiến lão cũng thấy bình thường thôi.

Cậu nhóc đừng có tưởng là cầm cái que gỗ ngoáy ngoáy như vậy là sẽ biến thành thỏ non!

Lão lấy hết sức bình sinh, nói với lòng mình là sẽ không sợ cái cơ thể đầy cơ bắp của đô thị phương. Đó có phải là cơ bắp gì đâu, không phải cơ bắp, thực sự không phải cơ bắp...

Đúng lúc lão chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, thì trước mắt lão hiện lên một màn diễn đáng ngạc nhiên.

Anh chàng đẹp trai Thổ Nhĩ Kỳ đưa ly kem cho bé gái. Nhưng đúng lúc bé chìa tay ra lấy thì anh buông tay ra, kem rơi xuống. Đứa bé sắp khóc thì anh chàng đã đỡ được kem, sau đó đảo tay một

cái thì kem đã biế n mắ t, đảo lại lầ n nữa thì kem lại xuấ t hiện bên đầ u kia của que gỗ.

Đứa bé ngắ y ra, cha mẹ nó cũng ngắ y ra, lão Ngô đứng bên cạnh cũng ngắ y ra.

Anh chàng biểu diễn ở cự ly rấ t gầ n bé gái, tay cứ lật lên lật xuố ng, que gỗ cứ bay qua bay lại, miế ng kem trên que gỗ cứ lượn qua lượn lại trước mắ t đứa bé ở khoảng cách không quá hai mươi centimet.

Đứa bé đưa tay bắ t lắ y kem, nhưng cứ mỗi lầ n còn cách một centimet là lại trượt. Bé gái mặt đỏ bừng bừng, hai tay liên tục bắ t lắ y, cuối cùng cũng bắ t được kem, nhưng chỉ bắ t được cái ổ c quế , còn viên kem tròn trĩnh vẫn còn ở trên que gỗ.

Anh nhân viên cười ha ha, rồ i lắ y cái ổ c quế từ tay bé gái, múc kem bỏ vào một lầ n nữa, rồ i lại múc một khố i kem nhỏ bỏ vào bên cạnh rồ i mới đưa cho bé gái.

Lão Ngô bị vở diễn này làm cho luố ng cuố ng, thắ y anh nhân viên cuối cùng cũng đưa kem cho bé gái, lúc này lão bắ t giắ c thờ dài thườn thượt - phen này thì nguy to, ông lão của chúng ta hồ i hộp quá rồ i.

Lúc này lại có chuyện bắ t ngờ xảy ra, lúc đứa bé đưa tay lắ y kem thì anh chàng dùng bàn tay còn lại tóm lắ y tay cô bé rồ i từ từ hôn lên bàn tay nhỏ xíu, sau đó từ tồ n nhìn bé rồ i mới đặt kem vào tay bé gái.

Cuối cùng, ông bố bà mẹ mới dẫn bé gái đi, cả ba người đầ u có vẻ mặt ngắ ngắ y.

Lão Ngô đứng bên cạnh mâm mê râu cắ m, có lẽ nào thắ ng nhóc hay mắ c cỡ Quố c Bảo Bảo đã ngộ nhận cái hôn tay lịch sự ấy thành sàm sỡ rô ỉ?

Lão lại đứng đó quan sát một lát, cuố i cùng cũng phát hiện ra là anh nhân viên này luôn “sàm sỡ” và kắ t thúc bắ ng việc hôn tay đố i với tá t cả phụ nữ dưới bắ n mươi tuổi, hoặc những anh chàng có vẻ ngoài dễ thương đắ n mua kem.

Lão đoán ra là đứ a con dâu ngờ nghếch và thẹn thùng của lão đã hiểu nhắ m như thắ là “sàm sỡ”.

Sau khi nghĩ thông suố t lão không còn muố n báo thù nữa, và cũng quên bếng mắ t oan gia của mình là Giáo sư Trắ n. Lão rút ra mười lăm tắ, lắ c lư cái mông đi đắ n cửa quầ y thu ngân mua phiế u kem, rô ỉ đứ a phiế u kem cho anh chàng Thổ Nhĩ Kỳ đẹp trai, ánh mắ t đầ y hàm ý “sàm sỡ tớ đi, nhanh lên nào, nhanh lên nào”.

Những không giố ng như lão nghĩ, anh chàng không làm giố ng như lúc nắ y, mà ngoan ngoãn lắ y kem, lại dùng hai tay đứ a kem cho lão, rô ỉ ra hiệu là lão có thể đi đứ c rô ỉ.

Kem ở bên ngoài có hai tắ một cái, lại còn nhiề u hơn hẳn. Ngô Đại Kiề u này nắ u không vì muố n bị sàm sỡ thì có gì mà phải bỏ ra mười lăm đồ ng “vô duyên” như thắ này.

Lão Ngô không hài lòng, bữ môi, hì hục ăn hắ t cái kem bé tí xíu, sau đó lại mua thêm một tá m phiế u nữa đứ a cho anh chàng. Nhưng lắ n này lão vẫn không bị “sàm sỡ”.

Anh chàng này cũng là có ý tớ t, lão lớn tuổi như vậy lờ mà bị dọa đắ n phát bệnh tim thì sao? Và lại Trung Quố c là nước coi trọng lễ nghi, đứ a cái gì cho người lớn tuổi cũng phải đứ a đầ ng hoàng, đầ u dắ m bốn cọt.

Nhưng lần thứ hai anh đưa kem một cách lịch sự cho lão, thì mặt lão hăm hăm, nghiến răng ken két, nên anh chàng cũng có thể đoán ra một vài điều.

Thế nên lần thứ ba lão bê lên bị để mua kem, anh đã không phụ lòng mong đợi của mọi người (?) mà... sàm sỡ lão.

Cuối cùng lão cũng được sàm sỡ, lão vui ra mặt.

Lão hớn hờ đưa kem cho Quốc Bảo Bảo và Gia Hào đang đứng bên canh, rồi lại chạy như bay đến quầy thu ngân mua mười phiếu kem - bây giờ lão đã là bạn đời của “đại gia” thì tiếc gì tí tiền này!

Anh chàng đẹp trai thây thây thì ngó người ra: rốt cuộc lão còn muốn làm như vậy bao nhiêu lần! Cứ mỗi lần anh sàm sỡ xong là lão lại chìa ra một tấm phiếu khác, khiến anh không thể không tiếp tục sàm sỡ.

Cứ thế một lần, hai lần, ba lần... cuối cùng vì phải sàm sỡ lão mà anh chàng đỡ cả người, trong lòng thâm than: sao mà mãi vẫn chưa xong? Mười lăm tệ một cái kem có rẻ đâu, lão đã mua bao nhiêu là kem rồi, cháu lão cũng căm không nổi kem nữa rồi, lão mau mau đi về đi, tôi hết chịu nổi nữa rồi.

Nhưng lão Ngô vẫn cứ thách thức anh, đưa phiếu hết lần này đến lần khác, phá tan hết hy vọng của anh hết lần này đến lần khác.

Đến lúc lão dùng hết mười phiếu kem, thì anh chàng cũng sức tàn lực kiệt.

Lúc này Giáo sư Trần cũng hốt hải chạy đến, nghĩ bụng mình phải xin lỗi ngay nếu không lão sẽ để bụng thù dai.

Không ngờ lúc ông chạy tới thì đã nhìn thấy lão cười toe toét.

Đã nghĩ mau đến đây đi, ở đây có một anh chàng Thổ Nhĩ Kỳ đẹp trai chỉ cần bỏ mười lăm tệ là sẽ được sờ một lần, hay đáo đê!

Chương 26

Dù đã hết ca từ cũng không sao, vì đây đã là chương cuối cùng

Giao sư Trần liên u số ng liên u chết mà gần lão không chạy về phía anh chàng đẹp trai Trung Đông, ông mệt đến mức mồ hôi nhễ nhại. Lão vẫn lì lợm không muốn đi, nhưng nhìn thấy cháu và con dâu không cầm nổi kem nữa nên đã ý thức được sai lầm của mình.

Nhưng dù gì lão cũng mời con cháu ăn bao nhiêu là kem không phải là quá sung ái chúng rồi sao?

Thực tế lão vẫn chưa nhận thức rõ...

Trong lúc Giáo sư Trần ngày ngày dẫn lão Ngô đi du hí, rồi gây họa khắp nơi thì việc chính trong chuyến đi lần này của họ - Triển lãm nghệ thuật đã đi đến hội kết: chấm giải và trao giải.

Giáo sư Trần là khách mời đặc biệt, không cần tham dự chấm giải, mà chỉ cần đọc lời phát biểu lúc trao giải đã được soạn sẵn là OK rồi, thực sự là quá nhàn hạ. Hôm trao giải vào ngày rằm tháng giêng, Giáo sư Trần và lão Ngô ăn mặc chỉnh chu đến dự lễ từ sớm và đợi đến lúc khai mạc.

Mười giờ sáng, sau khi người dẫn chương trình nói bằng tiếng Anh:

Xin trân trọng kính mời nhà Nghệ thuật nổi tiếng Giáo sư Trần...

Giáo sư Trần từ tột bước lên sân khấu trong ánh mắt ngưỡng mộ nóng bỏng của một rừng tài năng, ông trịnh trọng đón nhận danh sách giải thưởng từ tay người dẫn chương trình, rồi cất giọng đọc danh sách giải thưởng.

Giải ý tưởng xuất sắc nhất thuộc về “Thì ra em cũng ở đây”.

Màn hình sân khấu xuất hiện hình ảnh bức tranh “Thì ra em cũng ở đây”

Ô ...

Lão Ngô bật lên tiếng “ô” trong lúc tràng pháo tay của mọi người vang lên.

Giải sáng tạo xuất sắc nhất thuộc về “Đoạn tuyên đích phong thanh”

Màn hình sân khấu lại hiện lên tác phẩm “Đoạn tuyên đích phong thanh”.

Ô ...

Lão Ngô lại bất giác hét lên lạc điệu trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Giải thư pháp xuất sắc nhất – Ngài Lưu Hạ

Thư pháp của Lưu Hạ lại hiện ra...

Ô ...

Lão Ngô lại hét lên.

Cứ như vậy lập đi lập lại.

Cuối cùng... giải của năm, Giải tài năng xuất sắc nhất dành cho... dành cho...

Giáo sư Trần lật một trang về phía cuối lời trao giải, lúc ông nhìn thấy trên giấy viết gì thì ông ngó ra, mắt ông trở lên, mặt biến sắc trước bao nhiêu người.

Những người ở dưới thấy ông chần chừ như vậy, thì tới tập hỏi:

Có chuyện gì vậy, sao lại không đọc nữa.

Có phải là người này năm ngoài dự đoán không?

Năm ngoài dự đoán? Lẽ nào là tôi?

...Anh có thể về mà đi bệnh viện tâm thần rồi đây!

Có lẽ là mua giải rồi!

Cũng có khả năng người này tiếng tăm không tốt...

Tóm lại là đủ mọi loại suy đoán, nhưng lão Ngô chẳng lo lắng tý nào, chắc chắn là Giáo sư Trần không biết tên người này đọc như thế nào rồi, chắc là chẳng có chuyện gì đâu.

Lão đúng là chỉ biết ở đó mà đoán mò, thực sự tâm trạng của Giáo sư Trần phải nói là đang rất kích động: “Sao mà có thể là cậu ta? Sao lại là cậu ta, chưa hề nghe qua, chưa hề nghe qua, a.....a cậu ta tham gia lúc nào, tham gia lúc nào! Sao cậu ta lại giấu mình tham gia, a.....a tuy rằng dựa vào tài năng của cậu ta thì hoàn toàn có thể, nhưng tại sao lại là cậu ta, a.....a lẽ nào cậu ta cũng đến nhưng đứng ở cuối hàng.....”

Giáo sư Trần không hề nghĩ đến người đoạt giải là người vô cùng “thần thiêng” của ông. Trông ánh mắt tò mò của đám đông, môi

ông run run, chân ông cũng run run, nhưng cuối cùng cũng đọc xong:

Giải tài năng xuất sắc nhất... thuộc về Lữ Vệ Quốc...

Lão Ngô nghe đến cái tên này cũng giật cả mình, Lữ Vệ Quốc? Lẽ nào là cậu ta?...không phải vậy chứ, chẳng nhóc ấy quét trường nghệ thuật rồi quét được cả trình độ nghệ thuật sao?

Nhưng không ngờ Giáo sư Trần chưa đọc hết câu:

Giải tài năng xuất sắc nhất thuộc về... tác phẩm “Lữ Vệ Quốc” của tác giả Đan Nhất!

Cả khán phòng im lặng, cuối cùng tiếng vỗ tay như sấm vang lên...

Cùng với lời tuyên bố của Giáo sư Trần và tràng pháo tay nhiệt liệt của toàn khán phòng, tiếng nhạc du dương vang lên, màn hình sau lưng Giáo sư Trần biến thành hình ảnh bức tượng bằng dây kẽm “Lữ Vệ Quốc”...

.....

.....

.....

Lão Ngô nhìn bức tranh trên màn hình mà làu bàu: “Tiểu Lữ à! Cậu đúng là không chân thành chút nào. Một việc tuyệt vời như vậy mà không nói với tôi một tiếng nào... không thèm chơi với cậu nữa!”

Không biết có phải người dẫn chương trình này bắt được câu nói cuối cùng của lão hay không mà anh ta vội vàng kích động, nước mắt dàn dụa:

Mọi người có nghe thấy gì không? Mr. Wood vừa nói “unbelievable”. Điều này cho thấy ngài vô cùng tán dương tác phẩm xuất sắc này!

...

.....

.....

Lão Ngô: ... Tôi còn không nghe ra, mà sao anh lại nghe ra nhỉ?

Ở Bắc Kinh hơn một tháng cuối cùng Giáo sư Trần và Lão Ngô cũng hoàn thành nhiệm vụ. Hai ông kéo túi to, túi nhỏ chen giữa vòng vây để đến sân bay.

Tommy nhăn mặt, nhủ thầm: trời ơi, tôi sắp mất việc rồi!!!

Nhìn hướng dẫn viên dẫn dắt mình thời gian qua hôm nay gương mặt dễ thương ấy bỗng nhiên bí xị. Cuối cùng lão mới mở miệng nói nói một câu chân thành:

Chàng trai à, tuy bác chẳng hiểu cháu những điều cháu nói, nhưng mà tinh thần làm việc của cháu thật là đáng quý! Bác không biết cháu gặp phải khó khăn gì, nhưng nhất định phải nhớ “nhân định thắng thiên”! Cố lên!

Nói xong lão nhìn Tommy, bây giờ đã hóa đá, và nở nụ cười hiền như ông tiên, rồi đi chậm chậm về phía Trần Tạ Kiên.

Lão ôm Trần Gia Hào, rồi lại hôn lên má chú nhóc một cái thật kêu:

Cháu ngoan, ông yêu cháu lắm! Rảnh thì nhớ đến thành phố A chơi nhé, ông sẽ lại mời cháu ăn kem.

Gia Hào xịu mặt:

Ông ơi, cháu có thể không ăn nữa được không...

Lão khịt mũi nhìn chú nhóc:

Thằng nhóc này đúng là sinh ra trong lụ là gấ m vóc... không biế t thế nào là khổ sở! Cháu có biế t có nơi mà trẻ con đế n kem còn không có mà ăn không!

Bác yên tâm, cháu sẽ về dạy các em ở Cô nhi viện. Sau này chúng cháu sẽ không nhận kem từ thiện của nhà máy nữa, mà sẽ tặng lại cho các em muố n ăn kem mà không có ở những nơi đó. Chúng cháu thật sự sẽ không ăn nữa đâu...

Trầ n Tạ Kiề u:

Ba à, hai người mau đi đi, xem ba dọa Bảo Bảo thành thế nào rô i kìa?

Giáo sư Trầ n:

.....

Trước lúc lên máy bay, lão Ngô nói lời từ biệt đầ y tình cảm với mảnh đá t này:

Tạm biệt tiều Kiề u! Tạm biệt Bảo Bảo! Tạm biệt Gia Hào! Tạm biệt Tôm Mì! Tạm biệt Bò Rú Su! Tạm biệt anh chàng đẹp trai bán kem Thổ Nhĩ Kỳ!

Tạm biệt các độc giả thân yêu, các ông già của chúng ta cũng đã chú ý đế n quyề n riêng tư rô i, nên câu chuyện của chú cún nhỏ nhả và chú mèo model chỉ có thể kể đế n đây thôi.

Đôi với các ông cụ có thể tay trong tay đứng trước mặt con cháu, cùng bước đến những giờ khác đôi cùng là niềm hạnh phúc lớn nhất!

Hết